TANDRETE 8

BRICE PELMAN

FUGARA

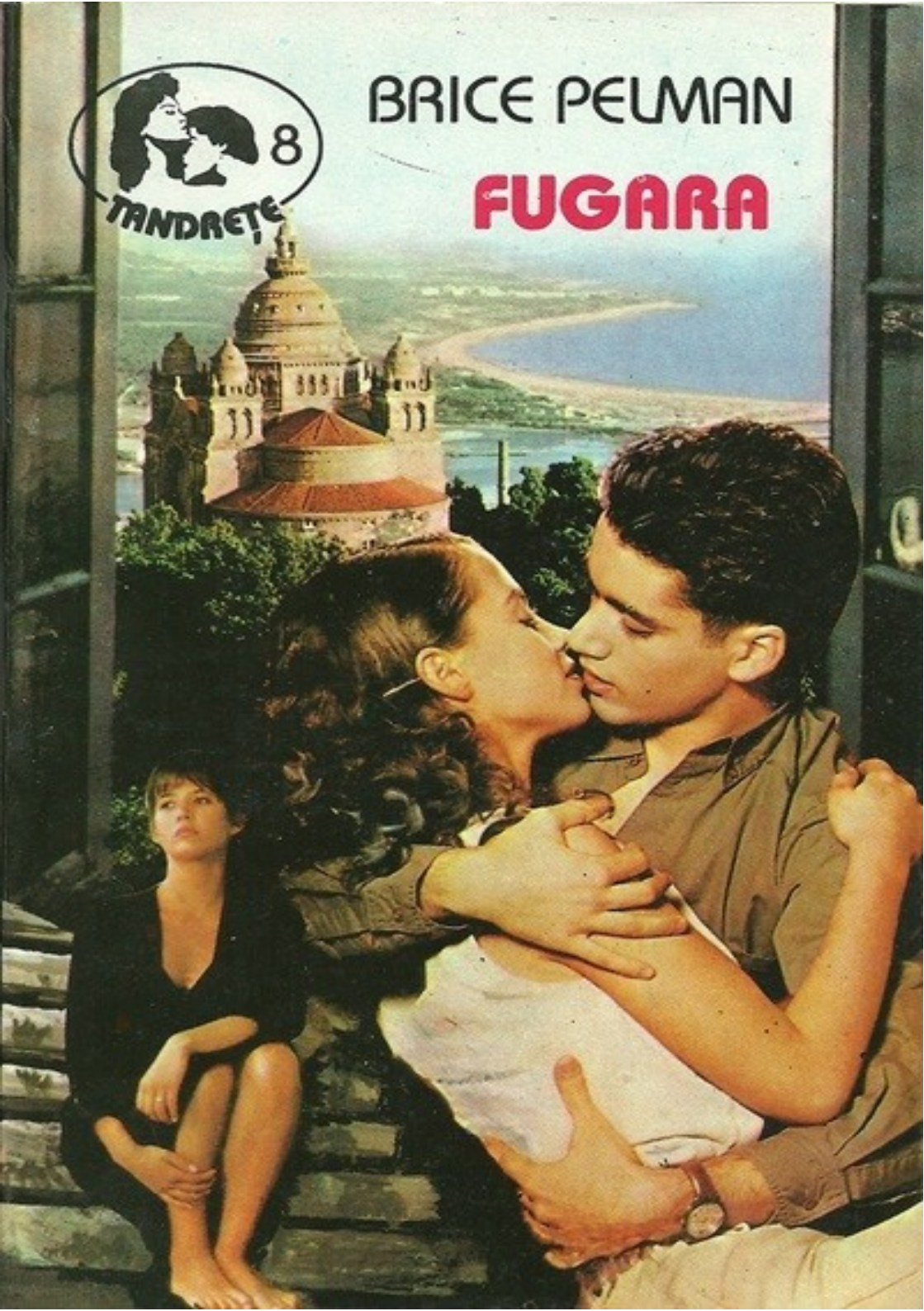

Înduioşătoare şi dramatică poveste de dragoste dintre doi adolescenţi – Romeo şi Julieta ai timpurilor modeme.

B.P.

Brice Pelman, WELCOME & ZOE

BRICE PELMAN

FUGARA

Traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

1994

Editor
ZAMFIR M. RUSU

Coperta de
GEORGE CRISTEA

Tipărit sub comanda nr. 40 452
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI” Bucureşti

1

ALERGA, ALERGA CU sufletul la gură. Nu-şi mai simţea picioarele şi avea impresia că inimă îi va face explozie. Ploaia îi uda părul, îi biciuia faţa, i se strecura pe gulerul rochiei, îi împroşca coapsele. Şi, în spatele ei, pe asfalt, la o sută de metri, poate mai puţin, răsunau

paşii şi strigătele urmăritorilor.
— Hoţii! Opriţi-o!…
Erau doi bărbaţi în puterea vârstei, cu siguranţă antrenaţi la sporturi. Aşa că, mai mult ca sigur, cu picioarele ei mici, Zoe nu avea nicio şansă să le scape; vor pune mâna pe ea şi atunci se va sfârşi, se va sfârşi pentru totdeauna cu noua ei libertate. Totuşi, nu era absolut convinsă de acest lucru, alerga, spera ca, prin minune, cei doi să-şi rupă vreun picior, să sufere un atac de inimă, să se trezească cu un ghiveci de flori în cap, orice… Şi apoi, era noapte, noaptea era complicea hoţilor. În seara aceea Zoe trecuse în tabăra hoţilor.
Invoca toţi sfinţii sceleraţi să-i vină în ajutor – era sigură că existau!
— Puneţi mâna pe ea! Opriţi-o!
Unde avea s-o ducă cursa asta? Câte minute, secunde mai putea rezista? La intersecţie văzu un ceas luminat care arăta 23 şi 20. Din fericire, străzile erau pustii, cu excepţia unor maşini rare ale căror cauciucuri scârţâiau pe drumul ud şi care o stropeau în trecere. Pietonii se refugiaseră în cafenele sau sub portaluri. Niciunul nu s-ar fi deranjat să se repeadă după ea.
Când simţi primele efecte ale unui junghi, îşi lipi o mână pe locul dureros ca să-l ţină apăsat şi îşi încetini puţin fuga. În spatele ei paşii se apropiau primejdios şi întoarse capul să vadă siluetele celor doi bărbaţi care alergau în ploaie gesticulând. Păreau două manechine dezarticulate. Cel mai gras dintre ei rămăsese mai în urmă, dar de

celălalt nu o mai despărţeau decât vreo treizeci de metri. „M-am dus pe copcă”, gândi ea. De. R, în acelaşi timp. O nouă zvâcnire o împinse înainte.
Nu avea decât două soluţii: sau să continue să alerge drept înainte, sperând că urmăritorii ei se vor lăsa păgubaşi, sau să apuce pe străduţa de la dreapta, căreia nu-i vedea capătul şi a cărei obscuritate i se părea propice. Dacă sfinţii sceleraţi şi-ar da puţină osteneală, poate că ar găsi o ascunzătoare în acest loc.
Intră cu hotărâre pe străduţă. Bărbatul din spatele ei – nu mai era decât unul – nu o slăbea deloc. Tocurile lor făceau pe pavaj un tămbălău îndrăcit. Se gândi la King-Kong urmărindu-şi doamna din vis.
De o parte şi de alta a străduţei, în faţa uşilor, stăteau înşirate lăzile de gunoi. Zoe răsturnă mai multe dintre ele, trecură câteva secunde, apoi auzi o înjurătură urmată de o mare hodorogeală care îi umplu inima de bucurie. Nu pentru multă vreme, din păcate! Bărbatul, un moment dezorientat, porni din nou în urmărirea ei cu o furie sporită. Acum îi auzea gâfâitul, probabil că şi el era la capătul puterilor, pentru că sufla ca o forjă. „Dacă mă prinde, mă va omorî.”
Străduţa se răsucea ca o adevărată năpârcă şi Zoe nu-i vedea capătul. „Măcar să nu mă fi rătăcit într-o fundătură!” îşi zicea ea. Cu toate că-şi trecea mereu limba peste buzele umede de ploaie, simţea cum gâtul căpătase rugozitatea unui şmirghel. Pentru un pahar cu apă ar fi dat tot conţinutul

portofelului pe care îl strângea în mână.
— O să mi-o plăteşti, târâtură!
Între două şuierături, urmăritorul ei reuşea s-o ocărască. Mai câştigase câţiva metri şi rezistenţa lui, ca şi furia, păreau că nu au limite. Zoe se gândea că fără un adevărat miracol, o chestie serioasă, îi va fi imposibil să scape. De exemplu, să se umfle un fluviu de noroi şi să-l înghită pe omul din spatele ei, sau pavajul să se ridice ca o baricadă în spatele ei. Dar nimic, *NIMIC* nu se întâmpla! mai mult, bărbatul se apropia din ce în ce. Parcă îi şi simţea labele murdare pe mijloc, pe umeri… O
va bate, asta era sigur, o va pălmui, o va lovi cu piciorul… „Ca să te înveţi minte, târâtură!” Ceea ce nu-l va împiedica după aceea s-o ducă la poliţie. Nici rugăminţile, nici implorările nu vor folosi la nimic, un astfel de om se va arăta neîndurător.
În sfârşit, zări capătul străduţei. Domnul fie lăudat! Prin urmare nu era o fundătură! Dădea într-o stradă largă şi bine luminată, care lucea ca o pânză cerată. Firma luminoasă a unui cinematograf se reflecta pe asfalt. Zoe ar fi dorit să între în sală, dar în timp ce şi-ar fi cumpărat biletul ar fi fost prinsă de urmăritor. Oricum, rula un film interzis celor sub 18 ani. Ar fi încercat zadarnic să pară mai mare, era departe de a arăta majoră. Îşi continuă drumul gâfâind. Exact când să dea colţul străzii, auzi zgomotul unei căderi. Se întoarse şi-şi văzu urmăritorul jos pe trotuar. Prin urmare, miracolul se produsese! Era mai puţin spectaculos decât

umflarea spontană a unui fluviu de noroi, dar la fel de eficace. Bărbatul căzuse greoi şi îşi masa glezna, strâmbându-se de durere.
Zoe nu se opri din fugă, dar mai încetini viteza. Strada pe care intrase acum era îngustă, mărginită de o palisadă înaltă care ascundea un şantier. Când se aştepta ’ mai puţin, văzu o umbră ivindu-se brusc în faţa ei. Fu apucată de mână şi se simţi trasă în spatele palisadei. Scăpase de o primejdie ca să dea peste alta? Lumina slabă a unui felinar îi dădu posibilitatea să distingă trăsăturile celui care o trăsese din drum. Era un băiat cu faţa slabă, cu hainele în zdrenţe. Imediat simţi că putea să aibă încredere în el. Probabil că era aproape de vârsta ei, avea părul roşu şi faţa pătată de pistrui, dar simpatia pe care i-o inspira era provocată de ochi, nişte ochi bruni de câine fidel, puţin trişti.
— Să nu vorbeşti! îi ordonă el. Ascunde-te acolo.
Îi arătă o ascunzătoare în spatele unei grămezi de scânduri. Se strecură înăuntru şi se aşeză direct pe moloz, prinzându-şi picioarele cu mâinile, sprijinindu-şi capul pe genunchi. Era udă până la piele, se sufoca şi inima îi bătea cu putere. În curând auzi pe cineva alergând de partea cealaltă a palisadei. Probabil că bărbatul se ridicase şi fără îndoială că era uimit de faptul că fugara se volatilizase brusc. Zoe îi auzi înjurătura, apoi zgomotul aversei îi acoperi paşii. Îşi îndreptă spatele, uşor reînseninată.
Salvatorul ei încercă să-i zâmbească.
— E bine?

Ea dădu din cap, încă nu reuşea să vorbească.
— Ce avea cu tine tipul ăla?
Îi arătă portofelul pe care încă îl mai strângea în mână.
— I l-ai şutit?
Alt semn afirmativ.
— Cum te cheamă?
— Zoe.
— Pe mine Welcome.
„Ciudat nume”, gândi ea. Încetişor începea să-şi revină. Stăteau la adăpost de ploaie, sub un ieşind de beton, auzeau picăturile care se loveau de blănile de lemn, în jurul lor plutea un miros de mortar proaspăt şi de pământ ud.
— Uite, bea asta.
Băiatul îi întinse o cutie de conservă pe jumătate plină cu apă. Ea bău cu aviditate, gata să se sufoce.
— Ţi-e foame?
Ea zise că da, că murea de foame. Băiatul scoase din buzunarul blugilor o bucată de pâine.
— E tot ce am…
Zoe o luă şi muşcă din ea la nimereală. În timp ce mânca, el o privea cercetător. În ciuda ochilor încercănaţi şi a părului răsucit, de pe care încă se mai prelingea apa, o găsi drăguţă. Rochia udă i se lipea de corp şi o făcea să pară goală. Sânii mici, cu sfârcurile ridicate, aveau ceva arogant. Welcome nu mângâiase niciodată sânii unei fete…
— Ar trebui să te usuci, zise el.
— Cum? îi răspunse ea cu o anumită mimică şi cu

gura plină.
— Pot să fac foc.
— Aici?
— E uşor. Avem lemne…
Îl văzu dispărând în spatele unui perete. Câteva minute mai târziu era înapoi cu o canistră. Strânse câteva bucăţi de lemne de pe şantier şi le făcu grămadă. Zoe, care îşi mâncase pâinea, se uita la el înfrigurată. Cu braţele încrucişate peste piept, îşi fricţiona energic umerii.
Welcome vărsă benzina peste grămada de lemne şi aprinse un chibrit. Flăcările ţâşniră răbufnind. Surprinsă de intensitatea focului, Zoe se trase înapoi. Din mijlocul focului ieşea un fum gros, înnegrind tencuiala tavanului. Welcome se duse să pună canistra la loc. Când se întoarse, Zoe îşi scosese sandalele şi încerca să-şi dezlipească rochia de pe piele trăgând de ţesătură. El îşi zise că era cel mai bine s-o scoată pur şi simplu, dar nu îndrăzni să-i facă această propunere.
— Câţi ani ai? întrebă el.
— Paisprezece.
— Ca mine.
Nu era adevărat, el nu avea decât treisprezece, dar nu i-ar fi plăcut ca fata să ştie că era mai mic decât ea. Dacă o vreme vor fi împreună, era mai bine să ia imediat conducerea operaţiunilor.
— De unde vii?
Ea nu răspunse.
— Ai fugit de undeva?
Mai mult ca să facă ceva decât din curiozitate, Zoe

începu să scotocească portofelul. Găsi patru bancnote de o sută de franci, trei de zece şi nişte tichete de metrou.
— Nu vrei să vorbeşti? Ţi-e frică de mine?
Ea răspunse că nu, că avea încredere în el, şi povesti că fugise chiar în dimineaţa aceea de la internatul ei, o instituţie religioasă din Fontainebleau.
— Am şters-o la gară, explică ea, m-am urcat în primul tren şi… gata, asta e tot.
— Aveai bani?
— Niciun chior. M-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu controlorul.
— N-ai părinţi?
— Ba da. Mama s-a remăritat. De aceea m-a dus la internat.
— Şi babacu’ tău?
Săltă din umeri de parcă ar fi vrut să se debaraseze de o haină care o stingherea.
— Probabil că de azi-dimineaţă eşti căutată, zise el.
— Ah, da! S-ar prea putea!
— Ai vreo idee ce-ai să faci?
Zoe scutură din cap, privind ţintă la flăcări. Încet – încet începea să se încălzească, dar o cuprindea şi somnul. Ar fi vrut să fie uscat, ca să poată adormi imediat.
Un lung moment Welcome nu scoase nicio vorbă. În timp ce o privea cu coada ochiului, se gândea ce ar putea să facă pentru ea. Găsea că ar fi fost o foarte bună tovarăşă pentru el. Şi, dacă s-ar fi priceput cum să facă, l-ar fi lăsat să-i mângâie sânii

din când în când…
— Am o idee, zise el deodată. "
— Ce?
— O să te îmbraci băieţeşte şi o să-ţi tai zulufii.
Ea îşi duse mâna maşinal la lungile şuviţe umede. De ani de zile, părul ei stârnea uimirea tuturor acelora care se apropiau de ea. Mătăsos şi auriu, i se răspândea pe spate până la mijloc. Era atât de des încât ai fi putut să crezi că se adăpostea sub un cort.
— Nu e genială?
— Mda, făcu ea, nu e rea. Ai haine?
— Eu nu, dar se poate aranja… Cât ai la chimir?
— La ce?
— La chimir… în portofel?
— Trei sute treizeci de franci.
— Phii! Poţi să te înţoleşti ca un duce!
Ea se încruntă. Felul lui de a vorbi o deruta puţin.
— Vom merge la Tobie, zise el.
— Unde vine asta?
— Tobie – zdreanţă… cupeţul de pe strada Saint-Jacques.
— Cu… ce?
El o privi cu mirare. Trebuia să-i explice toate alea? Ce se învăţa prin internate?
— Las-o moartă, zise el în cele din urmă, o să vedem noi mâine…
Ea se înfioră, în ciuda căldurii focului.
— Nu e bine? Nu te încălzeşti?
— Ba da, ba da…
— Ai face mai bine să-ţi scoţi rochia…

„Uf! asta a fost, am îndrăznit”, îşi zise el. Dar se întrebă dacă îl auzise. Zoe rămăsese ghemuită, cu capul între umeri, strângându-şi genunchii cu mâinile, iar privirea i se pierdea mai departe în flăcări.
— N-ai să poţi trage la aghioase aşa, zise el, udă cum eşti…
Ea nu răspunse, dar ştia că el are dreptate. Atâta vreme cât nu-şi va scoate rochia udă, nu va reuşi să se încălzească.
— Hei! cu tine vorbesc! se enervă Welcome.
Ea zâmbi timid.
— Pot să dorm aici?
— Ţi-e de glumă! Bineînţeles că poţi! Doar că în zori trebuie să spălăm putina. Muncitorii vin la treabă la ora 7…
Se sculă şi îl văzu afundându-se în umbră. Apoi reveni aducând un sac de iută, pe care i-l întinse ei.
— Uite, ia ăsta… N-ai decât să te bagi în el.
Ea îi zâmbi din nou, dar era mai mult un zâmbet de jenă decât de recunoştinţă.
— Ei hai, dă-i bătaie! Ce aştepţi?
Ea se ridică, apucă sacul de iută şi îl lipi în faţă de parcă ar fi încercat o rochie; în realitate voia să vadă dacă intră toată înăuntru. Welcome n-o slăbea din ochi.
— Întoarce-te, îi zise ea.
Deşi nu din toată inima, el se supuse, săltând greoi din umeri. „Număr până la zece” îşi zise el. La cinci se întoarse. O văzu pe Zoe în chiloţi şi sutien, şi

inima începu să-i bată mai tare. Din acel moment se născu cu adevărat în el dorinţa s-o protejeze.
Zoe îşi dădea toată osteneala să se strecoare în sac, sărind când pe un picior, când pe altul, încât nu băgă de seamă că se uita la ea. El aştepta să fie decentă şi apoi o întrebă:
— Gata?
— Gata.
Abia atunci se prefăcu că se întoarce.
— N-ai decât să te culci acolo, zise el arătându-i un soi de saltea făcută din mai mulţi saci de ciment goi, puşi unul peste altul.
Ea înţelese că era culcuşul pe care îl pregătise pentru el.
— Şi tu?
— N-am nevoie, răspunse el cu semeţie.
Ea ştia că ar fi trebuit să protesteze, cel puţin de formă, dar era atât de obosită încât nu avu curajul s-o facă. Se întinse pe sacii de hârtie; iuta o zgâria, dar îi era în sfârşit cald, focul sfârâia nu departe de ea şi, ca fond sonor, avea zgomotul ploii pe ieşindul de beton, pe blănuri, pe o tablă care stătea agăţată… Fusese o zi grea!
— Noapte bună, zise ea închizând ochii.
— Noapte bună, repetă Welcome.
Se uită la ea cum se înfăşoară în sac şi nu mai mişcă.
După câteva secunde, socotind că dormea deja, se apropie şi se uită cu atenţie la faţa ei. Încet, ca nu cumva s-o trezească, plimbă două degete pe fruntea ei, pe obraji, pe linia gropiţelor…

„Dacă as săruta-o?”
Ca mai adineauri, când o văzuse în chiloţi şi sutien, îşi simţi inima luând-o la goană. Un val de căldură îi înroşi faţa.
Era frumoasă; într-adevăr, foarte frumoasă. Şi emoţionantă. Şi o dorea.
„Şi dacă aş săruta-o?”
Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trezit-o din somn? I-ar fi purtat pică? S-ar fi supărat? Mai presus de orice, trebuia să evite s-o înfricoşeze; cea mai mică stângăcie putea să fie fatală.
Respiraţia lui Zoe se făcuse mai lentă, mai uniformă. Prin sacul de iută, Welcome vedea pieptul ridicându-se şi lăsându-se cu regularitate. Avea buzele întredeschise, nişte buze cărnoase, strălucitoare, îndreptate parcă spre faţa lui… Welcome se apropie atât de mult încât îi simţi pe gură respiraţia. Atunci, uitând de orice prudenţă, le sărută. Le simţi calde şi umede. Inima îi zvâcnea, şi nu i se potoli nici când se ridică să se îndepărteze.
Nu văzu că, sub ţesătura de iută, respiraţia lui Zoe se accelerase sensibil.

2

— TREZEŞTE-TE! TREzeşte-te!

Zoe simţi că era scuturată şi deschise ochii gândindu-se că o recunoaşte pe Celine, colega ei de cameră de la *Couvent des Fauvettes.* Dar în locul ei îl văzu pe Welcome şi, brusc, îi reveni în minte ziua din ajun, cum se strecurase afară din internat, fuga cu trenul, cum rătăcise pe străzile Parisului, foamea, furtul portofelului, cum fusese urmărită şi, în cele din urmă, intervenţia nesperată, aproape miraculoasă, a lui Welcome.
Îşi frecă energic pleoapele, se uită cu atenţie în jurul ei la şantier.
— Trebuie să ne facem vânt, zise Welcome. Acuşi şapte.
Ea se întinse, apoi căscă, punând în mod politicos mâna la gură. Probabil că la ora asta colegele ei de la *Fauvettes* se găseau în capela mănăstirii, aşezate câte şase în bănci, cu cartea de rugăciuni deschisă pe genunchi, iar domnişoara Anicet, la armoniu, se pregătea să înceapă *Judica me Deus.*
— Hai, mai repede! insistă Welcome.
Îi întinse rochia, care avusese timp să se usuce şi pe care o ţinea ca pe un lucru fragil. Welcome se întoarse singur când ea luă rochia. Treizeci de secunde mai târziu, băiatul o trăgea după el afară din şantier. Nu mai ploua.
— Unde mergem? întrebă ea.
— La Tobie, răspunse el grăbind pasul.
— E departe?
— La zece minute de aici.
În curând recunoscu piaţa Saint-Michel, cu fântâna ei arteziană. Era unul din locurile din Paris care îi

plăceau mult. Un prieten al mamei ei locuia foarte aproape de acolo, pe strada Saint-André-des-Arts. Cum îl chema? Perkins? Parkins? Cam aşa ceva. Zoe nu-l văzuse niciodată, dar într-o zi, pe când se plimba prin partea locului împreună cu mama ei, o apucase o nevoie urgentă şi, mai curând decât să o ducă într-o cafenea, aceasta preferase s-o ducă la prietenul ei Harkins, ăsta era! Acum îşi amintea numele lui. Din ziua aceea începuse Zoe să aibă unele bănuieli în legătură cu onorabilitatea mamei sale. Ajunsă la Harkins, mama ei sunase şi, deoarece nu răspundea nimeni, deschisese uşa cât se poate de natural cu cheia care se găsea sub ştergător. Oare acest gest nu presupunea o mare intimitate între Harkins şi mama ei? O anumită practică de viaţă comună?

— Ia uită-te un pic!

Întoarse capul în toate sensurile, întrebându-se la ce trebuia să se uite.

— Fotografia ta în ziar, zise Welcome.

Chiar în acel moment se văzu pe prima pagină a ziarului *L Aurore,* în vitrina unui chioşc, dar Welcome nu-i lăsă timp să întârzie. O prinsese deja de mână şi o trăgea după el în fugă pe strada Hachette, aproape pustie la ora aceea matinală. Ea îl precedă sub portalul unei clădiri.

— Dacă nu vrei s-o încasezi, va trebui să te grăbeşti, zise el.

Ea dădu uşor din umeri şi îndepărtă mâinile în semn de neputinţă.

— Încearcă să-ţi ascunzi puţin zulufii.

Ea îşi strânse părul şi făcu din el un fel de conci. Welcome scoase din buzunar un pumn de mici obiecte heteroclite de unde luă două elastice. Îi prinse cu stângăcie coada rebelă, apoi se dădu puţin înapoi ca să vadă efectul. Zoe era la fel de frumoasă, dar deja greu de identificat.
— Haide, vino, o să fugim.
Şi porniră pe strada Saint-Jacques de parcă i-ar fi alergat o mie de draci. Ea se gândea la pedeapsa ce o aştepta când o vor găsi. După prima fugă i se impusese să stea în genunchi toată ora de educaţie religioasă. Cel mai rău era să nu ai voie să stai pe tocuri. La cea mai mică tentativă, o lovitură de nuia te chema la ordine. Asta era o amintire neplăcută. La sfârşitul orei nici măcar nu-şi mai simţea genunchii. Şi, cu siguranţă, pentru o recidivă, pedeapsa va fi şi mai severă.
— Stai! îi strigă ea. Nu mai pot…
— Aproape că am ajuns.
— Dacă-ţi spun că nu mai pot!
Se opri. Zoe era toată roşie. Inima, tâmplele îi băteau cu furie şi puncte negre îi dansau în faţa ochilor. Nu era în stare, nu putea să facă nimic pe nemâncate. Visa la o cafea cu lapte şi cornuri, cel puţin o jumătate de duzină de cornuri.
— Acolo este, zise Welcome întinzând braţul în faţa lui.
Arăta spre o prăvălie cu vitrina pictată în negru, în faţa căreia se aliniau umeraşe pe care atârnau haine. Zoe aprecie că mai aveau vreo două sute de metri şi merse fără să mai fugă. Se ţinea într-o

parte ca să-i treacă junghiul. Welcome îi dăduse drumul la mână şi mergea încet în faţa ei ca să o ascundă trecătorilor, dar nervozitatea lui ar fi putut mai curând să le atragă atenţia.
Când ajunseră în faţa prăvăliei, un bărbat ieşi afară şi Zoe avu impresia că vede un gigant. Purta o imensă mantie îmblănită care aproape că atârna pe jos şi barba lui de un alb murdar, cu siguranţă niciodată tăiată, forma un soi de jabou ce se oprea la jumătatea pieptului. Acel bărbat – mai curând acea creatură – îi inspira lui Zoe un sentiment de curiozitate amestecat cu spaimă, dar fără îndoială că spaima s-ar fi dovedit mai tare dacă i s-ar fi spus că mantia lui era făcută dintr-o mulţime de piei de şobolan. El îi omorâse cu mâna lui, el pregătise şi cususe pieile. Haina astfel confecţionată degaja un miros de îngrăşământ care izbea pe oricine se apropia la mai puţin de doi metri.
Tobie – căci el era – îl recunoscu pe Welcome de la prima privire.
— Salut, fiule!
Îi întinse o mână mare şi murdară cu degetele depărtate, pe care Welcome o strânse cu respect.
— Ce vânt te aduce aşa de dimineaţă?
— În legătură cu prietena mea, răspunse Welcome.
Tobie îşi lăsă privirea să alunece spre Zoe, pe deasupra ochelarilor cu ramă de fier.
— Mda…
— I-ar trebui nişte blugi, explică Welcome.
Tobie se încruntă.

— Ai bani?
Welcome se bătu cu mâna peste buzunarul din spate al pantalonilor. Acolo pusese bancnotele încredinţate de Zoe, după ce lăsase undeva pe un trotuar portofelul compromiţător.
— Am tot ce trebuie, zise el…
Tobie dădu îndelung din cap.
— Să fie ceva drăguţ, ai?
Se apropie de tânăra lui clientă şi îi ridică bărbia. Zoe s-ar fi lipsit imediat bucuroasă de toţi banii în faţa lui. În clipa aceea, chiar şi soarta colegelor ei de la *Couvent des Fauvettes* i se părea de invidiat.
— O să găsim noi, zise Tobie intrând în prăvălie.
Welcome şi Zoe veniră după el, primul strângând cu putere mâna celei care venea în urmă, ca să-i dea curaj. Rafturile degajau un miros cumplit de jeg şi naftalină, care îţi făcea greaţă. Lumina de la un tub de neon aşternea pe feţe reflexe verzui-albastre.
Cu o privire de profesionist, Tobie aprecie talia fetei înainte de a scotoci într-un maldăr scârbos de ţoale. Scoase din el nişte blugi de un albastru spălăcit şi îi întinse clientei lui.
— Ăştia aproape că n-au fost folosiţi, zise el. Haide, încearcă-i!
Zoe îi îmbrăcă fără să-şi scoată rochia. Sus i se potriveau, dar erau cu vreo cincisprezece centimetri prea lungi. Tobie propuse să se intervină puţin cu foarfecele, ceea ce se şi făcu de îndată ce se înţeleseră la preţ.
Zoe îşi mai alese un tricou fără mâneci şi larg la

gât, o geacă neagră şi o pereche de bascheţi în stare bună. Tobie îi dădu totul pentru o sumă rotunjoară din care consimţi să lase câţiva franci în schimbul rochiei şi sandalelor cu care Zoe nu mai avea ce face. Apoi Welcome apucă taurul de coarne.
— Aveţi nişte foarfeci care taie bine? îi zise el lui Tobie. Pot să le încerc?
Celălalt îl privi bănuitor.
— Ce să faci cu ele?
Atunci Welcome fu nevoit să dea cărţile pe faţă. Spuse că prietena lui se hotărâse să se pună în pas cu moda şi să-şi taie părul. Tobie nu putea fi dus cu zăhărelul. Nu citise ziarele – nu citea niciun ziar din pricina preţului lor exorbitant – dar îşi închipui că tânăra lui clientă fugea de poliţie; numai că se pricepea să nu pună întrebări indiscrete. În schimb înţelese imediat avantajul pe care-l putea avea din această situaţie. Un păr aşa cum avea Zoe valora foarte, foarte mult. Îl va vinde teribil de scump.
— Pe vremuri am fost coafor, zise el. Mai daţi-mi cinci franci şi voi face o tunsoare frumoasă după moda americană.
Welcome nu se consultă cu Zoe din priviri decât de formă. Era sigur că o tranzacţie atât de cinstită îi convenea. De altfel era mândru că ştiuse din prima clipă să găsească omul potrivit. Cu siguranţă că Zoe îl va admira pentru asta.
— De acord, zise el.
Natural, Tobie nu fusese în viaţa lui coafor. Făcu în aşa fel încât să taie coada fetei cât mai aproape de

craniu, pentru a obţine pe ea cel mai bun preţ. După care se străduia să egaleze părul rămaş, astfel încât, până la urmă, Zoe semăna cu un tânăr recrut.
— Ai? Ce zici?
— Trăsnet! exclamă Welcome.
Zoe se arătă mai rezervată, căci trebuia să se obişnuiască cu noua înfăţişare, dar nu vărsă o lacrimă pentru părul pierdut; era simbolul unui regim de carceră de care spera că a scăpat pentru totdeauna…
Welcome îşi luă sarcina să meargă la brutărie după cornuri. Cumpără o duzină ca să fie sigur că le vor ajunge. Fetei i-ar fi plăcut să aibă şi o cafea cu lapte, dar, ’ cu toate că era aproape sigură că de acum înainte lumea nu o mai putea recunoaşte, el crezu că e mai prudent să nu se arate pe terasa unui bistrou.
După cumpărături mai aveau aproape două sute de franci, suficient să se poată hrăni câteva zile. Dar Welcome aprecie că era păcat să nu fructifice capitalul.
— Am putea merge la Paulo, zise el.
— Cine e Paulo? întrebă Zoe.
El îi explică imediat că era un prieten de-al lui, unul mare, de şaptesprezece ani. Cu ani în urmă, tatăl lui îşi făcuse bagajul şi, de câtăva vreme, mama lui era în spital cu o fractură de femur. Fiind singur acasă, organiza mici partide de pacheţele; toţi amicii erau invitaţi în mod cordial.
— Ce sunt alea pacheţele?

— Se joacă cu cărţile. Bancherul împarte cărţile, atâtea pachete câţi jucători sunt. Apoi fiecare jucător mizează o sumă pe pachetul pe care şi-l alege. După ce toată lumea a mizat, bancherul întoarce pachetul rămas pentru el. Uite, să zicem că vede un decar. Va întoarce atunci toate celelalte pachete. Şi pe urmă e foarte simplu: ridică miza de fiecare dată când cartea întoarsă e mai mică de zece şi o dublează când cartea e mai mare.
— Şi ce se întâmplă când unul din jucători întoarce şi el tot un zece?
— Bancherul saltă banii.
— Şi bancherul se schimbă vreodată?
— Da, primul care întoarce un as îi ia locul.
— Şi tu câştigi la jocul ăsta?
— Păi am fler şi mizez pe cartea bună.
Zoe nu jucase niciodată până atunci un joc pe bani, ceea ce i se păru un motiv suficient ca să încerce.
— De acord, hai să mergem, zise ea. E departe?
Era la doi paşi de acolo, pe strada Mouffetard. Porniră spre Paulo mâncându-şi cornurile. Acum nu se mai temea că vreun trecător ar fi putut să se ia de Zoe. Noua coafură şi hainele de băiat îi modificaseră total înfăţişarea; în aşa măsură încât puteai avea îndoieli asupra sexului ei.
Strada Mouffetard cunoştea afluenţa şi animaţia de fiecare zi. Într-o atmosferă dominată de mirosul de mărar şi pară, cu care se amestecau uneori mirosuri mai acre, gospodinele îşi făceau cumpărăturile de la tejghelele pieţei în aer liber.

Paulo locuia foarte aproape de piaţa Contrescarpe, într-o casă veche contemporană cu Rabelais, împodobită cu o firmă ciudată pe care se vedea o pisică într-o cizmă.
Înainte de a intra, Zoe şi Welcome împărţiră în două banii pe care îi mai aveau, de-o parte banii destinaţi jocului, de cealaltă cei pe care îi opreau în caz că soarta le-ar fi fost potrivnică.
Urcară nişte trepte de lemn mâncate de carii şi bătură la uşa de pe care vopseaua roşie se cojea la fel cum se jupoaie o piele bolnavă. Se auzi zgomotul unui scaun împins, paşi pe podea, apoi uşa se deschise.
Paulo semăna cu o salată bine crescută. Lung, slab, cu tenul ca seul, cu părul zbârlit, părea tot timpul încurcat de membrele lui. Clipi de câteva ori în penumbra palierului înainte de a-l recunoaşte pe Welcome.
— Salut!
— Salut! făcu Welcome ca un ecou.
Aşteptă ca Paulo să închidă uşa în urma lor ca să i-o prezinte pe Zoe, dar dură mult căci sosirea lor întrerupsese o partidă. Mai erau acolo alţi doi jucători, pe care Welcome îi recunoscu imediat: Frede şi Larbi, un tunisian de optsprezece ani, care era de departe cel mai mare din bandă.
Paulo aduse două taburete pentru noii veniţi şi aceştia se aşezară şi ei în jurul mesei din bucătărie. Camera mirosea a ulei rânced, transpiraţie şi tutun. Jucătorii aveau în faţă sticle de Coca-Cola, care lăsaseră urme rotunde pe

masă, iar capacul unei cutii de conservă servea drept scrumieră.
Larbi, care era bancher, luă în mână cărţile negre de jeg, le amestecă, îl puse pe Frede să taie şi le împărţi în cinci tenculeţe aproximativ egale, apoi îşi încrucişă pe piept braţele musculoase de culoarea castanei, aşteptând ca ceilalţi să pună mizele. În încăpere domnea liniştea. Prin geamuri ajungeau până la ei zgomotele străzii.
Trei din pachete au fost foarte repede acoperite cu câte o bancnotă de zece franci. Numai Zoe nu mizase încă şi simţea privirile celorlalţi patru fixate asupra ei. Până la urmă luă şi ea o bancnotă de cincizeci de franci şi o puse pe unul din pacheţelele disponibile.
— Eşti scrântită, zise Welcome, e prea mult…
Făcuse aşa din fanfaronadă, pentru că era singura fată şi voia să se impună de la început; de aceea refuză să-şi retragă miza.
— E dreptul meu, nu?
Îi luă pe ceilalţi drept martori.
— Asta depinde de bancher, zise Frede. Dacă Larbi acceptă, asta e treaba lui.
— Dia! Miza o piui cum vriei! exclamă Larbi. Dacă câştigi ti plitesc…
Welcome făcea nişte ochi cât farurile. De când venea el la Paulo, niciodată nu văzuse asemenea abuz.
— Staţi, băieţi! Poate că n-a priceput…
— Drept cine mă iei? se supără Zoe. Gata, am jucat; mergem mai departe.

Larbi îşi luă un răgaz să-şi sufle nasul între degete în chiuveta de vase. Nu i-ar fi plăcut să mărturisească, dar inima îi bătu cu putere când îşi întoarse pachetul. Cartea fu întâmpinată cu rumoare: damă de pică. Existau puţine şanse ca Larbi să fie nevoit să le plătească celorlalţi, dar nu-şi arătă bucuria aşa cum nu-şi arătase mai adineauri emoţia. Vrând să creeze suspans, începu să întoarcă pachetele pe care se găseau mizele de zece franci. Şi apărură succesiv un nouă, un patru şi un opt. Larbi încasă cu calm cele trei bancnote şi începu să facă o serie de pase magnetice deasupra ultimului pachet.

— Sfârşeşte! zise Welcome. E agasant!

— Pii, aşa câştigi, protestă Larbi.

— Aşa, aşa, continuă! fi încurajară ceilalţi.

Numai Zoe nu zicea nimic, dar începea să simtă chinurile jocului şi sângele îi fugise din obraji. Gândul îi zbură o clipă la colegele ei de la *Couvent des Fauvettes,* care probabil că acum erau la ora de gramatică; şi-o imagina pe sora Augusta la tablă şi banca ei din fundul clasei goală…

Deodată văzu mâna mare şi brună a tunisianului coborând peste pachetul ei şi întorcându-l. Imediat se auzi un nou murmur. Larbi dăduse pe faţă regele de inimă.

Partida continuă cu şanse diferite pentru Zoe, dar în vreme ce toţi ceilalţi riscau mai departe doar zece franci de fiecare dată, ea se încăpăţânase, în ciuda avertismentelor repetate ale lui Welcome, să joace mereu câte cincizeci de franci. La început

norocul o favorizã, apoi trase un as şi luă în primire banca. În acel moment strânsese o sumă de trei sute de franci, în detrimentul aproape exclusiv al lui Larbi, care fusese nevoit să se i.
Retragă din joc din lipsă de „muniţii”. Welcome se menţinea aproape la nivelul lui iniţial şi nici el, nici Zoe nu se atinsese încă de rezerva pusă de-o parte înainte de a intra acolo.
Atunci Frede, suferind influenţa lui Zoe şi dând dovadă de resurse nebănuite, începu să joace şi el pe sume mari şi ghinionul făcu ca în acelaşi timp norocul să o părăsească pe Zoe.
La orele 16 şi 30, după un joc neîntrerupt de şapte ore, Welcome şi Zoe se pomeniră fără o leţcaie, trebuind să-i plătească lui Frede şi să epuizeze în acest fel şi rezerva de care îşi interziseseră totuşi să se atingă.

3

INSTINCTUL ÎL AVERtiză pe Welcome că era mai bine să nu-i facă niciun reproş lui Zoe. El o dusese acolo. Fără a mai pune la socoteală că fuseseră banii ei. Îşi spunea că probabil Zoe voia să uite acest incident cât mai repede şi era gata s-o ajute. De aceea nu mică îi fu mirarea când o văzu chiar pe ea abordând acest subiect.
Reveniseră spre piaţa Saint-Michael. În realitate, Welcome se îndrepta din reflex spre şantierul unde obişnuia să-şi petreacă noaptea. În aer plutea un

miros de cartofi prăjiţi şi cârnaţi calzi, care le răsucea cu cruzime cuțitul în rană: nu mai aveau nici măcar un franc ca să-şi amăgească foamea. Faptul se produse atunci când se opriră în faţa vitrinei unui cofetar.
— Ne ducem şi mâine la ei? întrebă Zoe.
Sprinteneala minţii nu era cea dintâi calitate a lui Welcome. La început se întrebă despre ce vorbea, apoi se încruntă făcând riduri-riduri... Era nebună sau ce?
— Ascultă... începu el stingherit.
Dar ea îl întrerupse cu fermitate.
— Ştiu de unde să fac rost de bani, zise Zoe.
— Bani!
El nu avea curaj să fure un portofel. De altfel el avea alte metode. Când îi era cu adevărat foame, făcea în aşa fel încât să poată şterpeli un măr de pe o tarabă, sau să „cureţe” terasele cafenelelor. Asta însemna a pune mâna pe bacşişurile şi pachetele cu arahide rămase pe mese. Căpătase chiar o tehnică foarte bună în această specialitate şi nu era deloc periculos; chiar prins în flagrant delict, nimeni nu l-ar fi urmărit pentru o ciordeală atât de neînsemnată.
— Cunosc un tip care locuieşte foarte aproape de-aici, zise Zoe.
— Ei şi? Uiţi că eşti căutată. O să te dea pe mâna curcanilor.
— Niciun pericol, nu m-a văzut nicio dată.
— Îl cunoşti sau nu-l cunoşti?
— Ştiu unde locuieşte, asta e tot. Şi mai ştiu că îşi

pune cheia sub ştergător.
— Vrei să te duci la el acasă?
— Trebuie neapărat.
— Şi dacă dă peste tine?
— Ştiu pe unde să fug. Hai, vino, mergem acolo.
El o urmă în silă. Cu toate că nu o cunoştea decât din ajun, ştia că n-ar fi servit la nimic dacă s-ar fi opus. O admira şi în acelaşi timp îl speria puţin. Altfel, deplângea faptul că nu avea într-adevăr nevoie de el. Văzând-o cu sufletul la gură, udă până la piele, sperase s-o ia sub aripa lui, dar se pare că acele şapte ore petrecute la pacheţele o făcuseră să se descopere. Nu numai că hotăra singură, dar îl trăgea şi pe Welcome după ea. În sinea lui spera să nu găsească cheia sub ştergător şi el să salveze situaţia procurându-i cel puţin cu ce să se hrănească înainte de a se face noapte.
Zoe pornise pe strada Saint-André-des-Arts şi mergea cu capul ridicat spre numărul de la porţi. Curând se opri în faţa unei clădiri vechi, la parterul căreia se afla o galerie de artă, viu luminată, în vitrină fiind expuse tablouri de avangardă.
— Aici este zise ea, la doi.
Arătă spre o uşă mare vopsită în verde închis, cu un buton de sonerie din aramă strălucitoare. Welcome simţi cum i se pune un nod în gât.
— Ce facem? întrebă el.
Dar imediat regretă această întrebare care dovedea prea mult supunerea lui faţă de Zoe.
— O să mă aştepţi aici, răspunse ea.
Poate că el se simţi uşurat, dar nu arăta ce simţea.

— Lasă-mă cel puţin să stau de pază…
— Am să mă descurc foarte bine singură. Dacă aud zgomot, fug pe la bucătărie. E acolo o scară de serviciu.
— Şi muhaiaua? Te-ai gândit la muhaia?
— La ce?
— Tipa de la poartă, portăreasa…
— Lasă. Aranjez eu.
Nu avusese timp să-i spună mai multe. Zoe apăsase pe butonul de deschidere şi dispăruse în spatele uşii vopsite în verde.
Trecuseră doi ani de când venise acolo cu mama ei, dar recunoscu imediat locul, scara în spirală care pornea de la dreapta ei, cu covorul roşu şi vergelele de cupru care îl fixau de fiecare treaptă, plantele din ghivecele aşezate în fundul vestibulului şi oglinda mare de pe perete, unde se văzu din cap până în picioare, pentru prima dată de când suferise transformarea, cu senzaţia că vede pe altcineva.
Îi veni inima la loc când descifră pe uşa lojii un mic anunţ: *Portăreasa se întoarce imediat.* Trecu prin faţa cutiilor de scrisori şi porni în sus pe scară, urcând treptele două câte două. Inima îi bătea cu putere când se opri în faţa uşii lui Philippe Harkins. O placă de cupru prinsă pe uşă nu lăsa niciun dubiu asupra identităţii proprietarului. Zoe se aplecă, ridică ştergătorul şi văzu imediat cheia. Înghiţi de câteva ori să-şi umezească gâtul..
În toată clădirea nu se auzea niciun zgomot. Din prudenţă îşi lipi urechea de uşă. Înăuntru domnea

aceeaşi tăcere suverană. Nu-i era cu adevărat frică, dar pusese stăpânire pe ea o excitare care îi provoca o oarecare euforie. „Ce-o da Domnu'!" îşi zise ea rotind cheia în broască.
Curios, recunoscu imediat mirosul apartamentului unde nu intrase totuşi decât o singură dată; era un amestec de *after shave* şi de hârtie imprimată. Puse la loc cheia.sub ştergător, exact în locul de unde o luase, şi închise uşa în urma ei. Astfel, dacă proprietarul ar fi sosit în timp ce ea se găsea înăuntru, nu ar fi bănuit nimic. Era grija ei să nu fie surprinsă şi să-şi aranjeze o ieşire de siguranţă.
Parchetul era acoperit cu o mochetă groasă care înăbuşea zgomotul paşilor. Totuşi, când trecu din vestibul în camera de zi, o scândurică îi trosni sub picior şi se înfioră toată. Se opri o clipă în loc înainte de a merge mai departe.
Încăperea, mare şi aranjată ca vitrina unui magazin de mobilă, îi păru că nu prezintă niciun interes. În schimb, biroul care urma după ea era un loc cu suflet. Şirurile de cărţi care urcau până la tavan, fotoliile de piele tocite, dezordinea selectă care domnea pe masa de lucru, ofereau imaginea unei încăperi unde se trăieşte.
Deodată, Zoe avu un şoc recunoscând pe o mobilă o fotografie a mamei ei. Era o fotografie care o arăta mai curând dezbrăcată – s-ar fi putut spune indecentă? — aşezată într-un pat, cu sânii goi, cu părul lung încă răvăşit, de parcă tocmai se trezise din somn. Poza, de bună calitate, era destul de recentă, căci Zoe zărea pe un scaun micul taior de

la Cardin pe care mama ei şi-l oferise după ce se recăsătorise, în urmă cu un an şi jumătate. Putea să păstreze un bărbat fotografia unei femei într-o astfel de ținută fără să fie amantul ei? Zoe trebuia să tragă de aici concluzia că noua căsătorie a mamei sale nu schimbase nimic din legăturile pe care le întreţinuse cu Harkins?
Pradă celei mai puternice nedumeriri, Zoe trecu din nou în camera de zi, apoi intră în bucătărie unde descuie uşa care dădea acces spre scara de serviciu. Aşa putea să lucreze mai liniştită. Văzând frigiderul, nu rezistă tentaţiei şi îl deschise. Găsi lapte şi bău pe săturate din sticlă; îi plăcea la nebunie laptele. În afară de asta nu mai erau decât o bucată de unt cu care nu avea ce să facă şi un rest de sardele în ulei care o îngreţoşară.
Dormitorul ca şi frigiderul, era tipic pentru un celibatar: un pat nefăcut, miros de noapte, haine împrăştiate cam peste tot, scrumiere pe jumătate pline... în orice caz, nici urmă de bani. Nici bancnote, nici monede. Oare Harkins îi dădea bani mamei sale? Zoe era sigură că nu intrase niciodată în camera aceea şi, totuşi, i se părea că o recunoaşte... Deodată înţelese: acolo, în patul acela fusese făcută fotografia compromiţătoare. Pentru a doua oară în câteva minute, Zoe. Simţi un şoc în inimă. Suportase greu a doua căsătorie a mamei sale, dar îi pica şi mai rău faptul că avea un amant. Asta, fără îndoială, pentru că mama ei se arătase totdeauna încăpăţânată în privinţa moralităţii. „Să nu uiţi asta, fiica mea, în moralitate

stă totul; fără fidelitate nu există mântuire.” Astfel de fraze îi mai răsunau şi acum în urechi. Fără a mai pune la socoteală că şi *Couvent des Fauvettes* îi împuiaseră capul; virtutea, fidelitatea, puritatea (mai ales puritatea) erau cuvinte care se repetau în toate conversaţiile. „Mama mea nu e nici pură, nici fidelă”, îşi zise Zoe.
Începând din clipa aceea – era ceva căruia nu i se putea împotrivi – Zoe îşi văzu mama peste tot în poziţiile cele mai necuviincioase; în pat, bineînţeles, dar şi pe canapeaua din camera de zi, pe covorul din birou, în cadă... da, mai cu seamă în cadă. Era o cadă mare, de un albastru pastel foarte şic, în care îţi venea să intri de cum o vedeai. Zoe tocmai întinsese mâna spre unul din robinete, când o sonerie stridentă o făcu să tresară violent. Telefonul!
Îi trebui un lung moment ca să-şi revină. Soneria, clară şi fermă, vibra mereu şi Zoe avea impresia că îi sfredeleşte timpanele. Îşi aminti că văzuse telefonul în. Birou şi se întoarse maşinal în această încăpere. Abia în faţa aparatului îi veni ideea ciudată de a ridica receptorul.
Zoe nu rezistase niciodată mai mult de câteva secunde la o astfel de pornire. Mâna ei săltă receptorul cu repeziciunea unui pescăruş care îşi apucă prada.
— Alo! Valérie? zise un glas de bărbat.
„E cu siguranţă Harkins”, gândi Zoe. Cine altul ar fi putut s-o sune la telefon pe mama ei la el acasă?
— Alo! tu eşti? reluă vocea.

*

Cu inima bătându-i puternic, Zoe se străduia să-şi ţină respiraţia.

— Ascută, scumpo, nu e vina mea dacă am fost reţinut de patron... Valérie, mă asculţi?

Zoe ar fi putut pur şi simplu să închidă. Dar n-o făcu şi zise.

— Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Te rog, imploră Harkins, nu te mai juca. Crezi că nu-ţi recunosc vocea? Ce veşti ai despre fiica ta?

Zoe adresă receptorului cea mai urâtă strâmbătură.

— Bla bla bla bla bla bla! făcu ea.

Şi închise.

„Nu mai trebuie să pierd niciun minut. Mama va apărea cu siguranţă dintr-un moment în altul...”

Cuprinse într-o singură privire şirurile de cărţi, tapiseriile, covoarele... Cu siguranţă că toate valorau o adevărată avere, dar cum să le vinzi? Oricum, trebuia să se grăbească, să se grăbească!

Intră din nou în dormitor şi deschise şifonierul... Hainele suspendate de umeraşe îi aduseseră aminte de prăvălia lui Tobe.

Ca întotdeauna, ideea care îi trecu prin minte îşi găsi un început de execuţie în fracţiunea de secundă în care o formulase. Desprinse un umeraş, apoi altul... Nu avu timp să facă la fel şi cu al treilea. Brusc, rămase încremenită auzind o cheie învârtindu-se în broască.

Ca să fugă prin bucătărie trebuia mai întâi, în mod obligatoriu, să traverseze vestibulului. Era un lucru

realizabil dacă vizitatorul intra direct în camera de zi. În caz contrar ar fi fost pierdută.
— Philippe!
Zoe recunoscu instantaneu vocea mamei ei. Cu cele două costume în braţe, se simţea incapabilă să facă cea mai mică mişcare, incapabilă să pună un picior în faţa celuilalt. Va aştepta acolo în mod stupid ca să fie găsită?
Soneria telefonului îi veni în ajutor. Auzi paşii precipitaţi ai mamei şi îndreptându-se spre aparat şi, din nou vocea.
— Ah! tu eşti!... Cum?... Bineînţeles că nu, am sosit în clipa asta... Probabil că ai format greşit.
Acum ori niciodată era momentul ca Zoe s-o ia la sănătoasa. Fără să lase cele două costume, înaintă până în pragul vestibulului, de unde auzi şi mai clar vocea mamei ei.
— De la micuţa asta nu voi avea decât necazuri, zicea ea, a mai fugit o dată, m-am săturat! Dacă aş putea să ştiu măcar ce-i umblă prin minte!
Zoe nu mai avea de făcut decât trei sărituri mici ca să ajungă la uşa de serviciu, dar nu se putea hotărî să le facă. Deodată i se păru mult mai important să afle ce gândea mama ei despre ea. Nu visase aşa ceva?
Îşi încordă auzul. Inima îi bătea atât de tare încât simţea o durere în piept. Şi deodată vocea mamei ei se schimbă:
— Noroc că te am pe tine! Aş înnebuni dacă m-ai părăsi... Oare mă iubeşti, Philippe?... Eşti sigur?... Aş face tot ce-ai vrea, dragule, tot ce mi-ai cere...

Numai tu contezi…
Zoe îşi simţi ochii umezi de lacrimi, dar nu durerea îi făcea atâta rău cât mai ales mânia.
— Târfa, murmură ea, târfa!
Toată dragostea, toată tandreţea pe care le transmitea prin telefon, nu erau oare dragostea, tandreţea pe care le *fura* fiicei sale?
Oricum, Zoe ştia destul. Cele trei mici sărituri pe care nu avusese curajul să le facă adineauri le făcu acum fără cel mai mic efort. Şi se pomeni imediat pe scara de serviciu. Când ajunse în strada Sainte-André-des-Arts se făcuse aproape noapte şi toate prăvăliile aveau luminile aprinse. Burniţa uşoară care cădea făcea să lucească asfaltul şi caroseria maşinilor. Trecătorii îşi vedeau de treburile lor fără să le pese câtuşi de puţin de Zoe. Încă sub efectul şocului primit, fata se întrebă preţ de o clipă ce făcea acolo cu acele haine de bărbat în braţe.
Vocea lui Welcome o făcu să coboare pe pământ.
— Ce sunt astea?
Ar fi fost mândru dacă ar fi ştiut cât de bine îi părea că îl aude din nou, dar nu lăsă să i se vadă mulţumirea.
— Nişte haine, răspunse ea. Le vom vinde.
— Să le vindem?
— La Tobie e încă deschis, nu?
— Tobie e ultimul care închide seara şi primul care deschide dimineaţa.
— Atunci, hai, mergem la el.
El îi luă hainele din braţe şi îi întinse o bucată de chec învelită în celofan.

— E pentru tine, îi zise el. Eu am mâncat.
— De unde ai asta?
— Bistroul de alături... Simplu ca bună ziua.
Ea rupse ambalajul cu dinţii şi muşcă din chec.
— Ştii? zise ea cu gura plină. Am văzut-o pe mama...
În drum spre Tobie avu tot timpul să-i povestească aventura ei, trecând totuşi sub tăcere unele detalii. Nu i-ar fi plăcut să ştie ciuda pe care o simţise auzind-o pe mama ei cum vorbea la telefon. El nu trebuia să ştie durerea pe care o încercase simţindu-se frustrată de dragostea maternă. Era o problemă strictă familială, o problemă care trebuia să se rezolve între femei.
Când Welcome o întrebă în ce stare se găsea mama ei, Zoe îi răspunse:
— Tu ce crezi! Era zdruncinată. Plângea la telefon, nu ştia ce spune...
Şi Welcome o admiră pentru că ştiuse să se oprească şi nu se dusese s-o consoleze. O mamă care, pentru a-şi trăi viaţa, îşi duce fata la internat, nu merită să fie consolată.
În ampla lui mantie din piei de şobolan, Tobie lua aer în faţa prăvăliei.
— Ah! aţi venit iar! exclamă el. Mi-aţi adus ceva frumos?
Şi îşi frecă impudic mâinile.
Welcome, bucuros să scape de greutate, dădu drumul la haine pe o tarabă. Lui Tobie îi fu de ajutor o simplă privire să vadă că erau nişte ţoale de prima calitate.

— Nu le trânti aici, zise el agitându-se. E mai bine dacă stăm de vorbă înăuntru.
Welcome şi Zoe îl urmară în prăvălie. Tobie îşi puse ochelarii cu ramă de metal pe vârful nasului şi luă în mână una din haine, pe care o pipăi ca o femeie. Era un costum de flanel gri-fer ce purta eticheta unui croitor celebru din piaţa Vendôme. După ce-l examină pe la toate cusăturile, după ce se asigură că nu era agăţat, nici nu avea vreo gaură care să-i micşoreze valoarea, trecu la al doilea, supunându-l şi pe acesta aceluiaşi tratament. Welcome şi Zoe aşteptau verdictul cu o nerăbdare nereținută.
— Nu am clienţi pentru acest fel de haine, zise el în cele din ur.mă, trăgând cu ochiul la furnizorii lui.
Amândoi ridicaseră spre el o privire mâhnită şi păreau brusc zdrobiţi de oboseală.
— Dar ca să vă servesc, continuă Tobie, o să vă debarasez de ele…
O rază de speranţă luci în ochii lui Welcome. Tăinuitorul scoase de sub mantie un portofel scâlcit burduşit de bancnote, din care trase meticulos patru hârtii de cincizeci de franci.
— E tot ce pot să fac, zise el punând suma pe tejghea. Cum vreţi.
— Nişte haine aproape noi! protestă Zoe.
— Vremurile sunt grele pentru toată lumea, se smiorcăi Tobie.
Se trăgea cu degetele de barbă de parcă ar fi scărmănat lână. Zoe se întoarse spre Welcome, care îi făcu semn să ia banii. Ea ezită încă un moment înainte de a întinde braţul, apoi vârî mâna

într-un buzunar de la blugi. În fond, avea cu ce să înceapă partida de a doua zi. Nu asta conta?
La 21 şi 30 de minute, după ce-şi cumpăraseră cârnaţi calzi cu pâine şi un pachet de cartofi prăjiţi, se întoarseră în santierul-dormitor. Ploaia adusese o scădere a temperaturii şi, ca în ajun, făcură un foc să se încălzească. Tot ca în ajun, Zoe îşi scoase hainele ude înainte de a se strecura în sacul de iută ce-i servea drept sac de dormit. Welcome se mulţumi să se culce ghemuit, cu mâinile între coapse ca să şi le încălzească. Amândoi erau posomorâţi. Ea pentru cele spuse de mama ei la telefon, el pentru că-şi dădea seama că ea n-ar fi avut ce să facă cu protecţia lui.
Focul se stinse şi ei tot nu reuşiseră să adoarmă.
— Dormi? întrebă Zoe.
— Nu, răspunse Welcome.
— Nu ţi-e frig?
— Ba da…
Amândoi păstrară tăcerea un lung moment. Ploaia răpăia pe o tablă, nu departe de ei; Zoe nu-şi găsea locul pe salteaua de hârtie.
— Dacă vrei, zise ea în sfârşit cu un glas slab, e loc pentru doi în sac.
Welcome se ridică pe jumătate şi se întrebă dacă înţelesese bine.
— În sac? repetă el.
— N-o să-ţi mai fie aşa frig, preciză ea.
— Vrei să vin în sac cu tine?
— Nu*, tu* dacă vrei.
Welcome se ridică cu greutate; brusc i se

înmuiaseră picioarele. Niciodată nu mai atinsese o fată, şi iată că aceasta... De necrezut!
Se apropie de Zoe bâjbâind prin întuneric. Ochii lui puteau să ghicească forma culcată în interiorul sacului. Ea desfăcu gura sacului să-i permită să se strecoare înăuntru.
Cu gâtul uscat, Welcome începu să alunece lângă ea, dar îl opri cu un zâmbet:
— Doar n-o să ţii pe tine pantalonii uzi!
Binecuvântată noapte care nu-i permitea fetei să-i vadă obrajii ce parcă îi luaseră foc! Cu siguranţă că nu ştia ce face, sau atunci ce? Acum fetele aveau iniţiativa?
Cu mâinile pe catarama de la curea, începu să danseze de pe un picior pe altul. Nu purta chiloţi sub pantaloni, oare ea îşi va da seama? Va fi şocată?
— Grăbeşte-te, zise Zoe. Mi-e frig.
Ei bine, nu avea de ce să umble cu ascunzişuri... Welcome nu mai ezită. Se strecură în sac numai cu cămaşa pe el. Imediat simţi pe şold pielea caldă a fetei.
— Merge? se interesă ea.
— Merge, răspunse el.
Dar în fond nu era chiar atât de sigur. Se va putea arăta la înălţime? Aştepta doar o cutezanţă din partea lui? Nu risca să piardă totul arătându-se prea întreprinzător? Avea impresia că merge pe cărbuni aprinşi.
Un lung moment rămase nemişcat. Abia dacă îndrăznea să respire. Se temea că mişcându-se va

risipi vraja, va risipi farmecul unui vis, o va pierde pentru totdeauna pe Zoe. Dacă se va trezi şi îşi va da seama că ea nu fusese decât un miraj? Puse unul peste altul două degete de la mâna dreaptă ca să alunge ceasul rău.
În clipa aceea Zoe vorbi din nou.
— Te-ai încălzit? întrebă ea.
— Un pic, zise el.
— Să-ţi văd mâinile.
Inima i-o luă la goană. Ce să facă? Le lipi de şoldurile ei.
— Sunt îngheţate, zise ea.
— Crezi?
— Lasă-le acolo dacă vrei…
— Eşti grozavă.
Ea se întoarse într-o parte şi îi simţi respiraţia pe gură. Să aştepte ca în ajun să fie adormită şi apoi s-o sărute?
— Tu n-ai părinţi? întrebă ea.
Vocea ei nu era decât un murmur.
— Au murit, răspunse el. M-a crescut bunica, dar a murit şi ea.
În timp ce vorbea îşi mişcase mâinile. Acum simţea sub degete tivul chiloţilor.
— E mult de atunci? întrebă Zoe.
— Un an…
— Şi de un an te descurci singur?
— Mda.
Gurile lor erau atât de apropiate încât le simţeau vibrând una lângă alta. Mâna lui începu să se plimbe pe coapsă.

— Ai pielea moale, zise ea.
— Adevărat?
Nu-i mai răspunse. Gurile lor se uniră. N-ar fi putut să spună care dintre ei luase iniţiativa, amândoi se sufocau de emoţie. Plăcerea lor ar fi fost totală dacă ar fi putut să se convingă că nu visau. „Sărut o fată”, îşi zicea Welcome. „Sărut un băiat” îşi repeta Zoe. Şi ea era prima lui fată; şi el era primul ei băiat...
Ploaia răpăia pe ieşindul de beton. Ani de zile vor continua să asocieze gesturile de dragoste cu noaptea; zgomotul ploii şi mirosul de mortar... Lipsiţi de tandreţe şi totodată eliberaţi de toate tabuurile, se dăruiau unul altuia cu o furie pe care nu o tempera decât frica de necunoscut.
Nu protestă când simţi că degetele lui Welcome trec de tivul chiloţilor.
— Stai puţin, zise ea simplu.
„Am mers prea departe?” se întrebă Welcome.
Îl cuprinse o spaimă teribilă când ea ieşi afară din sac. Nu se linişti, ba dimpotrivă, nici când îşi dădu seama că îşi dădea jos tot ce mai avea pe ea. Cu toate că era noapte, o văzu ducându-şi mâinile la spate să-şi desfacă sutienul, apoi aplecându-se să împingă chilotul în jos pe coapse.
Când ajunse din nou lângă el în sac era îngheţată din cap până în picioare, dar ghici că în fiinţa ei ardea acelaşi foc care îl mistuia şi pe el. I-ar fi plăcut să aibă zece mâini pe care să le plimbe pe acel corp ce i se oferea spontan.
— Eşti mişto, repetă el, eşti mişto...

Ea îşi lipi pântecul de acel corp tare, vibrând, care se ridica în sus între coapsele ei şi de care nu îndrăznea să-şi apropie mâinile, dar teama de necunoscut cedă rapid în faţa nebuniei dragostei.
— Ştii, îi zise ea cu o voce tremurătoare, e pentru prima dată…
El simţi un nod în gât pe care îl înghiţi cu greu.
— Şi la mine la fel, mărturisi el.
Un sărut le uni gurile, în timp ce fiinţa ei intimă se deschidea la mângâierile lui Welcome.

4

— CUM E PENTRU UN băiat?
— E mişto…
Noaptea trecuse fără să bage de seamă şi primele licăriri ale zorilor dungau cerul cu dâre de un roz murdar ce prevesteau o vreme frumoasă.
— Dar pentru o fată? întrebă Welcome.
— M-a durut puţin, răspunse ea, chiar la început. După aceea a fost…
Se vârî mai tare în el. Nu se mai sătura să stea încolăcită în braţele lui, să se încălzească de corpul lui, să-i simtă mângâierile pe sâni, pe pântece, pe şolduri…
— Nu pot să spun cum a fost, continuă ea. Parcă muream… Parcă muream împreună.
— Ai vrea să murim împreună?
— Da… de mai multe ori pe zi.
Peste zece minute, cel mult o jumătate de oră, vor

fi nevoiţi s-o şteargă de-acolo şi să lase locul lucrătorilor de pe şantier. Începea o lungă hoinăreală pe străzile Parisului, care ar fi continuat cu o partidă la Paulo, dar tot ce s-ar fi întâmplat în cursul acelei zile avea dinainte un gust de paradis.
Zoe se gândea la colegele ei de la *Fauvettes.* Cât de departe se simţea acum de ele! îşi amintea de toate discuţiile din dormitorul comun avute cu ele despre, băieţi, de toate ipotezele emise despre Dragoste, cum se făcea, dacă era dureros, despre forma şi mărimea unui penis, despre felul cum se făcea joncţiunea între sexe... Câte prostii mai spuseseră! Câtă imaginaţie risipită! Gândindu-se la toate acestea, Zoe nu se putea abţine să nu se înduioşeze şi să nu fie mândră. Colegele ei vor continua să înveţe gramatica şi catehismul, matematica şi latina, istoria şi geografia, dar cunoaşterea tuturor acestor materii nu le va face niciodată, *NICIODATĂ* atât de învăţate ca ea.
— Va trebui să ne îmbrăcăm, zise Welcome.
Se simţeau copleşiţi şi istoviţi. Ieşiră din sacul de iută şi se văzură pentru prima dată goi la lumina zilei. Se contemplară deschis, pe faţă, studiindu-se unul pe altul în mod serios şi plini de curiozitate, aproape clinic.
— Tot aşa e şi în timpul zilei? întrebă Zoe, făcând aluzie la sexul băiatului.
— Mda... zise Welcome. Nu trebuie să pui mâna...
Se ghemui în faţa ei, dădu la o parte perişorul şi îşi aşează buzele cu devoţiune pe mica despicătură care ieşise la iveală. Zoe închise ochii şi îi prinse

capul între mâini.
— Ajunge, gemu ea, n-o să mai plecăm niciodată…
În ciuda lui, Welcome se supuse. Era stacojiu; ochii îi luceau de excitaţie. Zise în timp ce se ridica:
— Îmi juri că n-o să ne despărţim niciodată?
O strângea în braţe gata s-o înăbuşe.
— Îţi jur, zise ea. Cruce de fier, cruce de brad, dacă mint s-ajung în iad…
Pecetluiră acest jurământ cu o nouă sărutare, dar, brusc, ea începu să tremure; frigul, fără îndoială, şi de asemenea foamea şi nesomnul…
Pune repede ţoalele pe tine, îi zise el dându-i hainele.
Şi se îmbrăcă şi el cât ai clipi. Peste treizeci de secunde treceau de palisadele şantierului şi se depărtau în grabă.
Cerul era de un albastru delicat, dar frunzele plantelor care acopereau bulevardul Saint-Michel dovedeau că sosise toamna. Prin stofa gecii de calitate proastă, Zoe simţi răcoarea dimineţii.
— Mi-e poftă de o cafea, zise ea înfrigurată.
Tocmai treceau prin faţa unei terase unde, la adăpost în spatele geamurilor, consumatorii îşi luau micul dejun. Dinspre uşă le venea acelaşi miros de cafea şi de cornuri proaspete.
În ajun Welcome nu voise să rişte intrând într-un bistrou, dar azi nu se gândea decât s-o facă pe Zoe fericită. De altfel, nu era de nerecunoscut cu părul tăiat şi cu hainele ei de băiat?
— Haide, vino, zise el trăgând-o în cafenea.
Evitară terasa, unde Welcome era de părere că ar

fi fost prea expuşi, şi se instalară în fundul sălii, pe bancheta acoperită cu muşama. Nici acolo Zoe nu reuşea să se încălzească. Tremura şi se străduia să nu clănţăne din dinţi; avea extremităţile degetelor albastre şi îngheţate.
— Ştii ce vom face? zise Welcome. O să trecem pe la Tobie să-ţi bagi un parpalac.
— Ce?
— Să-ţi cumperi un palton, traduse el.
Ea scutură cumplit din cap.
— Nici vorbă... avem nevoie de banii noştri. Fermitatea ei excludea orice replică şi Welcome coborî steagul. Când sosiră cafelele, Zoe prinse ceaşca între mâini să şi le încălzească. Welcome desfăcea pliculeţele cu zahăr. În clipa aceea remarcă privirile insistente aruncate spre ei de barman. Era un bărbat în puterea vârstei, cu ten înfloritor, cu părul argintiu. Welcome nu-i vedea decât torsul şi spatele barmanului; şi mai era ascuns în parte şi de filtrul mare de cafea. Purta o cămaşă de un alb strălucitor, căreia îi suflecase mânecile, şi la gât avea un şnur împletit şi înnodat în formă de buclă care se termina cu eghileţi de metal.
Welcome pricepu imediat pericolul.
— Bea repede, îi zise el lui Zoe aruncând patru bucăţele de zahăr în ceaşca ei.
Se uită la el fără să înţeleagă, în timp ce el număra pe masă banii pentru consumaţie.
— Te-a ginit gagiu', explică el. Bea repede, plecăm.
Ea îşi duse ceaşca la gură fără să fi priceput mai

mult.
Gagiu’? Ginit?
La bar, tipul se apropiase de casieră – o femeie grasă cu braţele goale, cu brăţări de aur la amândouă mâinile – şi-i şuşotea ceva la ureche. Welcome remarcă telefonul ce se găsea foarte aproape de maşina de înregistrat.
Zoe luă o gură de cafea şi puse ceaşca la loc pe farfurioară.
— Frige!
— Las-o baltă, facem paşi, zise Welcome apucând-o de încheietura mâinii.
— Hei, stai un pic…
— Vino când îţi spun!
Graba cu care o trăgea după el pe Zoe nu putea decât s-o alarmeze pe casieră. Întinse mâna spre telefon, dar Zoe se încăpăţână să mai bea din cafea.
— O păţim! protestă Welcome.
Şi o trase aşa de hotărât că Zoe răsturnă ceaşca.
Vacarmul care urmă atrase atenţia clienţilor. Zoe se lăsă în sfârşit dusă spre ieşire, dar casiera zbieră:
— Nu-l lăsaţi să fugă!
Fu un scandal în toată regula. Un chelner care se găsea lângă uşă se aşeză în drumul lor. Ţinând-o pe Zoe de mână, Welcome îi dădu un brânci şi făcu să-i valseze tava care căzu cu mare zgomot, răspândindu-şi pe jos încărcătura. Surprins, chelnerul nu schiţă niciun gest în timp ce Zoe, gata-gata să se prăbuşească alunecând în băltoaca

de cafea ce se formase jos, se simţi pur şi simplu înşfăcată de Welcome.
„Suntem salvaţi”, gândiră ei pomenindu-se afară. Dar nu puseseră la socoteală zelul unui client aşezat pe terasă. Se îndepărtaseră cu vreo zece metri de cafenea când îi auziră paşii în urma lor. Şi începu o cursă nebună pe bulevardul Saint-Michel, o cursă care îi duse până la grădina Luxembourg. Mulţimea trecătorilor era densă în acel loc. Sute de bărbaţi şi femei se grăbeau spre staţia de metrou pentru a ajunge la locurile lor de muncă. Zoe şi Welcome se amestecară cu abilitate printre ei, lăsându-se absorbiţi de marea de oameni ce pătrundea în subterane. Se pomeniră fără să ştie cum pe un peron în momentul când o garnitură intra în staţie. Urcară într-un vagon, mai curând se lăsară purtaţi, şi nu se simţiră în siguranţă decât atunci când metroul se puse în mişcare.
Mulţimea forma un zid de apărare în jurul lor şi totul se petrecea de parcă ar fi fost din nou singuri pe lume..
— Am scăpat ca prin urechile acului, zise Welcome. Erau lac de năduşeală; hainele li se lipeau de piele, gâfâiau.
— Va trebui să ne ferim straşnic de tot, zise şi Zoe.
Îşi împreunară buzele frecându-se unul de altul. Fuga de adineauri le activase circulaţia sângelui o dată cu dorinţa.
— De câte ori ne putem culca împreună în aceeaşi zi? întrebă Zoe cu jumătate de glas.
Welcome îşi scoase în afară buza de jos cu un aer

perplex. Stabilise deja un soi de mic record în cursul nopţii. Dar în timpul zilei nu ştia.
— Asta depinde! se hazardă el.
— Depinde de ce?
El săltă din umeri cu nerăbdare.
— De tine, de mine, de o grămadă de chestii!
Ea nu mai insistă, punându-şi în gând să reia din nou subiectul mai târziu. În multe privinţe era descurcăreaţă şi mai bine informată decât Welcome, dar în materie de educaţie sexuală aştepta totul de la el; la *Couvent de Fauvettes* nu se preda aşa ceva.
Coborâră la staţia următoare şi parcurseră pe jos, în sens invers, tot drumul până la strada Mouffetard. Când vedeau de la depărtare pelerina sau bastonul jandarmului, treceau pe celălalt trotuar sau ocoleau într-un fel obstacolul. Intrară într-o patiserie unde înghiţiră fiecare două pâinici de ciocolată, şi în alta consumară o tartă cu mere şi o plăcintă cu cremă. După ce se hrăniră astfel, se simţiră în stare să atace partida de pacheţele. Ajunşi în faţa casei unde se găsea firma cu pisica în cizmă, Welcome îi atrase atenţia lui Zoe că cei două sute de franci de la Tobie erau puţin cam ştirbiţi.
— La început vom miza sume mici, zise ea.
Welcome înregistră răspunsul fără s-o creadă. O văzuse jucând în ajun, ştia de ce este în stare. De altfel observă transformarea care avea loc în ea pe măsură ce urcau treptele mâncate de carii. Respiraţia i se accelera, mersul i se făcuse mai

nervos, ochii mai strălucitori. Nu era sigur că fusese bine inspirat aducându-i la cunoştinţă existenţa micilor pachete.
Ajunseră la uşa roşie cu vopseaua scorojită şi Zoe bătu imediat. Ca şi în ajun, auziră zgomotul unui scaun împins în spate, paşi pe podea, apoi în uşă apăru Paulo. Zoe îl găsi mai slab şi mai galben la faţă decât în ajun; ar fi jurat că nu dormise toată noaptea. El o sărută pe un obraz şi strânse mâna lui Welcome înainte de a-i conduce la bucătărie, unde Frede bea o Coca în compania lui Larbi şi a unui nou venit căruia îi spuneau Truelle şi care semăna cu Einstein copil. "Ca să nu jignească pe nimeni, Zoe sărută pe toată lumea sub privirea puţin cam încurcată a lui Welcome..
— Ne aşteptaţi? întrebă ea.
— Tocmai voiam să începem, zise Paulo.
Partida demară imediat. Sorţii o aleseră pe Zoe bancher şi, tot timpul cât dură „mandatul” ei, Welcome consideră inutil să joace împotriva ei. Larbi se refăcuse în mod surprinzător în timpul nopţii şi laba lui mare scotea neobosită din buzunarul gecii de pânză groasă bancnote de zece franci pe care le pierdea cu un calm şi cu o constanţă uimitoare. Frede, tare pe poziţie în urma câştigurilor din ajun, miza des o bancnotă mare, care îşi schimba frecvent stăpânul. Ceilalţi se arătau timoraţi, Paulo se plângea că bancherul era întotdeauna favorizat şi Truelle îşi bombănea tatăl şi mama care îl făcuseră să se nască într-o zodie nenorocoasă. Zoe nu o prea simpatiza pe această

calfă de zidar, căreia îi găsea un aer şiret. Totuşi, încă nu pătimise din pricina lui. Totul se petrecu pe la sfârşitul dimineţii când, de comun acord, hotărâseră o întrerupere a jocului, ca să se ia o gustare.
În acel moment Zoe şi Welcome îşi dublaseră suma iniţială şi climatul general al partidei era satisfăcător. Dar în cursul gustării Truelle fu singurul care bău vin şi, în mod vădit, bău prea mult. După ce partida se reluă, atmosfera începu să se deteriorizeze când îi reproşă în faţă lui Welcome că trişează.
— Eu, să trişez? strigă Welcome.
— Mda, zise Truelle, ai ridicat pachetul înainte de a pune miza.
— Am ridicat o lae, boule!
Întrebaţi, ceilalţi dădură dreptate lui Welcome. Contrazis de egalii lui, Truelle se încruntă şi începu să caute mijlocul de a-şi atinge adversarul. Deşi avea mintea întunecată de băutură, reuşi totuşi în următoarele câteva minute.
Era cam pe la orele 13. Sub efectul conjugat al soarelui ce lovea în geam şi al tensiunii jocului, temperatura crescuse în mica încăpere. Toată lumea din jurul mesei se făcuse comodă. Chiar şi Zoe îşi scoase giaca. Braţele goale care îi ieşeau din tricou şi partea de sus a sânilor erau o încântare pentru toată lumea. Deodată Truelle se ridică de pe scaun, de parcă ar fi vrut să-şi dezmorţească picioarele, şi se înfipse în spatele lui Zoe.

— Ai flotoare drăguţe, zise el plonjând cu privirea în decolteu.
Şi imediat, cu coada ochiului, aştepta. Reacţia lui Welcome, care nu se mişcase, dar care avea nervii întinşi că nişte coarde de vioară.
— Las-o baltă, zise Paulo, stai jos.
Dar Truelle nu voia să se oprească aici. Considera că are o socoteala cu Welcome, şi, în plus, era curios să testeze curajul adversarului său.
— Păi nu e adevărat că are flotoare drăguţe? întrebă el.
Welcome strângea aşa de tare pumnii încât îşi simţea unghiile intrându-i în palme. Zoe, nepăsătoare în aparenţa, se prefăcea că îşi numără câştigul. În aşteptarea unei ciocniri, ceilalţi îşi vârâseră capetele între umeri, cu excepţia lui Paulo, care simţea că are anumite responsabilităţi de gazdă.
— Hai, las-o baltă, repetă el; nu fă pe nasolu'…
— Gagicilor le pace complimentele, insistă Truelle. N-am zis decât că are flotoare drăguţe, ce vă căcaţi pe voi!
Şi, adăugă, aplecat peste Zoe:
— Nu-i aşa că-ţi place complimentele, Suzette?
— Dă-mi pace! Nu mă cheamă Suzette.
— Nu?
Îi ridică tricoul cu un gest brusc şi începu să-i frământe sânii pe deasupra sutienului. Welcome sări ca un arc şi se aruncă asupra lui. Îl apucă de guler, îl obligă să-i dea drumul lui Zoe şi îi trase o serie de pumni la care Truelle răspunse lovitură cu

lovitură. În secunda următoare se rostogoliră amândoi pe podea, trăgând în căderea lor muşamaua, sticlele de Coca-Cola şi cărţile care se răspândiră prin încăpere.
— Opriţi-vă! răcni Paulo. Opriţi-vă!
Dar cei doi adversari rămâneau surzi la orice apel. Se băteau ca nişte câini, printre cioburile şi mucurile de ţigări răspândite pe jos, amândoi la fel de turbaţi, pe viaţă şi pe moarte. Pe jumătate orbit de o directă în ochi, Welcome nu înceta totuşi să-şi burduşească adversarul. Călare pe burta lui, îi ţinea capul lipit de podea şi îl strângea de gât cu amândouă mâinile. Celălalt agita picioarele, lovea solul cu palmele, simţind deja cum e cuprins de asfixiere, încercând prin toate mijloacele să scape din strânsoarea mortală... Dar nu reuşea. Conştient de poziţia lui de forţă, Welcome l-ar fi dat gata fără milă dacă, deodată, nu s-ar fi simţit tras în spate, ridicat, ţinut energic de Paulo şi de Frede, în timp ce Zoe încerca cu stângăcie să-l calmeze; Larbi îl ajuta pe Truelle să se ridice.
Cei doi adversari erau din nou în faţă. Ochii le luceau de ură.
— Cară-te, zise Welcome. Cară-te că te omor!
Văzându-l solid încadrat, Truelle îl scuipă în faţă. De furie, Welcome fu gata să scape din mâinile celorlalţi doi. Ochii îi ieşeau din orbite, buzele îi tremurau.
— Căcănar împuţit! îi aruncă el.
Deja Larbi îl împingea pe Truelle spre uşă. Când ajunse în prag, calfa de zidar se întoarse şi făcu un

gest obscen spre Welcome.
— Na, la muie! îl zeflemisi el.
Acest incident îi consternă pe toţi. Conştientă că era răspunzătoare de această altercaţie, Zoe îngrijea cu zel faţa tumefiată a lui Welcome punându-i compresie, în timp ce Paulo, Larbi şi Frede încercau să facă puţină ordine în bucătăria care, în câteva minute, se transformase într-un câmp de bătălie. Dar când partida reîncepu, nici Zoe şi nici Welcome nu mai aveau vreo tragere de inimă.
Fizic continuau să se afle acolo, dar aveau capetele goale şi jucau ca nişte automate. Ca pentru a-i pedepsi pentru lipsa lor de interes, norocul îi părăsi.
Când se despărţiră de prietenii lor, pe la orele 16, nu mai aveau niciun bănuţ.

5

O PORNIRĂ PE STRADĂ, lipiţi unul de altul. Absorbiţi de problemele lor, trecătorii îi atingeau uşor fără să le acorde cea mai mică atenţie.
— Vreau să fiu singură cu tine, zise deodată Zoe.
— Cum singură? întrebă Welcome.
— Ca noaptea trecută, murmură ea culcându-şi capul pe umărul lui.
— Am putea merge la cinema.
— Nu avem bani…
— Dacă am încerca la Grădina Botanică?

— Stai, am o idee mai bună... Ţi-ar plăcea să faci dragoste într-un pat?
Welcome se uita la ea de parcă ar fi lovit-o brusc nebunia.
— N-avem bișțari! zise el dând din umeri.
— Nu, dar ştiu unde să găsesc.
Începând din clipa aceea Welcome presimţi dacă nu ceva grav, cel puţin ceva îngrijorător.
Zoe se lipi şi mai mult de el.
— Felul în care m-ai apărat adineauri, zise ea, asta m-a făcut... Ai fost...
Se lansă într-un elogiu ditirambic al comportamentului său fată de Truelle. El o ascultă fără să o întrerupă, dar nerăbdător totuşi să revină la. Oile lor. Povestea asta cu patul îl sâcâia. În cele din urmă ea zise:
— Vom merge acasă la Harkins.
Deodată Welcome avu senzaţia că trupul i s-a golit de măruntaie. Şi chiar avu impresia că vede imaginea unui iepure spintecat. Când îi veni graiul întrebă cu un firicel de glas:
— Glumeşti?
— Nu, zise ea. I-am văzut patul. E un pat mare capitonat, cu o saltea de puf şi aşternut roz...
În timp ce vorbea – i se întâmpla fără voia ei – îşi vedea mama culcată în el. O furie reţinută îi accelera bătăile inimii.
— E ţicneală curată, zise Welcome. Vrei să pună laba pe noi?
— Fugim pe scara de serviciu, replică Zoe.
Welcome scutură din cap. I-ar fi părut bine să-i

facă o plăcere, dar de data asta, într-adevăr, nu putea. Nu venise momentul să fie protectorul ei? S-o pună în gardă împotriva pericolelor care o pândeau?
— Ascultă, zise el, chestia ta nu se poate. E prea periculos, pricepi? Ţi-ar plăcea să te trimită înapoi la *Fauvettes?* Şi cine ştie? Poate la casa de corecţie!
— Ţi-e frică? întrebă ea.
— Mda, recunoscu el. Ţi-aminteşti ce ne-am jurat amândoi? Păi mi-e frică să nu ne despartă, asta este!
Ea aprecia sinceritatea lui şi chiar fu emoţionată, dar nu putea să nu fie în acelaşi timp decepţionată. Preţ de câteva minute visase să facă dragoste cu Welcome în patul moale unde propria ei mamă… închise ochii ca să respingă imaginile care îi veneau în minte.
— Oricum, zise ea, va trebui să mă duc iar acolo.
— Unde? întrebă Welcome.
Ea dădu agasată din umeri.
— Acasă la Harkins, bineînţeles.
— Ce să faci la el?
— Are o mulţime de costume… Şi dacă voi căuta bine sunt sigură că voi găsi chiar bani. Avem nevoie de ei pentru partida de mâine.
— Ascultă, Zoe…
— Singură, nu risc nimic. Dacă vine cineva, fug pe la bucătărie. Îţi promit că voi fi foarte, foarte prudentă.
— Dar dacă tipul şi-a dat seama că i s-au furat

ţoalele, te va aștepta la cotitură.
— Să nu ai grijă. Sunt şmecheră. O să ştiu să mă descurc…
Welcome simţi din nou că nu ar fi servit la nimic să i se opună. Tot era bine că renunţase de a-l mai lua şi pe el cu ea. Faptul că se aventura singură în apartamentul lui Harkins era răul cel mai mic.
— O.K.! zise el cu tristețe. Du-te…
Ea i se aruncă de gât de parcă ar fi aşteptat cu adevărat permisiunea lui, dar pe când o strângea în braţe simţi de. Odată ceva, ceva care putea să fie angoasă sau presimţirea unei nenorociri.
Trecu de loja portăresei la fel de uşor ca în ajun. Pe scară mirosea a insecticid împotriva moliilor şi zgomotele străzii ajungeau până la ea mult atenuate. Când ajunse la etajul doi, în faţa uşii lui Harkins, simţi că inima îi bate atât de tare încât trebui să se sprijine o clipă cu spatele de perete să-şi revină.
Pipăi cu piciorul ştergătorul. Simţi o uşoară umflătură sub călcâi şi înţelese că cheia se afla acolo, la îndemâna ei. Îi veniră în minte avertismentele lui Welcome. „Dacă e o cursă? Dacă Harkins mă aşteaptă pur şi simplu înăuntru?” dar singurul mijloc de a afla adevărul era tot să între în apartament…
Zoe se aplecă, luă cheia şi o răsuci în broască. Uşa se deschise cu uşurinţă, fără să scârţâie. O împinse cu vârful arătătorului exact cât să-i permită să treacă, dar rămase o clipă în prag, la pândă. Când se convinse că tăcerea nu ascundea nimic

anormal, Zoe puse cheia sub ştergător, pătrunse în hol şi închise uşa în urma ei. Mirosul de *after shave* şi de hârtie imprimată îi dădu din nou încredere în ea – era un miros familiar; dar trecând din hol în camera de zi, tresări din nou când parchetul gemu sub greutatea ei.
Prima grijă fu să între în bucătărie, unde trase zăvorul de la uşa ce dădea pe scara de serviciu. După aceea se simţi mai puţin vulnerabilă; Harkins sau mama ei nu aveau decât să vină, ea avea posibilitatea să fugă.
„Acum la treabă!”
Umeraşele cu hainele se găseau în dormitor, de aceea îşi începu investigaţiile cu această încăpere. Patul nestrâns, cu salteaua lui de puf şi aşternutul roz o făcu să se gândească în mod irezistibil, din nou, la mama ei şi la marile discursuri pe care i le ţinea despre fidelitate, puritate şi toate lucrurile astea. „Ce distracţie!” Totuşi Zoe nu avea niciun chef de râs. Şi de data asta. Se simţi cuprinsă de mânie gândindu-se de câte fusese frustrată de mama ei. Tatăl ei vitreg bănuia măcar că era încoronat?
Zoe se gândi la soţul mamei ei, cel din cauza căruia făcuse cunoştinţă cu *Couvent des Fauvettes.* Un bărbat de vreo 50 de ani, extrem de ocupat cu întâlnirile lui de afaceri, de conjunctura politică, de controlul preţurilor, de rentabilitate... *Papa* Charles, cum îi spunea ea! Cu siguranţă că un astfel de om nu avea timp să-şi supravegheze soţia. De altfel era atât de infatuat încât nici măcar

nu şi-ar fi imaginat că nevasta l-ar putea înşela… Zoe îl ura pe acest tip. La început încercase s-o cumpere, copleşind-o cu cadouri. Când înţelesese că nu-l va accepta niciodată ca un al doilea tată, aranjase în aşa fel încât să se debaraseze de ea, convingându-i mama s-o ducă la internat. Ah, da! Era şmecher, popa Charles! Şi iute şi eficace! Totul se făcuse în trei timpi şi cinci mişcări! Iar mama ei nu ridicase niciun deget spre a se opune proiectului. Mai mult, chiar ea îşi luase însărcinarea să-i aducă Vestea la cunoştinţă… „Uite, micuţo. *Papa* Charles şi cu mine ne-am gândit mult la viitorul tău…” Cu această frază începuse discursul: un discurs aşa cum ştia mama ei să ţină. Şi în timp ce vorbea, Zoe îşi simţea inima cum se destramă, cum i se smulge din piept, cum se transformă în zdrenţe. Astfel, ceea ce era încă de neconceput cu douăzeci de minute mai devreme, căpăta acum putere de lege: Zoe avea să fie despărţită de fiinţa pe care o iubea cel mai mult pe lume, care o răsfăţase ani de-a rândul şi care acum o respingea… din motive de comoditate personală!
Deodată îi veni în minte o idee diabolică. Mama ei, *papa* Charles, Philippe Harkins… toţi meritau să fie pedepsiţi. Ei bine, vor fi, şi imediat chiar! Trebuia să bată fierul cât era cald!
Zoe intră în birou cu obrajii îmbujoraţi de excitaţie şi ochii strălucitori. Se miră că ideea nu-i venise mai devreme. Genial, era ceva genial! Niciun alt cuvânt nu i se potrivea mai bine.
Se opri o clipă în faţa fotografiei mamei ei; un

zâmbet echivoc îi pluti pe buze.
— Scuză-mă, dar asta e! zise ea cu glas tare.
Şi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre telefon. Cunoştea pe de rost numărul de la biroul unde lucra *papa* Charles. Îl formă şi aşteptă.
După ce auzi sunând de trei ori, la capătul firului răsună vocea centralistei:
— *Inter-Promotion,* vă rog.
Zoe îşi puse o mână în faţa gurii şi zise printre degete:
— Aş vrea să vorbesc cu domnul Balévre, vă rog.
— Cine-l caută?
— E ceva personal.
— Aşteptaţi, vă rog. Să văd dacă este aici.
încă câteva secunde de aşteptare şi Zoe auzi vocea familiară.
— Aici Charles Balévre.
Era aşa de puţin pregătită, încât rămase un lung moment tăcută, fără să ştie ce să spună. La capătul celălalt al firului bărbatul devenea nerăbdător.
— Alo! Alo! Cine e la aparat?
Zoe era atât de emoţionată încât era gata să închidă imediat. Dar făcu un efort vizibil şi zise:
— Am o veste proastă pentru, dumneavoastră, domnule Balévre.
— Mi-e teamă că aţi uitat să vă spuneţi numele…
— Soţia dumneavoastră vă înşală, domnule Balévre
Zoe şi-l imagina pe tatăl ei vitreg cu receptorul lipit de ureche, cu ochii numai fulgere în dosul

ochelarilor cu ramă groasă de baga, cu burta lui mare lipită de birou în atitudinea unui jucător de catch gata să sară. De ce nu vorbea? Vestea îl lovise chiar atât de rău?
— Vă pot da numele rivalului dumneavoastră, continuă Zoe.
— Aflaţi, doamnă, că nu am cedat niciodată unui şantaj, tună *papa* Charles, şi că nu am intenţia să încep astăzi!
Probabil că era roşu precum cărămida. În astfel de cazuri, chiar şi pielea capului, sub părul rar, devenea violacee.
— Informaţia este gratuită, zise Zoe. Rivalul dumneavoastră se numeşte Philippe Harkins şi locuieşte pe strada Saint-André-des-Arts.
— Aflaţi, doamnă, că îi dispreţuiesc pe informatorii anonimi…
— Bla bla bla bla bla bla bla bla, făcu Zoe.
Şi închise telefonul.
Uf, ga ta! îndrăznise! De acum înainte se va simţi mai bine, mult mai bine… Imediat ce mâinile vor înceta să-i mai tremure, imediat ce inima îşi va relua ritmul normal.
Se lăsa să cadă într-un fotoliu de piele rezervat vizitatorilor. „Ce cald e aici!” îşi desfăcu giaca şi suflă în tricou. „O să iasă un tărăboi!” Şi zâmbi. I-ar fi plăcut să se transforme în şoricel ca să se poată duce să-l privească pe *papa* Charles sub nasul lui. „În orice caz o meritase!”
îşi agită tricoul să-şi facă vânt. „Şi mama la fel”. Acum, imediat, i-ar fi făcut plăcere o baie bună. În

fond, de ce nu? Nu avea o cadă şi apă caldă la dispoziţie?
Înainte marş! Veselă Zoe se repezi spre sala de baie. Deschisese deja robinetele de la cadă când îşi aminti de promisiunea făcută lui Welcome de a fi *FOARTE, FOARTE PRUDENTĂ.* Bineînţeles că nu era obligată să-i raporteze că făcuse o baie, dar deplângea faptul că trebuia să mintă, chiar dacă prin omisiune. Întinse mâna să închidă robinetele; o ţinu o clipă în aer... La *Fauvettes* era obligată să facă o baie în fiecare zi, şi trecuseră trei zile fără să poată face aşa ceva. Era o mare tentaţie să între în cadă, să-şi lase corpul în voia mângâierilor apei calde... în fond putea să-şi satisfacă dorinţa şi în acelaşi timp să se arate şi prudentă. Era suficient să-şi pună hainele pe palierul scării de serviciu. La cel mai mic zgomot suspect ar fi ieşit din apă şi s-ar fi repezit afară, unde putea să se îmbrace liniştită. „Se aprobă în unanimitate.”
Se dezbrăcă cât ai clipi. Nu-i era frică; acum nu-i mai era. Până la urmă, acest apartament era puţin şi al ei.
Rămase goală şi se contemplă cu complezenţă în oglindă. Trecuse o grămadă de vreme de când nu se mai văzuse goală într-o oglindă. La *Fauvettes* nu erau oglinzi în sălile de baie: nu sunt oglinzi, nu sunt nici tentaţii...
Zoe îşi puse hainele afară aşa cum plănuise. Când se întoarse în sala de baie, mica încăpere era plină de vapori de apă. Dacă atunci ar fi sosit cineva, Zoe poate ar fi avut timp să fugă, dar n-ar mai fi

avut vreme să pună totul în ordine. Philippe Harkins s-ar fi tot întrebat cine era cel care îşi permitea să-i folosească în absenţa lui cada, şi fără îndoială că Zoe n-ar mai fi avut niciodată curajul să pună piciorul în apartament. „Nevăzută, neprinsă”. Era tot ce conta deocamdată.
Se strecură în apă cu mişcări graţioase de dansatoare hindusă şi gemu de plăcere când apa o acoperi în întregime. Imediat începu să se gândească din nou la Welcome, aşa cum se iubiseră noaptea trecută. În mod natural, mâna ei găsi gesturile cu care îl mângâiase. Îşi aşeză ceafa pe marginea căzii şi închise ochii. Era bine. Regreta doar că Welcome nu era şi el acolo ca să împartă cu ea plăcerea. În seara aceea va fi fericită să i se ofere curată ca o băutură răcoritoare. Putea să o lângă până ar fi topit-o şi n-ar mai fi rămas nimic din ea… încercă să-şi imagineze ce putea să simtă o băutură răcoritoare atunci când dispărea prin lins. Senzaţional! Era cu siguranţă senzaţional! Va fi un sirop de mure, o va degusta cu mici sorbituri voluptuoase de limbă şi ea se va lichefia în gura lui… Piciorul!
Niciodată apa nu fusese mai delectantă. Zgomotul apei care curgea de la robinete acoperea toate celelalte zgomote ce veneau din stradă. Oglinda şi dulăpioarele se aburiseră. Ar fi putut să creadă într-un univers de vată. La cinema mai văzuse uneori scene de acest gen… Tăcere, susur de apă, eşarfe de ceaţă.
— Bună seara, zise atunci o voce.

6

AR FI PUTUT SĂ FIE vocea lui Kirk Douglas sau a lui Spencer Tracy. În orice caz, Zoe crezu că provine din decorul pe care şi-l imagina. O voce metalică, un râs misterios...

Nu deveni conştientă de pericol decât atunci când văzu o umbră mişcându-se în oglindă. Aburul o împiedica să distingă altceva decât o masă informă şi întunecată – cu atât mai îngrijorătoare cu cât era informă şi întunecată. Ca să vadă originalul, Zoe ar fi trebuit să se întoarcă, dar ştia prea bine că întorcându-se ar închide uşa fantasmelor spre a deschide drumul realităţii şi întârzia acest moment – cam cum întârzia noaptea momentul când să se scoale şi să meargă la toaletă, cu sentimentul totuşi că scadenţa era ineluctabilă.

Brusc, de frică, i se puse un nod în gât şi corpul îi deveni o masă inertă în interiorul căreia sângele îngheţase.

— Sper că nu vă deranjez?

Zoe nici măcar nu realiza că era goală, expusă privirilor unui necunoscut. Preocupările ei erau de o cu totul altă natură. Şi, înainte de orice, se gândea la Welcome, Welcome care o avertizase în privinţa primejdiilor la care se expunea, Welcome căruia îi promisese extremă prudenţă, Welcome care probabil că începuse să tropăie de nerăbdare

şi de care poate că avea să fie despărţită în mod definitiv.
— Ei bine, aştept... Ce cauţi la mine în casă?
Să răspundă, trebuia să răspundă, să spună ceva, indiferent ce, dar să răspundă.
— Îmi... îmi cer scuze, zise ea cu o voce amărâtă de care îi fu ruşine.
Îşi drese glasul şi, cu un ton mai dezinvolt, care rectifica tirul, adăugă:
— Pot să capăt un prosop?
Abia atunci se întoarse. Philippe Harkins stătea în cadrul uşii ca o poză de modă. Probabil că bărbatul îşi dădea multă osteneală să arate de patruzeci de ani. Avea părul negru, cu excepţia a două şuviţe albe care plecau de la tâmple şi se întâlneau la ceafă, ceea ce făcea să se creadă că purta o bandă în jurul capului. O mustaţă neagră şi fină urma conturul buzei de sus, iar ochii, negri şi ei, se adăposteau sub nişte sprâncene groase, în formă de viziere.
Cererea lui Zoe îl descumpăni în mod vizibil, dar nu dură mult. Intră în baie, luă un prosop şi, în mod deliberat, îl lăsă să pice în apa din cadă, unde nu întârzie să se ducă la fund.
— Mulţumesc, zise Zoe.
Harkins scoase o ţigară dintr-un pachet şi o aprinse cu bricheta fără să se grăbească.
— Cine eşti? întrebă el eliberând un nor de fum.
Familiaritatea întrebării mai mult o îngrijora decât o şocă.
— Am să vă spun tot, zise ea, vă promit să vă spun

tot, dar mai întâi lăsaţi-mă să mă îmbrac.
Harkins făcu turul încăperii cu privirea, căutându-i în mod vădit hainele.
— Unde-ţi sunt lucrurile?

*

— Le-am lăsat afară, pe scara de serviciu…
— Domnişoara prevăzuse o retragere strategică. Ei bine, du-te după ele!
Într-o străfulgerare văzu tot avantajul unei astfel de situaţii. Să iasă din cadă cât mai natural posibil, să treacă pragul sălii de baie, să traverseze bucătăria, să se aplece după pachetul de haine… şi s-o zbughească iute ca un iepure. Rugându-se cerului să nu întâlnească pe nimeni pe scară şi să aibă timp să-şi tragă pantalonii şi să-şi pună pe ea giaca înainte de a ajunge în stradă. Era dificil Dificil, dar nu imposibil. În orice caz nu avea de ales, era singura soluţie.
Sub privirea interesată a lui Harkins, Zoe îşi trecu pe rând picioarele peste marginea căzii. I-ar fi plăcut să se usuce, cel puţin să-şi ascundă goliciunea, dar, voit sau nu, Harkins stătea în faţa suportului de prosoape şi îi oprea accesul la ele. Cu atât mai rău. Ieşi din încăpere lăsându-şi amprentele picioarelor ude pe pardoseală.
„Ticălosul ăsta îşi clăteşte ochii; sunt sigură că ticălosul ăsta îşi clăteşte ochii…”
Roşie ca un bujor, cu inima bătându-i să se spargă, ’ tocmai ajungea la uşa de serviciu când un ordin al lui Harkins o ţintui locului.
— Stai acolo!

Îl auzi deplasându-se în spatele ei. Veni lângă ea, o apucă de o mână şi o obligă să se întoarcă cu faţa la el.
— Deci asta este, zise el privind-o cu insistenţă.
Ar fi intrat bucuroasă în pământ dacă s-ar fi putut. Şi ? e? Ce voia să spună cu „deci asta este?”
îi trecu mâna prin păr, făcându-l să-i alunece sub degete.
— Cine a făcut acest masacru?
Din clipa aceea fu sigură că el pricepuse totul. „De data asta am încurcat-o cu adevărat”, îşi zise ea. Şi închizând ochii, începu să se gândească foarte tare la Welcome.
— Înţeleg totul, zise Harkins. Tu erai aici ieri seară, tu mi-ai răspuns la telefon... Şi tu eşti autoarea dispariţiei costumelor mele, nu?
Începu să tremure ca o frunză.
— Vi le voi înapoia, zise ea, vă jur că vi le voi înapoia dacă nu-i spuneţi nimic mamei.
— Îmi ceri cam mult, micuţo.
— Vă rog, lăsaţi-mă să plec, nu vreau să mă întorc la *Fauvettes.*
— Ce căutai la mine?
— Voiam doar să fac o baie. Numai o baie.
— Îţi dai seama că toată poliţia te caută? Că mama ta e înnebunită de îngrijorare?
Ea făcu nu din cap, nu, nu, nu! Nu era înnebunită de îngrijorare, nu. Auzea şi acum vorbele pronunţate în ajun: „Numai tu singur contezi”. Aceste cuvinte erau adresate lui Harkins.
Îl implora. S-ar fi aşezat în genunchi dacă i-ar fi

cerut-o.
— Vă rog, repetă ea.
I se păru că trece un veac, vreme în care el nu zise nimic, absolut nimic. Dar de privit o privea, şi se simţea murdărită de această privire.
— Pot să mă îmbrac?
Din nou îi fu ruşine de tonul amărât, de senilitatea ei.
— Nu e nicio grabă, zise Harkins.
— Mi-e frig…
— Se poate aranja.
„Un ticălos, am nimerit peste un ticălos”. Era mai bine dacă dădea peste un turnător? Unul îl excludea pe celălalt?
Văzându-l cum zâmbeşte cu toată gura, îi trecu fugar prin minte desenul dintr-o carte veche cu poze, care îl arăta pe lup lingându-se pe bot în faţa Scufiţei Roşii.
— Ştii că eşti foarte frumoasă?
„Frumoasă de pică”, gândea ea. Ochii i se umplură de lacrimi.
— Lăsaţi-mă să plec…
Zâmbetul i se accentuă.
— Hotărât lucru, asta e o manie! Nu te simţi bine aici?
Îşi plecă ochii spre degetele de la picioare. Se temea ca nu cumva, încercând să vorbească, un hohot s-o împiedice să-şi ducă fraza până la capăt.
— Ţii cu adevărat să nu te mai întorci la *Fauvettes?* întrebă el.
Ea dădu viguros din cap, dar fără să ridice ochii.

Încet-încet, penumbra invadase bucătăria şi Harkins roti comutatorul. Lumina crudă a neonului înecă încăperea. Fu ca şi cum un duş rece ca gheaţa i-ar fi căzut brusc peste umeri. Se strânse, se ghemui cu mâinile peste sâni.
— Nu trebuie să-ţi fie frică, zise Harkins. Acum eşti fată mare... Nu-i aşa? întinse mâinile spre ea şi începu să-i mângâie pieptul.
— Nu mă atingeţi, zise ea dându-se la o parte.
El fluieră printre dinţi.
— Bun, bun, foarte bine, cum vrei...
Îl văzu îndreptându-se cu paşi iuţi spre birou.
— Ce vreţi să faceţi? strigă ea.
— S-o sun pe mama ta.
Alergă după el.
— Nu, nu, vă implor...
— Trebuie să te hotărăşti, micuţo.
Stăteau amândoi faţă în faţă, de o parte şi de alta a biroului: el cu mâna pe telefon, ea cu braţele încrucişate peste sâni, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.
— Dacă îmi promiteţi că mă lăsaţi să plec, zise ea cu o voce slabă pe care el o auzea, voi face ce vreţi...
El lăsă telefonul şi dădu ocol biroului.
Ei îi părea bine că îşi alertase tatăl vitreg: era singurul gând care o susţinuse deocamdată. *Papa* Charles o va răzbuna pentru toată suferinţa pe care i-o va provoca Harkins. Până la urmă, lupii se sfâşie totdeauna între ei...
Se înfioră când simţi mâinile lui Harkins pe umerii

goi. Un bătrân de cel puţin patruzeci de ani! Niciodată nu şi-ar fi închipuit la *Fauvettes* că este posibil să se întâmple aşa ceva...
— Miroşi frumos, zise el lipindu-şi nasul de părul ei.
Apoi Zoe se simţi împinsă din spate până în dormitor. La vederea patului capitonat i se strânse inima. „Gândeşte-te că e Welcome...” Nu, nu putea.
I se ceru să se culce şi ea se supuse: apoi el începu să se dezbrace cu o grabă febrilă, îngrămădindu-şi hainele la întâmplare pe un scaun.
Zoe îşi simţi gâtul sugrumat, iar gândurile îi treceau prin minte atât de repede încât nu reuşea să prindă niciunul. Welcome... *papa* Charles... mama ei... „Vorbeşte, vorbeşte, mamă... fidelitate, puritate... discursurile ţi se potrivesc; amantul tău se va delecta cu fiica ta...” Welcome dezorientat, Welcome îngrijorat, Welcome copleşit...: Pentru tine o fac Welcome, ca să mă întorc la tine, numai pentru asta..."
Harkins era gol, cu pieptul păros, picioarele subţiri, sexul ridicat...
Deodată îl simţi lăsându-se peste ea. Când începu s-o mângâie, Zoe nu protestă, nu se mişcă. Niciun strigăt, niciun suspin nu-i ieşi din gură. Ar fi putut să fie o simplă păpuşă, ar fi putut să fie moartă...

— Mă ţin de cuvânt, zise el, poţi să pleci...
Ea sfârşise cu îmbrăcatul, nu pronunțase nici un cuvânt, se mişca la fel ca o drogată.
În timp ce-şi lega şireturile de la bascheţi, el o

privea, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase grena.
— Poţi să mai vii când vrei, dacă ai nevoie de bani, adăugă el. Îţi voi dovedi că nu sunt un ingrat.
Ea se uita ţintă în ochii lui. Spera să-i transmită prin privire toată ura, tot dezgustul pe care i-l inspira; dar chiar dacă pricepu ceva, el nu lăsă să se vadă nimic.
— Numai să eviţi joia, zise el, este ziua mamei tale.
Zoe ţâşni pe uşa de serviciu şi coborî scara de parcă ar fi alergat-o diavolul. Aerul răcoros al străzii o izbi ca o palmă. Se opri brusc, se sprijini cu spatele de zidul clădirii, gâfâia. În această stare o găsi Welcome.
— Ce ai?
Ea încercă să-i zâmbească, dar fu un dezastru. Deodată izbucni în hohote.
De când aşteptase, începuse să bănuiască o nenorocire... O luă de umeri, cu o mare blândeţe, asemenea unui obiect fragil. Ea rămase o vreme cuibărită în braţele lui sughiţând. O dată încercă să vorbească, dar nu scoase decât nişte sunete care nu se auzeau şi renunţă. Atunci Welcome îi veni în ajutor în felul lui:
— Am văzut un tip intrând în clădire. El era, nu? Era Harkins?
Zoe făcu da din cap.
— Te-a prins?
Ar fi vrut să-i spună, să-şi uşureze inima, dar putea oare să-i mărturisească ce se petrecuse, fără să întunece pentru totdeauna legăturile dintre ei?

— Nu, zise ea, m-am… m-am… ascuns.
— De ce plângi?
— Mi-a… mi-a fost foarte frică… Re… reacţia, înţelegi?
El spuse că da, că pricepea, dar şi el avea inima grea; era rândul lui să simtă un nod în gât.
— Şi, adăugă ea, nici n-am putut lua nimic…
— Las-o baltă, zise el, nu-i nimic; vino, să nu stăm aici…
Era nerăbdător să se îndepărteze de apartamentul lui Harkins, de parcă faptul că fugea ar fi putut să înlăture ceasul rău; dar Zoe ştia că nimic, niciodată nu ar fi putut-o îndepărta de ceea ce se petrecuse, nici spaţiul, nici timpul.
Mai târziu, în timpul serii, pe când Welcome se pregătea să „facă o terasă”, Zoe îi declară că nu-i era foame. Cum el însuşi se simţea „rablagit”, nu consideră util să rişte pentru un pachet de arahide sau o bucată de chec. Se întoarseră deci la şantierul-dormitor cu burta goală.
Ca şi în celelalte seri, Welcome se îngriji să facă focul. Cu mâinile în jurai picioarelor, cu bărbia pe genunchi, Zoe se uita la dansul flăcărilor fără să scoată o vorbă. Ochii ei erau goi, lipsiţi de expresie. Welcome încercă de două-trei ori s-o scoată din mutismul ei, dar
Zoe îi răspunse de fiecare dată aşa cum ar fi putut s-o facă un automat.
— Nu te culci? o întrebă el în cele din urmă.
— Ba da, zise ea.
O cuprinse în braţe şi o simţi înfiorându-se. Nici *

măcar nu se dezbrăcă înainte de a se vârî în sacul de iută şi Welcome înţelese că ar fi fost inutil să se ducă lângă ea.
Mult timp după culcarea ei, rămase să întreţină focul. „
După ce focul se stinse, plânsul fetei îl ţinu multă vreme treaz.

7

CHIAR ÎNAINTE DE A deschide ochii ştiu că ploua. Cauciucurile maşinilor şuierau pe şoseaua udă şi picăturile de apă răpăiau pe o tablă, mereu aceeaşi.
Coşmarul îşi reîncepu imediat derularea: amintirea celor întâmplate în ajun în apartamentul de pe strada Saint-André-des-Arts o asaltă cu brutalitatea şi intensitatea unor tlash-uri succesive, aidoma cu desfăşurarea unui film imagine cu imagine. Sala de baie invadată de aburi; Harkins lăsând înadins prosopul să pice în cadă; trecându-i apoi mâinile prin păr şi întrebând-o: „Cine a făcut acest masacru?”; pregătindu-se s-o cheme pe mama ei la telefon; debarasându-se febril de haine; gol, cu pieptul păros, picioarele subţiri, sexul ridicat; în sfârşit, apăsând pe ea, gemând, opintindu-se…
Începu să urle din toate puterile. Acum se trezi de-a binelea, se ridică în capul oaselor, leoarcă toată de năduşeală, cu gâtul uscat, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Îşi roti privirea în jur: ieşindul de beton, sacii de ciment, blănile de lemn,

rămăşiţele focului…
— Welcome!
Fusese mai mult un strigăt sugrumat decât o chemare constatarea unei absenţe. Welcome nu mai era acolo unde ar fi trebuit să fie. Culcuşul din saci de hârtie unde dormise păstrase scobitura, urma corpului său, dar Welcome nu era nicăieri. Zoe simţi cum se face mică de tot, mai vulnerabilă pe măsură ce se micşora.
— Welcome!
De data asta nici măcar nu mai era un strigăt, ci doar un firicel de glas.
„Nu mi-a făcut asta, nu m-a părăsit; nu, nu-i adevărat…”
Iar un ecou interior repeta la infinit: „Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat…”
Ieşi din sacul de iută şi se ridică în picioare. Imediat fu cuprinsă de o slăbiciune şi se aşeză în genunchi pe pământ. Gâfâia ca după o alergare de fond. Avu nevoie de mai multe secunde să-şi revină. Auzea mereu ploaia fără să o vadă, din cauza palisadelor care mascau şantierul de stradă, şi ghicea jerbele de apă împroşcate de roţile maşinilor. Se ridică, se concentră un moment de parcă ar fi vrut să-şi testeze forţele, apoi alergă până la trotuar.
Ziua se năştea cu greu şi se împotmolea încă în luminile nopţii. De partea cealaltă a străzii era un negustor ambulant ce aşeza pe nişte capre de lemn vase cu crizanteme; o femeie punea lemne pe foc într-un brasero. Strada era acoperită de

frunze pe care un negru înalt şi nepăsător le îngrămădea în rigolă cu o mătură de nuiele. Cu excepţia tarabei cu crizanteme şi a nuanţei sale de un verde-fistic, totul avea aceeaşi tentă de cenuşiu; ostilitatea mocnea peste tot. Brusc, acolo, pe trotuarul lucind de ploaie, Zoe dori să moară.
Peste cel mult câteva minute muncitorii vor începe să sosească pe şantier şi atunci va rămâne singură pe stradă. Ştia că fără Welcome nu va rezista capcanelor ei. Simţi o mare lehamite, un imens dezgust faţă de tot ce o înconjura. *Papa* Charles, mama ei, *Fauvettes,* Harkins, şi acum viaţa fără Welcome, nu, zău că era prea mult, nu putea.
Sprijinită cu spatele de palisadă, se lăsă să alunece până jos, unde se aşează direct pe trotuar, cu genunchii ridicaţi, cu mâinile încrucişate în poală. Un balcon ieşit în afară o adăpostea de ploaie, dar era amorţită de frig şi de foame şi îi clănţăneau dinţii în gură; nu mai reuşea nici măcar să gândească.
Când se simţi scuturată, scoase un strigăt care abia avu forţa să-i iasă printre buze. Oare visa? Sau delira? Welcome era acolo şi se uita la ea cu ochii plini de îngrijorare..
— Nu ţi-e bine? Eşti bolnavă?
Ea scutură din cap şi Welcome se întrebă dacă îi răspundea la întrebare sau doar îşi mişca aşa capul. Apoi un fulger de bucurie îi lumină privirea, îşi aruncă braţele înainte şi strânse între ele acel dar pe care cerul i-l aducea înapoi.
— Oh! te iubesc, Welcome, te iubesc!

El primi această mărturisire precum o rafală de cânt, cu respiraţia tăiată. Zoe îl săruta, îl strângea în braţe de parcă ar fi vrut să-l sufoce.
După un timp el zise:
— Ţi-am adus cafea şi madlene.
— Cum ai făcut? se miră ea.
El dădu din umeri nepăsător.
— M-am gândit că ai nevoie... Hai, vino!
O ajută să se ridice şi o trase după el în şantier.
— Vor veni muncitorii, zise ea.
— Vezi să nu! Azi e sâmbătă; până luni suntem liniştiţi.
Ea deveni dintr-o dată Zoe în Tara Minunilor.
Welcome aşezase pe o ladă răsturnată două pungi cu madlene, precum şi cutia de conserve din care ea băuse în prima seară, plină cu cafea fumegândă.
— Dă-i bătaie cât e caldă...
Se uita la ea cum mânca şi cum bea, cu inima plină de mândrie. De data asta era cu adevărat protejata lui, lucrul lui. Regreta doar că trebuise să treacă prin acea seară oribilă ca să ajungă aici.
După ce se sătura, el făcu focul să-şi usuce hainele. Se dezbrăcară împreună în faţa flăcărilor. Welcome întinse mâinile să-i atingă sânii, dar ea se îndepărtă de el.
— Nu-ţi place să te mângâi?
— Ba da, zise ea, ba da!
Avea obrajii îmbujoraţi.
— Am nevoie de puţin timp, murmură ea lipindu-şi corpul de al lui.

El se încruntă.
— Vrei să spui o zi, două zile…?
Zoe îi simţea umflătura sexului în dreptul pântecelui.
— Cât mă săruţi, răspunse ea cu ochi strălucitori.
Dimineaţa era foarte târziu când Welcome băgă de seamă că nu mai aveau nimic de mâncare.
— Mă duc să fac aprovizionarea, zise el. Nu stau mult. Ea nu insistă să-l însoţească şi el nu se miră peste măsură. Nu-şi recăpătase antrenul, vitalitatea din ajun. Sigur, îi făcuse plăcere să facă dragoste, dar simţea că în ea se petrecuse o schimbare, că trebuia s-o menajeze, să-i vorbească cu blândeţe ca unui bolnav.
— Ai bani? întrebă ea.
— Am altceva, răspunse el lovindu-şi fruntea cu vârful arătătorului.
Căpătase fără doar şi poate autoritate asupra ei, dar până la urmă ar fi preferat să rămână vasalul ei şi s-o facă să rămână ceea ce era.
Ea se îmbrăcă în acelaşi timp cu el şi îl însoţi până la trotuar. Ploaia încetase, îi luase locul o umiditate ce te pătrundea până la oase. Totuşi Zoe rămase acolo, uitându-se cum se îndepărta Welcome. La colţul străzii el întoarse capul şi amândoi îşi făcură cu mâna. Pe când se pregătea să se întoarcă în şantier, văzu o umbră sărind chiar în spatele tarabei cu crizanteme. Inima începu să-i bată mai repede. Cunoştea silueta şi chica de păr. Într-o secundă îl identificase pe Truelle.
Cuprinsă brusc de o nelinişte nebună, nu se mai

gândea să se refugieze în dosul palisadei. Calfa de zidar îi apăru din nou, mai mult sau mai puţin ascunsă de un şir de maşini ce staţionau, în timp ce alerga spre colţul străzii unde Zoe îl văzuse dispărând pe Welcome, apoi îl pierdu şi pe el din vedere.
Cu siguranţă că Truelle plănuia să se răzbune. Altfel de ce l-ar fi urmărit pe Welcome?
Un moment se gândi să-l prindă din urmă pe tovarăşul ei şi să-l avertizeze ce pericol îl ameninţă, dar se afla mult prea departe. Nu numai că era aproape sigură că nu ar fi reuşit, dar risca tare mult, lipsită de protecţia lui Welcome, să nimerească în plasa poliţiei.,
„Nu vreau să i se întâmple vreo nenorocire! Nu vreau!”
Adresă în minte o rugăciune bunului Dumnezeu, sfintei Zoe şi Bernadettei Soubirous pentru care călugăriţele de la *Fauvettes* aveau o mare devoţiune, apoi, gânditoare, se întoarse în şantier, unde focul avea nevoie să fie înteţit. Mai multe minute în şir se ocupă cu pusul lemnelor pe foc şi cu suflatul în jăratic. Când flăcările se ridicară din nou, se întinse pe culcuşul de hârtie şi îşi trase până peste bărbie sacul de iută care îi servea acum drept cuvertură. Ca să scape de imaginea lui Welcome bătându-se pe viaţă şi pe moarte cu Truelle în bucătăria lui Paulo, se gândi înadins la *papa* Charles, căutând să ghicească cum putuse să reacţioneze după ce-i dăduse telefon.
Charles Balévre nu era omul care să stea fără să

reacţioneze în faţa unei informaţii ce-i punea în joc onoarea. Făcea parte dintre sangvini, dintre marii colerici; se spunea curent despre el că-i sărea repede ţandăra. Dacă era adevărat, după cum spusese la telefon, că îi dispreţuia pe informatorii anonimi, nu era mai puţin adevărat că nu-i scăpase niciodată o informaţie neverificată. În această privinţă Zoe era foarte liniştită. Imediat ce pusese receptorul în furcă, *papa* Charles fusese probabil lovit de unul din acele accese colosale de furie, specialitatea lui – uneori chiar i se întâmpla să spargă vase de porţelan chinezeşti, farfurii, bibelouri şi să joace cu picioarele pe cioburi – dar după ce-i trecuse mânia, căutase probabil cel mai bun mijloc să controleze vestea pretinsei nefericiri conjugale.

În acest scop putea să-l provoace direct pe Harkins sau chiar să-şi interogheze nevasta *ex abrupto.* Mai putea, dar se potrivea mai puţin cu stilul lui, să facă apel la serviciile unui detectiv particular. Zoe optă pentru prima formulă; *papa* Charles nu se codea niciodată să treacă în prima linie.

Natural, Harkins va jura că e nevinovat ca mieluţul abia născut, dar Zoe spera că soarta se va întoarce împotriva lui. De exemplu, *papa* Charles ar putea să dea peste fotografia mamei ei culcată în patul lui Harkins în ţinuta aceea sumară; sau ca, presat de întrebări, Harkins să se dea până la urmă de gol - *papa* Charles se pricepea să pună întrebări. Pe scurt, avea să se petreacă ceva – ceva enorm, violent – un fel de seism în urma căruia Zoe spera

ca niciunul să nu scape intact, nici mama ei, nici *papa* Charles şi nici, bineînţeles, Harkins.
Aici ajunsese cu gândurile când auzi paşi în spatele ei. De ce se gândi atunci la Truelle? Scoase un strigăt şi în acelaşi timp aruncă la picioare sacul de iută.
— Eu sunt, zise Welcome.
Nici după ce-l recunoscu nu se opri din tremurat
— Mi-a fost atât de frică, dacă ai şti!
Era albă ca o rufă. Ei se lăsă jos lângă ea şi o luă în braţe.
— Nu l-ai văzut pe Truelle? îl întrebă ea.
El simţi că păleşte.
— Nu, de ce?
— L-am văzut mai adineauri; te urmărea.
Mai mult decât la el însuşi, Welcome se gândi la pericolul la care o expusese pe Zoe.
— N-am să te mai las niciodată singură, zise el strângând-o la piept, niciodată!
Începu să o sărute pe frunte, pe obraz, pe gură, pe ochi… Fiecare din aceste sărutări îl liniştea în privinţa materialităţii, disponibilităţii ei. Trăia, era acolo, era a lui, avea o piele care vibra sub buzele lui…
În cele din urmă, nemaiputând, ea se răsturnă pe spate, lăsându-se să recadă pe sacii de hârtie.
— Am o surpriză pentru tine, zise el.
Ea îl privi pe jumătatea înduioşată, pe jumătate uluită. Atunci, de la spate, el scoase la iveală… un pui fript.
În timp ce devorau pasărea, el îi povesti cum o

pescuise din coşul unei femei în vârstă care ieşise la cumpărături.
Râseră nepăsători de mutra pe care avea s-o facă gospodina ajungând acasă. Zoe îşi imagină că soţul femeii era unul de teapa lui *papa* Charles, că va sparge cel puţin trei farfurii şi că, sub picioarele lui, bucăţile de faianţă vor deveni un praf fin de culoare albă.
A fost într-adevăr o masă foarte veselă, foarte destinsă. Abia după aceea lucrurile au început să se strice.
Era aproximativ ora 14 când Welcome se hotărî să deplaseze tabla pe care ploaia, care devenise şi mai violentă, cădea răpăind ca o mitralieră. Tabla nu era grea şi de aceea o deplasă fără trudă, dar pe când se ridica în sus, Zoe îl văzu pălind brusc şi, cât ai clipi, faţa i se acoperi de sudoare.
— Ce ai? întrebă ea.
Welcome nu răspunse. Părea groggy ca un boxer căruia îi este greu să-şi revină. Avea fruntea încruntată ca de o migrenă violentă şi respira cu dificultate.
Merse cu greu până la culcuşul lui şi mai curând se lăsă să cadă decât se aşeză acolo. Apoi începu să tremure – un tremur mărunt, de parcă ar fi fost supus vibrațiilor unui motor reglat.
— Eşti bolnav? strigă Zoe.
Nici de data asta el nu spuse nimic. Îşi încrucişase braţele pe piept şi îşi legăna cu violenţă trunchiul ca în faţa zidului plângerilor.
— Welcome, răspunde-mi!

Îi era necaz că ţipa, dar nu-şi mai controla vocea. Niciodată nu putuse suporta spectacolul durerii. În clipa aceea ar fi preferat de o sută de ori să sufere ea însăşi decât să-l vadă pe Welcome în starea aceea.
Când se lăsă în jos lângă el, Welcome încetă să se mai legene, mâinile i se ridicară până la gâtul ei şi murmură ceva ce Zoe nu pricepu.
Îi șterse fruntea cu mânecă.
— Repetă, zise ea. Rar.
Îl văzu închizând ochii. Cu preţul unui efort teribil, Welcome îngână:
— Tetra… coro… idină.
— E un medicament? întrebă ea.
El dădu afirmativ din cap. Avea buzele palide şi uscate. Şi le umezi cu vârful limbii.
— O oră… nu mai mult… şopti el.
De data asta fu rândul ei să înceapă să tremure. Ce însemna asta? Că dacă trecea o oră era pierdut? Cu siguranţă că Cerul nu ar fi dat voie să se întâmple aşa ceva!
— Poţi să rămâi singur?
— Grăbeşte-te, zise el.
I se sfâşia inima la gândul că îl va lăsa singur, dar deja se ridicase în picioare; ştia că din clipa aceea toate secundele aveau să fie numărate.

8

IEŞI DIN ŞANTIER ŞI porni la fugă pe stradă. Valuri de ploaie purtate de

un vânt tăios o pălmuiau fără menajamente, dar nu avea ce să facă, avea nevoie de acest medicament, şi încă repede.

„Tetra... tetra, cum îi zicea?”

Zoe se opri brusc din elanul ei, cu obrajii în flăcări, cu inima bătându-i cu putere. „Tetraidină? Tetracorină?” Fu gata să se întoarcă şi să-l întrebe pe Welcome, dar în acelaşi moment cuvântul îi veni în minte, Tetracoroidină, da ăsta era. Şi începu să alerge din nou ca o nebună, dar ştia oare încotro alerga?

O mulţime de întrebări se înghesuiau în sărmana ei minte. Erau deschise farmaciile sâmbăta după-amiază? Tetracoroidina se elibera fără rețetă? Se administra sub formă de pastile? Picături? Injecţii? Era un medicament costisitor? Avea un preţ mare? Foarte oneros?

Alerga... De îndemânarea, amabilitatea, priceperea de a se descurca depindea viaţa lui Welcome; în consecinţă viaţa ei. Nu-şi juraseră să nu se părăsească niciodată?

Dar mai mult decât propria moarte, ceea ce o preocupa acum era teama de a fi recunoscută de un trecător, de un poliţist, de farmacist poate... Nu suporta gândul că ar fi putut fi prinsă înainte de a-l fi salvat pe Welcome.

Şi deodată, fără să fi vrut – cel puţin fără să fi dorit în mod explicit – se pomeni pe strada Saint-André-des-Arts. Abia când recunoscu clădirea în care locuia Harkins, prăvălia de artă de la parter, uşa de la intrare de culoare verde închis, cu bara ei

strălucitoare de cupru, abia atunci pricepu de ce venise acolo. Şi, într-adevăr, cine altcineva în afară de Harkins ar fi putut să-i procure într-un răgaz atât de scurt banii pentru cumpărarea tetracoroidinei?
Se opri o clipă cu sufletul la gură în pragul uşii de la intrare. Cu siguranţă că Harkins nu-i va da banii pe degeaba - invitaţia pe care i-o făcuse să mai vină când va avea nevoie de bani excludea orice interpretare caritabilă – cum ar fi putut să facă altfel? I se va supune: spera că va fi de acord să-şi achite datoria într-o altă zi.
Loja portăresei era luminată, dar Zoe traversă foarte repede vestibulul, se năpusti ca o gazelă pe scara în spirală şi îi survolă parcă treptele până la etajul al doilea. Ridică ştergătorul cu un gest rapid. Cheia lipsea. Cu atât mai bine, Harkins era probabil acasă. Sună – o lungă apăsare de deget pe butonul de cupru – şi auzi cum sunetul se prelungeşte în apartament...
„Ce tot face, fir-ar să fie? Ce tot face?”
Sună încă o dată, lovi cu pumnul în uşă... Când se opri, auzi trosnind scândurica din parchet. După două secunde uşa se deschise.
— Tu! exclamă Harkins recunoscând-o.
În clar obscurul palierului dinţii îi luceau ca nişte colţi de lup.
— Trebuie să mă ajutaţi! izbucni ea. Trebuie. Dacă nu, un prieten de-al meu va muri. Este bolnav, înţelegeţi? Am nevoie de un medicament. Există vreo farmacie pe aici?

Îl apucase de reverul scurtei de casă şi-l scutura de parcă ar fi vrut să-l facă să priceapă mai bine ceea ce spunea. În schimb el se supără.
— Haide, ia lasă-mă! Ce mai e şi cu povestea asta?
Îl obligă să se dea înapoi şi închise uşa în urma ei.
— Voi face tot ce vreţi, absolut tot, vă jur pe capul meu, zise ea, dar îmi trebuie banii să cumpăr acest medicament. Dacă nu sunt înapoi înainte de a trece 50 de minute, prietenul meu va muri.
Harkins păru că se destinse.
— Cincizeci de minute! E mai mult decât trebuie!
Înţelese că greşise nescurtând termenul. Acum îi va cere să facă dragoste cu el înainte de a plăti… dacă va plăti vreodată!
— Vă promit, zise ea că vin după aceea, dar lăsaţi-mă să mă duc înainte la farmacie…
— Nu e nicio grabă: e una la vreo cincizeci de metri…
Se apropie de ea şi trase de fermoarul gecii.
— Ca să vezi! exclamă el. Eşti udă!
Şi cât ai clipi din ochi, ea schimbă tactica. Sub privirile stupefiate ale lui Harkins, începu să se dezbrace repede din cap până în picioare. Când fu goală se îndepărtă de el.
— Banii, zise ea; vreau banii imediat.
El ezită o clipă, îşi trecu limba peste buze şi în cele din urmă se hotărî să se ducă după portofel, de unde scoase o hârtie de cincizeci de franci.
— E bine?
Ea habar nu avea dacă era bine. Putea oare să rişte să i se refuze tetracoroidiana pentru că nu

mai avea câţiva franci?
— Să vin cu tine? La farmacie?
Ea nu avea din asta decât avantaje. În felul acesta nu risca să fie identificată de farmacist.
— Vă rog, imploră ea.
— Foarte bine, zise el, dar va trebui s-o meriţi.
Faţă de prima întrevedere, când se arătase atât de pasivă, de data asta fu foarte activă. Dar nu era chiar atât de dornică să „merite” ajutorul lui Harkins, ci să-l facă să sfârşească mai repede. Şi astfel, zece minute după ce o solicitase, afacerea era încheiată – zece minute care, totuşi, i se păruse îngrozitor de lungi şi în cursul cărora nu fusese părăsită de imaginea lui Welcome care se răsucea de durere pe sacii de hârtie.
Epuizat, Harkins zăcea încă pe pat, pe jumătate gol. Zoe era deja îmbrăcată.
— Grăbiţi-vă, zise ea, timpul trece…
El scoase un mormăit, dar nu făcu nici cea mai mică mişcare.
— Mi-aţi promis că mă ajutaţi, zise ea scuturându-l.
— Mai lasă-mă un minut…
Avea în gură un gust ciudat, un gust care îi amintea de produsul cu care mama ei îi impregna capătul de la tocurile de scris când era mică.
— Prietenul meu trage să moară! strigă ea.
El se ridică agasat. Îşi luă cu o mână pantalonii şi plecă spre baie. Auzi apa curgând în chiuvetă. Avea tot timpul în faţa ochilor imaginea lui Welcome palid, tremurând, îmbrobonat de sudoare. Welcome cu braţele încrucişate pe piept,

legănându-şi torsul. Welcome care îi spunea „Grăbeşte-te”. Şi apa curgea, curgea, curgea la nesfârşit...
În fine zgomotul se opri. Harkins reapăru în cameră încheindu-şi nasturii de la şliţ. Avea un rid în colţul gurii care îi dădea un aer jenat.
— Ia-o înainte, zise el. Te prind din urmă.
Ea îl privi cu un aer neîncrezător. Nu era o manevră? Scutură din cap.
— Nici vorbă. Ieşim în acelaşi timp.
— Pentru Dumnezeu, nu fi stupidă! se supără el. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.
— Atunci ieşiţi primul, zise ea.
El clătină capul cu un aer încăpăţânat.
— Doar n-am să te las singură la mine în casă.
Timpul trecea inexorabil...
— Foarte bine, zise Zoe, dar te previn. Dacă-mi joci vreo festă, ai să mi-o plăteşti.
Ieşi, coborî în grabă cele două etaje cu capul în flăcări. Ajunse pe trotuar şi începu să-l aştepte. Ploaia nu se oprise. Strada era la fel de întunecoasă ca şi la căderea nopţii şi prăvăliile îşi aprinseseră lumina vitrinelor. Zoe găsi repede firma farmaciei, o cruce verde care clipea. Harkins nu o minţise, până la ea nu era mai mult de cincizeci de metri. Zoe îşi luă elan şi se năpusti în ploaie. Cât ai clipi, hainele îi erau din nou bune de stors. Ajunse la adăpostul storului din faţa farmaciei şi se întoarse. Ce se moşmondea Harkins? De ce întârzia atâta? N-ar fi trebuit mai bine să accepte cei cincizeci de franci pe care i-i

dăduse?
Înăuntru clienţii stăteau la coadă. O clipă fu tentată să se aşeze şi ea la rând ca să câştige timp, dar oare nu era un risc? Nu asta vroia să evite cerându-i lui Harkins să vină în locul ei?
Pe zidul farmaciei era un ceas şi acel ceas arăta orele I 15 şi 30. Trecuseră deja 35 de minute de când Zoe îi părăsise pe Welcome, treizeci şi cinci de minute de când Welcome suferea, se lupta cu moartea, în vreme ce ea se transformase în prostituată. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă farmacia nu avea momentan tetracoroidină? „Asta nu, Dumnezeule! Asta nu!”
Harkins era cel care alerga?
Urmări plină de speranţă cum înaintează un bărbat cu impermeabil şi umbrelă, dar nu, bărbatul o luă în altă direcţie, nu era Harkins.
„Dacă nu vine, am să-l omor!”
Şi deodată, cu un aer de condescendentă suverană, bărbatul îşi făcu apariţia; nici măcar jenat, nici măcar gâfâind.
— Ah! iată-vă!
— A trebuit să răspund la telefon, explică el. Ce-ţi trebuie exact?
— Tetracoroidină…
— Cum arată?
— Habar n-am… Fie-ţi milă, grăbeşte-te!
El intră în prăvălie. Era 15 şi 35. Zoe mai avea la dispoziţie douăzeci de minute, dar îi trebuiau zece să ajungă la şantier. Viaţa lui Welcome depindea de rapiditatea cu care farmacistul va elibera

produsul. Zoe începu să roage Cerul în gând să nu-i pună beţe în roate, dar nu reuşea să se concentreze, parcă avea capul plin de vată; oamenii şi locurile din jurul ei nici măcar nu-i păreau adevărate. Privea ţintă la pendulă, fascinată de viteza secundarului, şi nu-şi desprindea ochii de acolo decât să se uite la Harkins, la locul pe care-l ocupa la rând. Când pendula indică 15 şi 40, mai avea înainte doi clienţi, un bătrân ce se sprijinea într-un baston şi o femeie tânără fardată ţipător.
Zoe închise ochii. „Nu te gândi. Încearcă să nu te gândeşti…”
începu să fredoneze printre dinţi o melodie, orice. Îşi fixa atenţia asupra cercurilor pe care le făceau picăturile de ploaie în băltoace. Trecură alte minute. Când ridică din nou capul, era rândul lui Harkins să fie servit. Îşi ţinu respiraţia în timp ce el stătea de vorbă cu farmacistul. Bărbatul cu bluză albă dădu din cap aprobativ, se aplecă să deschidă un sertar şi îi înmână o cutiuță lui Harkins.
Apoi intră în funcţiune maşina de înregistrat; Harkins întinse o bancnotă; îşi verifică restul… Dacă părea plictisit ieşind din prăvălie, Zoe nu-i lăsă timp să se plângă.
— Ce sunt? Pastile?
— Picături, răspunse el. Noroc că farmacistul mă cunoaşte. E nevoie de reţetă pentru chestia asta.
Zoe îi luă pacheţelul din mână şi o rupse la fugă.
Welcome stătea întins pe spate fără să se mişte, cu braţele de-a lungul corpului, cu ochii închişi.

Zărindu-l astfel, Zoe îşi zise că ajunsese prea târziu, că totul se sfârşise. Când îl văzu deschizând ochii, avu impresia că inima o să-i facă explozie de bucurie.
— Nu-ţi fie teamă... Avem medicamentul... Gâfâia în aşa hal încât abia reuşea să vorbească. Degetele ei desfăcură pacheţelul şi scoaseră la iveală sticluţa, o pipetă şi o notiţă pe care începu s-o citească cu aviditate.
„Modul de administrare...” Aşa, asta era. „În caz de crize grave, se iau o dată douăzeci de picături...”
Deschise sticluţa. Cutia de conserve era încă plină pe jumătate de apă. Lăsă să cadă în ea picăturile numărându-le cu voce tare. Degetele îi tremurau pe pipetă.
Îşi trecu o mână pe sub capul lui Welcome şi îl ajută să se ridice.
— Bea repede...
Şi gândea: „Am făcut tot ce puteam. Acum e rândul Cerului să preia ştafeta”.
El bău cu mici înghiţituri sârguincioase. Îi surprinse strălucirea privirii când îi reaşeză capul jos. Se aplecă asupra lui şi-i atinse uşor gura cu buzele.
— Odihnește-te. Închide ochii...
El o ascultă. Ea îi ţinu mâinile până când respiraţia îi deveni calmă. După aceea se ridică fără zgomot şi reaprinse focul. Când se întoarse din nou spre Welcome, acesta dormea liniştit; obrajii i se coloraseră, trăsăturile i se destinseră. Se aşeză lângă el sucind şi răsucind între degete cutiuţa de tetracoroidină. Preţul produsului: 18 franci şi

cincizeci.
Se prostituase deci pentru 18 franci şi cincizeci. Dar – prefera celălalt mod de a vedea lucrurile: îi salvase viaţa lui Welcome, şi pentru asta nu exista preţ.

9

MAI TÂRZIU Îl POVES-
tise că mai avusese crize de felul acesta pe vremea când stătea la bunica lui. Pe atunci fusese vorba să-l opereze de o malformaţie cardiacă şi apoi bunica lui murise şi totul se amânase. Îşi amintise din fericire numele produsului care i se administra în astfel de cazuri, şi-l amintise tocmai fiindcă era vorba de un nume complicat; dacă ar fi fost un nume simplu, ar fi avut toate şansele să-l uite.
— Îmi promiţi că vei avea tot timpul la tine aceste picături? întrebă Zoe.
El spuse da, îi promitea. Apoi vru să ştie cum reuşise ea să-l procure. Era o întrebare la care se aşteptase şi la care, în mod ciudat, nu găsise încă răspuns.
— Asta e secretul meu, zise ea.
— Tobie?
— Nu, nu Tobie… N-ar fi făcut-o niciodată.
— Paulo?
— Nici el.
— Atunci cine?
Ea tăcu.

— Nu vrei să-mi spui? insistă el.
— Ce te interesează? M-am descurcat, asta e tot. Regretă instantaneu agresivitatea, dar era şi vina lui; de ce o punea pe jăratic?
— Ascultă, zise ea mai conciliantă, principalul era găsirea medicamentului, nu?
Nu-şi amintea să-i fi venit greu vreodată să mintă. De ce trebuia să se pomenească brusc în pană de inspiraţie?
— Haide, haide, exclamă ea cu o veselie falsă, să vorbim despre altceva!
El zâmbi forţat, şi ea înţelese că nu era convins să renunţe. Astfel că, dacă pe moment se prefăcu că întoarce pagina, reveni din nou la atac în timpul serii.
Tocmai se strecuraseră amândoi în sacul de iută. Trupul lui Zoe era strâns lipit de corpul lui şi îi simţea respiraţia pe buze. Deodată Welcome zise:
— L-ai revăzut cumva pe Harkins?
Ea îşi simţi deodată gura uscată.
— Harkins? repetă ea ca să câştige timp.
Stăteau aşa de strâns lipiţi încât el nu putea să nu-şi dea seama că inima ei o luase la goană.
— Ai fi putut să te duci la el ca să salţi biştarii, zise el.
Şi în privinţa asta ar fi trebuit să mintă, să găsească o ripostă, o eschivă oarecare. Poate că la urma urmelor nu ţinea să mintă. Adevărul este că încetă să mai lupte.
— Este adevărat, am fost la el.
— Şi… l-ai întâlnit? întrebă el cu o fărâmă de voce.

Nervii o lăsară dintr-o dată şi izbucni în hohote.
— Nu, nu, imploră el, n-am vrut să te fac să plângi…
Prea târziu; sughiţa, lacrimile îi şiroiau pe obraji…
Acum chiar dacă el ar fi vrut s-o împiedice să vorbească, n-ar fi reuşit. Îi spuse totul, totul – ceea ce se petrecuse înainte şi ce se petrecuse şi de data asta – cum Harkins o surprinsese în cadă, cum cedase şantajului său, cum se dusese iar la el să facă rost de bani…
Vorbele îi erau întretăiate de sughiţuri; din când în când se întrerupea să-şi şteargă nasul, dar nimic nu ar fi oprit-o, trebuia să-şi golească sacul, să spargă abcesul, să se spele o dată pentru totdeauna de murdăria care se lipise de ea.
De două-trei ori Welcome o opri pentru a pune o întrebare, a lămuri un detaliu. Ea se miră că nu-şi manifesta altfel mânia, indignarea faţă de Harkins. Se purta de parcă tot ce-i povestea i s-ar fi întâmplat altcuiva. La sfârşit îl auzi zicând doar atât:
— N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?
Vocea lui nu fusese nici măcar plină de ameninţare sau de furie. Zoe se întrebă dacă nu cumva în el se rupsese ceva.
Când se făcu ziuă, parcă şi frigul se înteţise. Totuşi cerul se luminase; se ivise chiar şi o rază de soare care se ostenea să dea strălucire crizantemelor vânzătorului de flori.
Zoe ieşi prima din sacul de iută şi se îmbrăcă

înfiorându-se toată.
— Cum te simţi în dimineaţa asta? întrebă ea.
— Merge, răspunse Welcome.
— Azi fac eu aprovizionarea…
— Nu!
— Ba da. Profită că e duminică; trebuie să te mai odihneşti.
Adevărul e că feţele lor purtau urmele unei nopţi albe, dar cea a lui Welcome arăta mai suferindă. Pielea lui părea translucidă şi avea cearcăne mari la ochi.
— Voi aprinde focul, zise el.
Ea îl sărută uşor pe buze.
— Nu te obosi prea tare… şi nu te nelinişti. S-ar putea să cam întârzii.
Când ieşi în stradă era aproximativ ora nouă. Dangătul clopotelor răsuna în aerul matinal. La *Fauvettes* probabil că colegele ei intrau cu rândul în capela mănăstirii încălzită dinainte. Cele mai mici ocupau primele bănci, cele mai înalte se aşezau în fund şi, când domnişoara Anicet dădea semnalul, toată lumea stătea jos.
Zoe alungă imaginile stârnite de zgomotul clopotelor duminicale. Frigul trecea prin giaca subţire cumpărată de la Tobie şi nici blugii nu erau mai grozavi. Intră pe o primă terasă de cafenea să se încălzească şi să încerce să găsească ceva de mâncare. Ştia că fotografia ei apăruse acum în toate ziarele, poate chiar şi la televiziune, şi se ştia deci vulnerabilă mai mult ca niciodată, dar cei câţiva clienţi care se găseau acolo erau cu totul

absorbiţi de preocupările lor personale şi nu-i acordară decât o atenţie relativă. Cel mai curios se întrebase dacă era băiat sau fată, şi până să-şi răspundă nici nu se mai gândea la ea.
Din nefericire, Zoe nu avea tehnica lui Welcome ca să „facă” terasele. Teama de a fi prinsă în flagrant delict o paraliza. Trecu de la o masă la alta de parcă ar fi căutat pe cineva, trăgând cu ochiul la coşurile cu cornuri şi adulmecând cu un aer pofticios mireasma de cafea proaspătă. Când îşi dădu seama că unul din chelneri îi observase manejul, Zoe bătu repede în retragere fără să fi luat nimic.
Trecu pe la toate terasele din piaţa Saint-Michel. După trei sferturi de oră de eforturi, recolta era formată din trei bucăţele de zahăr în ambalajul lor de hârtie şi o monedă de cincizeci de centime începu să se gândească la cei cincizeci de franci pe care Harkins i-i propusese în ajun şi pe care făcuse prostia să-i refuze. Când se gândea la asta strângea pumnii şi vederea i se tulbura. Îi părea bine că îi mărturisise lui Welcome, asta o ușurare, dar ştia că eliberându-se pe ea, îl copleşise pe el. Şi pentru acest lucru îl ura pe Harkins.
„N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?”
Parcă auzise şi acum intonaţia lui Welcome. Bineînţeles, îi promisese. „Nu, niciodată, niciodată”, repetase ea. Dar oare promisese să nu-l mai revadă pe Harkins? Era normal să nu dispună pentru micul dejun decât de câteva bucăţele de

zahăr şi de o monedă de cincizeci de centime, când cu puţină îndemânare putea să-l facă pe Harkins să-i scoată din pană, pe ea şi pe Welcome, pentru zilele de-a rândul de acum înainte, poate chiar pentru săptămâni întregi?

Îi va spune: „Vreau o mie de franci. Dacă nu mi-i daţi, mă predau poliţiei şi vă spun că v-aţi culcat cu mine. Veţi ajunge la închisoare pentru că sunt minoră”. Cu siguranţă că va ceda. Ce altceva ar putea să facă? După aceea, evident, va trebui să-i explice lui Welcome proveniența celor o mie de franci, dar era uşor, îi va spune că avusese baftă, că dăduse peste un portofel burdușit cu bancnote... Cu cât gândea, cu atât mai mult se convingea că aceasta era soluţia cea bună.

Totuşi încă mai ezita. Prevăzuse oare totul? Oare Harkins n-ar fi putut să întoarcă situaţia în avantajul lui?

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă i-ar telefona mamei sale să vină s-o ia? în acest caz ar fi putut să spună orice, că tot el, numai el ar fi fost crezut; veşnica poveste dintre cel mai tare şi cel mai slab!

„Ba nu! Ce proastă sunt! îşi zise ea. Azi e duminică... Harkins nu-i va telefona mamei; o să-i fie prea frică să nu dea peste *papa* Charles!”

Această evidentă fu ca o rază de soare; fata i se lumină brusc. Trebuia să acţioneze imediat, nu avea niciun minut de pierdut.

Intră pe strada Saint-André-des-Arts gândindu-se deja ce va face cu cei o mie de franci. Mai întâi îşi va oferi o masă bună, o masă adevărată. Apoi se

va duce la Tobie să schimbe giaca subţire cu cea mai călduroasă. Fără a mai pune la socoteală că ar risca şi o sumă la jocul pacheţelelor. Ce nu făceai cu o mie de franci!
Când ajunse în faţa clădirii în care locuia Harkins, era aproape 10 şi 15. Îl va surprinde de dimineaţă. Spera să-l găsească într-o stare în care să nu opună decât cea mai mică rezistentă.
Portăreasa nu se afla în loja ei. Plecase fără îndoială în weekend. Zoe urcă treptele două câte două. Maşinal, căută cheia sub ştergător, dar nu găsi nimic Una din două: ori păsărică era în cuib, ori îşi schimbase obiceiurile…
Zoe întinse mâna spre butonul soneriei şi îl ţinu o clipă apăsat. Nu-i era frică; de data asta era foarte hotărâtă să obţină ceea ce dorea fără să dea nimic în schimb. Tulburarea se datora faptului că acţiona fără încuviinţarea lui Welcome; bănuia că nu i-ar fi aprobat demersul. Dar, oricum, în situaţia în care se găsea, nimic nu ar fi putut să o oprească.
La etajul de sus cineva exersa la pian. Era singurul zgomot ce ajungea până la Zoe. În fiecare clipă se aştepta să audă trosnind scândurica parchetului din interiorul apartamentului, dar nu, nimic nu mişca. Sună a doua oară…
Dacă şi Harkins plecase la ţară? Zoe suspină. Hotărârea ei fusese spontană, nu ştia dacă ar mai fi avut curajul să vină în altă zi… Va renunţa la bogăţia râvnită? Apăsă pentru a treia oară pe butonul soneriei…
Pianul de la etajul de sus nu se mai auzea. Se

făcuse tăcere deplină. „Nu mi-a mai rămas decât să plec?” gândi Zoe. Furioasă, lovi cu palma în clanţa uşii.
Nu mică îi fu mirarea când văzu că uşa se deschise…

10

IMEDIAT CE INTRĂ, SE simţi cuprinsă de o mare nelinişte. Şi chiar mai mult: de spaimă. Simţi cum i se face pielea ca de găină.
Mobilele erau răsturnate, bibelourile sparte, perdelele tăiate fâşii, pe mochetă se vedeau pete de sânge…
Într-o străfulgerare revăzu tot ce i se întâmplase de când fugise de la *Fauvettes…*
„Şi acum asta!” O urmare logică, poate. O dramă…
Să fugă? Să meargă până la capătul descoperirii?
O călăuziră petele de sânge. Dar a trebuit să ridice hârtiile răspândite pe jos ca să le scoată la iveală.
Când să treacă de pragul biroului, îşi simţi picioarele tremurând atât de tare încât fu nevoită să se sprijine de perete să nu cadă.
„Haide, curaj! Fii tare! Tu ai vrut-o, nu-i aşa?”
Dar chiar vrusese asta? Oare asta dorise să se întâmple când îi telefonase lui *papa* Charles?
Parcă o apăsa ceva; urechile îi huruiau; „Voi leşina, cu siguranţă că voi leşina…”
Şi totuşi nu, se ţinea bine. „Fugi sau intră în birou, nu sta pe loc…”

Intră. Un strigăt îi ţâşni printre buze şi, din nou, fu nevoită să se sprijine de zid ca să nu cada.
Harkins, în pijama, zăcea pe mochetă. Mânerul unui coupepapier îi ieşea din piept, de unde ţâşniseră valurile de sânge, colorând conţinutul sertarelor răspândite pe jos. O altă rană îi brăzda obrazul de la baza nasului până la vârful urechii. Ochii, rămaşi de puţin neatinşi, erau larg deschişi, încremeniţi într-o veşnică oroare.
Trebuia să fugă. Să fugă de acea grozăvie, de baia de sânge. Să fugă de privirea aceea care o acuza. Dar Zoe rămânea pe loc de parcă fiecare picior al ei ar fi cântărit o tonă.
Primul gest a fost să întindă mâna spre fotografia mamei sale, scăpată ca prin miracol, pe care tocmai o descoperise în îngrămădirea de hârtii care zăceau pe parchet. Mâna ei rămase un moment în aer, apoi se retrase. „Pleacă! Pleacă!” îi şoptea o voce.
Şi brusc parcă prinse aripi. Se întoarse pe călcâie şi traversă salonul în fugă. Tocmai voia să se repeadă spre uşa de la intrare când auzi paşi pe scară. Venea cineva…
Cu spatele lipit de uşă, cu ochii ieşiţi din cap, Zoe îşi muşcă pumnul până la sânge. Răsunară voci, la început confuze, apoi din ce în ce mai clare:
— … Tămbălău îndrăcit! ’
— Poate că a fost o scenă de familiei?
— Un cutremur de pământ, vrei să spui. Ai fi zis că se dărâmă casa. Eu stau chiar deasupra.
Zoe se înfioră când paşii călcară pe podeaua din

faţa uşii.
— Totuşi e un tip calm de obicei…
— Cu străinii ăştia, nu se ştie niciodată!
Paşii începură să urce scările, vocile se estompară… Mai mult moartă decât vie, Zoe îşi sprijini fruntea de uşă, simţind cu plăcere răceala pe pielea ei fierbinte. Când se convinse că liniştea desăvârşită pusese din nou stăpânire pe întreaga clădire, Zoe ieşi fără zgomot pe palier. În urechi îi răsunau parcă nişte lovituri de nicovală, avea gâtul uscat, mâinile umede. „Mai ales să par naturală; să nu fug; să cobor normal scara.”
„Nu zici, îşi zise ea, nu zici că aş fi putut să dau nas în nas cu *papa* Charles!”
Gândul acesta îi sporea spaima.
Ajunse în stradă şi îşi umplu plămânii cu aer rece şi, imediat, începu să clănţăne din dinţi. Tocmai îi trecuse prin minte ceva îngrozitor.
Era posibil ca *papa* Charles să se înverşuneze cu aceeaşi sălbăticie şi asupra mamei ei?
Welcome aprinsese focul. Când intră în şantier, Zoe îl găsi aşezat pe o blană de lemn, cu genunchii strânşi între mâini, cu privirea ţintă la flăcări şi tremurând. Nu reuşea să-şi stăpânească tremurăturile. Se ruşină de prada amărâtă pe care i-o aducea.
— Ia acum asta, zise ea dându-i bucăţelele de zahăr. Plec iar imediat…
El o prinse de braţ.
— Nu… nu pleca…
— Nu vrei să mănânci?

El scutură din cap. Era foarte tras la faţă.
— Nu mi-e foame, zise Welcome.
La faptul că el era bolnav se adăugase tulburarea provocată de cele întâmplate în apartamentul lui Harkins, şi simţea că nu mai rezistă. Prea multe emoţii, prea multe tulburări faţă de cât putea să suporte.
— Ţi-ai luat picăturile? întrebă ea.
— Nu-ţi face griji… O să meargă… Mi-e deja mai bine… Stai jos…
Ea se ghemui lângă el şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Niciodată mai mult ca în acel moment nu avuseseră nevoie unul de altul, dar singurul lucru care ar fi putut s-o uşureze pe Zoe ar fi fost să-i spună, să-i povestească ce i se întâmplase lui Harkins; dar asta nu o putea face fără să-i mărturisească în acelaşi timp că se dusese iar la el; ştia că Welcome îi purta pică pentru asta şi mai ştia că nu era într-o stare în care să suporte un nou şoc. Aşa că tăcea, dar în timp ce-l lăsa pe Welcome să-i mângâie părul, nu-i ieşea din minte imaginea lui Harkins zăcând în balta de sânge, iar peste aceasta se suprapuse o altă imagine, cea a mamei ei într-o atitudine identică, cu faţa tăiată, poate moartă, cu ochii încremeniţi şi în aceeaşi expresie de oroare…
— Te vreau, zise Welcome.
Zoe se aştepta atât de puţin la asta într-un asemenea moment, încât se uită la el de parcă ar fi spus o necuviinţă.
— Acum?

Privind-o în ochi, Welcome îi trase în jos fermoarul de la giacă şi îşi mişcă o mână după forma unuia din sânii ei.
— Acum, repetă el.
Ea se lăsă un moment mângâiată fără să reacţioneze. Feţele lor erau grave. În sfârşit ea se ridică şi-şi descheie pantalonii.
„Dacă era pentru ultima dată?” îşi zicea ea. Inima începu să-i bată cu repeziciune şi, în acelaşi timp, îşi simţea toate organele intime deschizându-se dragostei; cât ai clipi din ochi, trecu de la pasivitatea morocănoasă la o înflăcărare nestăpânită. Ea îl dezbrăcă pe Welcome; după aceea îi încuraja iniţiativele, îi favoriză îndrăzneala... Când căzură amândoi într-o stare de epuizare vecină cu năuceala, focul se stinsese de multă vreme.
— Te iubesc, zise Zoe dintr-o răsuflare.
— Şi eu te iubesc, zise Welcome.
Dar se exprima cu greu, gâfâia, tremura.
"Dacă a fost pentru ultima dată? îşi repetă Zoe.
— Îmbracă-te repede, îi zise ea, să nu răceşti.
El o strânse în braţe.

*

— N-o să ne despărţim niciodată, nu-i aşa? Spune-mi că n-o să ne despărţim niciodată.
— Ştii bine că am jurat...
— Spune-mi că eşti a mea!
— Sunt a ta, Welcome.
— Numai a mea.
Era o aluzie la Harkins?

— Numai a ta, repetă ea.
Stăteau acolo amândoi, goi-goluţi, ca doi naufragiaţi, şi ea nici măcar nu putea să-i transmită puţin din căldura ei.
— Te rog, Welcome, acum îmbracă-te…
El o ascultă, dar cu atâta stângăcie încât trebui să-l ajute să-şi îmbrace hainele. Zoe îşi dădea seama că el îşi risipise ultimele forţe în momentele lor de dragoste, că avea nevoie de îngrijire şi de hrană.
— Mă duc iar să fac aprovizionarea, zise ea.
— Nu, nu mă părăsi…
— Trebuie, Welcome, nu putem sta fără să mâncăm…
Era adevărat, bineînţeles, dar nu mai avea decât un gând: să-şi revadă mama, să-i audă din nou vocea, să se asigure într-un fel că trăieşte…
— Am să mă grăbesc, adăugă ea. Îţi promit.
— Atunci să nu faci vreo prostie, Zoe… îmi juri că nu faci vreo prostie?
Ea jură.
Era ora de vârf în brutării. Clienţii îmbrăcaţi în haine de duminică stăteau la coadă să-şi cumpere pâinea. Mulţi dintre ei profitau de ocazie pentru a-şi cumpăra o tartă cu mere sau o prăjitură cu cremă.
Trecând prin faţa brutăriei cu firma *Fântâna Iubirii,* Zoe înţelese imediat că avea o şansă în acea aglomeraţie. Pe de o parte, vânzătoarele foarte ocupate nu o puteau urmări. Pe de altă parte, clienţii nu ezitau să-şi pună coşurile cu alimente într-un colţ în timp ce-şi cumpărau produsele de

patiserie. Zoe se putea strecura în prăvălie, putea şterpeli un coş şi apoi s-o şteargă fără multă vorbă...
Zis şi făcut. Coşul pe care pusese ochii se găsea foarte aproape de uşă şi era plin cu provizii de tot felul. Zoe puse mâna pe el şi ieşi fără să se grăbească, aşteptând să ajungă în strada ca s-o rupă la fuga... Schimbă de mai multe ori direcţia spre a-şi înşela un eventual urmăritor, dar când îşi întoarse capul, după cinci minute de alergare, aproape că se mira văzând strada pustie în urma ei. Atunci intră sub portalul unui imobil să-şi tragă puţin sufletul şi să-şi inventarieze bunurile.
Ar fi putut să spună comoara ei! în partea de sus a coşului era un mic portmoneu uzat din piele roşie. Zoe descoperi în el o bancnotă de cinci zeci şi trei hârtii de zece franci împăturite una în alta, cât şi un pumn de monede. Coşul propriu-zis conţinea mezeluri, biftecuri, conserve de legume, pateu, mai multe feluri de fructe, biscuiţi... pe scurt aveau acolo de mâncare pentru mai multe zile.
„Hei, fata mea, faci progrese!”
Tocmai voia să iasă iar în stradă cu coşul când se răzgândi. Era prea periculos. Mai bine să ascundă coşul undeva şi să vină după el mai târziu. În felul acesta, dacă porneau în urmărirea ei şi era văzută cu mâinile goale, nimeni nu s-ar fi legat de ea. Se mulţumi doar să golească portmoneul şi să vâre banii în buzunar. Coşul împreună cu conţinutul lui îşi găsi loc într-o cămăruţă din spatele lăzilor de gunoi ale clădirii.

Când ieşi din nou în stradă se simţi mai mult sau mai puţin reînseninată. Spera că având hrană bună, Welcome se va reface. Dar acum, imediat, avea altă problemă de rezolvat.
Ştia că va găsi cabina telefoanelor în piaţa Saint-Michel. Se duse până acolo, întorcând mereu capul înapoi, aşteptându-se în fiecare clipă să fie nevoie să-şi ia picioarele la spinare, dar nu, hotărât lucru, totul era calm; probabil că proprietara coşului îi pierduse urma.
Zoe intră în prima cabină disponibilă şi formă numărul mamei ei. Trebui să încerce de două ori căci îi tremura mâna; şi nu numai mâna; tot corpul îi era agitat de tresăriri ca sub efectul unor descărcări electrice. Se aştepta să-i răspundă vreun curcan de la poliţia criminală, care să-i anunţe că mama ei fusese asasinată, dar, din prima clipă, recunoscu „organul” lui *papa* Charles.
— Cine e la telefon?
Era vocea unui domn care fusese deranjat. Zoe puse marginea tricoului peste receptor şi vorbi.
— Eu sunt cea care v-a telefonat alaltăieri la birou, zise ea.
Papa Charles nu reacţionă. Zoe auzi o respiraţie de forjă şi nu-i veni deloc greu să şi-l imagineze.
— Azi, adăugă ea, aş vrea să vorbesc soţiei dumneavoastră…
— Iar eu vă somez să vă spuneţi numele! tună Balévre. Este un ordin!
— Nu mă speriaţi, zise Zoe. Dacă nu mi-o daţi imediat pe soţia dumneavoastră, voi anunţa poliţia

că l-aţi ucis pe domnul Harkins…
La capătul celălalt al firului se auziră nişte chirăieli şi gâfâieli necuviincioase.
— Sunteţi nebună, complet nebună! De altfel, vă anunţ că soţia mea nu este acasă.
— De unde ştiu că n-aţi omorât-o şi pe ea?
— Soţia mea o duce foarte bine, iar dumneata să-mi dai pace.
— Îmi pare rău, domnul Balévre, dar nu am niciun motiv să vă cred pe cuvânt; voi suna din nou peste o oră.
— Ascultă-mă bine o dată pentru totdeauna. Peste o oră nu voi mai fi acasă, şi nici soţia mea. În altă ordine de idei, dacă persişti să mă deranjezi te previn că vei avea de-a face cu mine. Aşa că, micuţo, îţi dau un sfat: vezi cum faci să nu mă înfurii că ai să regreţi, priceput?
— Bla bla bla bla bla bla bla, făcu Zoe.
Şi închise.
Ticălosul ăsta nu s-ar fi oprit la ameninţări. În focul acţiunii, formă numărul poliţiei. Funcţionarul de la celălalt capăt al firului avea o voce răguşită de beţiv.
— Despre ce e vorba?
— Am descoperit un cadavru, zise Zoe.
— Un cadavru?
— Ştiu cum îl cheamă. E vorba de domnul Harkins, Philippe Harkins. Locuieşte pe strada Saint-André-des-Arts. Şi mai ştiu şi cine l-a omorât – domnul Charles Balévre, strada Marignan nr.8. Harkins era amantul doamnei Balévre…

— Stai un pic, fir-ar să fie! Nu v-aţi spus numele.
— N-am nimic de spus... Viaţa doamnei Balévre e ameninţată. Poate că deja e moartă. Aşa că vă sfătuiesc să vă grăbiţi să-l arestaţi pe asasin...
— Alo! O clipă...
Zoe închise fără milă. Acum era rândul lor să între în joc! mai mură-n gură nici că se putea! Ieşi din cabina telefonică cu conştiinţa împăcată.

11

LUI WELCOME NU-I veni să-şi creadă ochilor când o văzu apărând pe şantier cu coşul plin de mâncare.
— Acum ţi-e foame? întrebă Zoe.
— Cred că o să mi se facă, răspunse el zâmbind.
Îşi redobândise efectiv forţele, căpătase puţină culoare în obraji şi chiar îşi dăduse osteneala să se spele.
— Şi stai aşa că nu e tot, zise Zoe.
Îi arătă portmoneul de piele roşie, după care scoase din buzunar banii găsiţi în el. Welcome fluieră admirativ.
— Frumoasă treabă!
Biftecurile îi aţâţară grozav pofta de mâncare. Ultima oară când mâncase aşa ceva se mai afla la bunica lui, dar de atunci trecuse ceva vreme.
— Cum o să le frigem? întrebă Zoe.
— Aşteaptă, am o idee.
Găsi pe şantier o bucată de sârmă aruncată şi Zoe îl ajută să înşire pe ea cele patru bucăţi de carne.

Apoi se aşează de o parte şi de alta a focului ţinând fiecare de o parte a frigării improvizate. După câteva minute biftecurile erau gata.
— N-or să aibă sare, zise Zoe.
Totuşi amândoi găsirea carnea excelentă. La desert se delectară cu biscuiţi şi pere. Welcome îşi recăpătase pofta de mâncare şi începea să se refacă; totuşi, după ce terminară de mâncat, el zise:
— Cred că am să trag un pui de somn…
Se dezbrăcară amândoi şi intrară în sacul de iută. Amândoi avuseseră partea lor de emoţii; de aceea somnul se arătă mai tare decât veleităţile lor amoroase.
După cinci minute dormeau.

Prima se trezi Zoe. Mai exact fu trezită de un zgomot: zgomotul pe care îl făcea poarta tăiată în palisadă când era împinsă din exterior. Constată patru lucrători: focul se stinsese; se făcuse foarte târziu; Welcome avea un somn agitat; poarta care dădea spre stradă era întredeschisă. Patru observaţii simultane, făcuse chiar în secunda trezirii, dar cu care se amesteca o nelinişte, sentimentul unui pericol latent…
Maşinal, privirea lui Zoe se fixă pe spaţiul porţii din palisadă. Primejdia nu putea să vină decât de acolo. Uşa aceea nu se putea deschide singură; probabil că cineva o împinsese înadins.
Cu grijă, spre a nu-l trezi pe Welcome şi înfiorându-se toată, căci era goală, Zoe ieşi din sacul de iută.

Pe când îşi trăgea pantalonii pe ea văzu un cap ivindu-se prin crăpătura porţii. Imediat inima începu să-i bată frenetic. Recunoscu claia de păr a lui Truelle.
Privirile li se încrucişară şi rămaseră amândoi împietriți. Când pricepu că celălalt se holba la goliciunea ei, se grăbi să-şi tragă pantalonii şi el se uită la ea cum dansează de pe un picior pe altul cu un aer răutăcios.
— Welcome, strigă ea, trezeşte-te!
Truelle strigă ceva ce ea nu înţelese, îi adresă un gest obscen şi se fileu nevăzut. Zoe alergă până la palisadă. Când ajunse lângă ea îl văzu pe Truelle dispărând la colţul străzii.
Welcome se ridicase pe jumătate.
— Ce se întâmplă? întrebă el clipind spre ea.
Ca să vorbească trebui să aştepte să i se liniştească respiraţia.
— Truelle… A venit…
Welcome îşi trecu mâna peste ochi.
— Ţi-a zis ceva?
— A strigat ceva… nu ştiu ce… şi pe urmă a făcut aşa… Şi reproduse gestul lui obscen.
— Ticălosul! izbucni el. Îl aranjez eu zilele astea…
Ieşi din sacul de iută.
— Ce voia?
Ea dădu din cap. Consideră că e inutil să-i spună în ce ţinută o surprinsese Truelle. Nu se cuvenea înainte de orice să-i cruţe inima bolnavă?
— Doar a băgat capul, zise ea, şi a fugit.
Welcome începu să se îmbrace bombănind. Lunga

siestă nu părea a-l fi odihnit, dimpotrivă. Avea gesturi nervoase, mişcări dezordonate, nu reuşea nici măcar să-şi încheie şireturile. Zoe nu putea să creadă că apariţia lui Truelle era la originea acestei agitaţii. Dacă se pregătea o nouă criză, ea trebuia oprită cât mai repede…
— Picăturile, zise ea. Repede!
El o privi cu un aer demn de milă. Nu auzea sau ce?
— Picăturile! repetă ea mai tare.
Dar din clipa aceea avu sentimentul unei catastrofe. Fără să îndrăznească s-o privească în faţă, Welcome îşi întoarse buzunarele pe dos: amândouă erau goale, şi amândouă erau găurite.
— Ai pierdut sticluţa?
— Probabil că a căzut…
Un val de descurajare trecu peste ea. Într-o străfulgerare revăzu prin ce trecuse ca să obţină tetracoroidina. Dar bunul simţ natural învinse cu rapiditate:
— Nu poate să fie prea departe… n-ai ieşit de aici.
Se străduia să pară calmă, dar simţea cum i se răsuceşte stomacul. Welcome părea mai mult resemnat decât tulburat.
— Probabil că s-a rostogolit pe undeva, zise el săltând din umeri.
În mod vizibil nu era în stare s-o caute. De altfel, puteau să-şi piardă timpul scotocind cu atenţie tot şantierul? Problema nu se mai prezenta ca în ajun. De data asta aveau bani. Mai rămânea să fie descoperită farmacia de serviciu care să accepte

să-i elibereze teracoroidina fără rețetă…
— Nu-ţi face griji, zise ea, voi găsi o altă sticluţă…
— N-am nevoie… rămâi cu mine.
— Nu, lasă-mă să mă duc.
El scutură din cap.
— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să fac două crize imediat una după alta…
Şi adăugă, simţind că ea nu era convinsă:
— Am nevoie de tine, nu înţelegi?
Acestea erau cuvintele care trebuiau pronunţate. Zoe se lipi de el. Întâmple-se ce s-o întâmpla. Nu-l va părăsi, din moment ce avea nevoie de ea. Şi dacă trebuia să moară, va muri şi ea cu el. De altfel, viaţa era departe de a-i părea o succesiune de zile fericite. De când îl descoperise pe Harkins într-o baltă de sânge, se simţea răspunzătoare de moartea lui; oare nu ea înarmase, într-un fel, braţul lui *papa* Charles? Greutatea acestei responsabilităţi o zdrobea şi, în plus, teama ca mama ei să nu fi avut aceeaşi soartă…
Apoi, îşi dădea seama că viaţa aceasta rătăcitoare nu putea să dureze la nesfârşit. Într-o zi sau alta, în mod fatal, poliţia va pune până la urmă mâna pe ea, şi atunci ce se va întâmpla cu ei, cu dragoste lor? Nu se simţea în stare să înfrunte singură o lume de adulţi, cu atât mai puţin sa reînnoade tirul cu colegele ei de la *Fauvettes.* Moartea, hotărât lucru – moartea în doi – o speria mai puţin decât o despărţire.
Dar în seara aceea, în spatele îngrămădirii de nori, steaua lor bună veghea. Tremurăturile lui Welcome

se răriseră treptat. Pe măsură ce găsea alinarea în tandreţea şi căldura ei, gesturile lui nervoase, mişcările dezordonate se potoleau. În faţa focului reaprins îl văzu cum renaşte la viaţă şi în aceeaşi clipă recapătă şi ea speranţa în acea viaţă... Nu aveau dreptul să fie defetişti, trebuia să se folosească de fiecare șansă.
„Mâine, îşi zise ea, mă duc la farmacie.”

Când părăsiră şantierul, puţin înainte de orele şapte, Welcome părea total refăcut. Duceau cu ei coşul încă pe trei sferturi plin cu provizii. Frigul era înţepător, cerul ca un plumb. Băltoacele le arătau imaginea a doi rătăcitori alungaţi din paradis şi lipiţi unul de altul cu înfrigurare. Zoe îşi aminti de gravura care împodobea vorbitorul de la *Fauvettes* şi care reprezenta pe Iosif şi pe Maria la Bethleem căutând hanul care să-i adăpostească...
Se îndreptară în mod mecanic spre piaţa Saint-Michel. La doi paşi de strada Saint-André-des-Arts, Zoe era nerăbdătoare să treacă prin faţa domiciliului lui Harkins. Pentru ce, n-ar fi putut să spună; ca să vadă... Pe nesimţite îl ghidă pe Welcome într-acolo şi nu întâmpină mei o împotrivire. El ducea coşul şi atunci când îl trecea dintr-o mână în alta ca să se odihnească, Zoe îl prindea de celălalt braţ, ceea ce transforma mersul lor într-un mic balet.
Pe ambele părţi ale străzii era un şir neîntrerupt de maşini care staţionau. Dar ochiul indiscret al fetei nu întâmpină nicio greutate în a recunoaşte

automobilul de culoare neagră oprit în faţa imobilului lui Harkins. Era maşina poliţiei. Uitându-se mai de aproape, văzu că un agent în uniformă patrula pe trotuar. Aşadar telefonul ei fusese luat în considerare; fără îndoială că Harkins se găsea deja la morgă.
Ridică fără să vrea privirea spre etaje şi Welcome o surprinse. Îi strânse braţul.
— Nu spune nimic…
Emoţia îi altera vocea. Simţi că el o trage mai repede înainte şi făcură vreo sută de paşi fără să-şi vorbească. Îşi spunea că n-ar fi trebuit să mai treacă pe acolo cu Welcome, că îi făcuse rău în mod inutil amintindu-i nişte fapte pe care el căuta să le uite. Îi reveneau în minte aparenta lui nepăsare când i se destăinuise, tonul imperturbabil cu care spusese: „N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?” Dar sub răceală, sub calm, ghicise onoarea batjocorită, ruşinea, dezgustul…
Avea ciudă pe el, sigur, dar învăţa că niciodată trecutul nu se mai întoarce. Siguranţa cu care poliţia făcuse caz de informaţia ei era o consolare mult prea slabă. Şi Welcome avea să se închidă acum într-o tăcere ostilă?
— Welcome!
El întoarse capul spre ea; era grav. Clipi.
— Te iubesc, zise ea încetişor.
Fulgerul pe care îl văzu în ochii lui o învioră. Se opriră pe trotuar să se sărute. Un trecător grăbit dădu peste ei şi întoarse capul.

— Nu mai există copii în ziua de azi! bombăni el.
Dar pe ei îi durea în cot de bombănitori şi de trecătorii grăbiţi; ei aveau tot viitorul în faţă, erau singuri pe lume... fără îndoială că asta era dragostea. Un alai de mizerii de care se agăţaseră câteva secunde de eternitate.

12

TITLUL DIN *FRANCESOIR* era destul de mare ca să poată fi citit de la o distanţă de mai mulţi metri: *STRADA SAINT-ANDRÉ-DES-ARTS. UN CETĂŢEAN ENGLEZ ASASINAT ÎN MOD SĂLBATIC ÎN APARTAMENTUL SĂU.*
Privirea lui Zoe ochi anunţul la raionul de ziare al drugstore-lui Saint-Germain, unde intraseră să se încălzească. Titlul scris cu caractere groase era suficient s-o facă să transpire; de parcă ar fi declarat-o puţin vinovată de această crimă. Se simţi leoarcă de năduşeală. Se întreba cum să facă să citească articolul fără să atragă atenţia lui Welcome.
Era ora unsprezece; clienţii căscau gura prin magazin. Welcome îşi ţâra coşul cu nasul pe sus, fără să pară că-i pasă vreun pic de tot ce-l înconjura. Cu siguranţă că nu citise titlul din *FRANCE-SOIR,* altfel ar fi reacţionat în vreun fel. Ar fi putut să facă oare legătura între acest cetăţean englez de pe strada Saint-André-des-Arts şi Philippe Harkins?

Pe când îşi punea această întrebare, Zoe simţi mâna lui Welcome aşezându-i-se pe braţ.
— Aşteaptă-mă aici, zise el; dau o tură până la W.C.
Ea luă maşinal coşul pe care i-l întindea şi îl urmări cu privirea până la toaletă. Imediat ce dispăru, se repezi spre ziare; apucă din teanc un exemplar din *FRANCE-SOIR.* Puse coşul la picioare şi începu să citească articolul cu aviditate...
Atunci auzi o voce în spatele ei:
— Cum te cheamă?
Se întoarse brusc. În faţa ei se găseau doi bărbaţi care se uitau la ea ca la un animal curios. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, avea pe cap o pălărie moale, era îmbrăcat cu o canadiană şi pe obrazul drept i se zărea o cicatrice urâtă. Celălalt semăna cu Belmondo, mai puţin aerul zeflemitor, şi ţinând în mână o fotografie a lui Zoe. El pusese întrebarea. Din prima clipă înţelese că erau de la poliţie şi imediat se simţi pierdută.
Totuşi puse la loc cu o mână fermă exemplarul din *FRANCE-SOIR.*
— Ce vreţi de la mine?
— Te-am întrebat cum te cheamă...
— Francine zise ea
— Francine şi mai cum?
— Simţea cum un nod mare i se formează în gât. Peste câteva secunde nu va mai putea vorbi...
— Francine Ferie, improviză ea.
— Ai acte?
Trebuia cu orice preţ să câştige timp. Care va fi

reacţia lui Welcome când va ieşi de la toaletă?
— Imediat, zise ea lăsându-se în jos.
Începu să scotocească în coş. În poziţia în care stătea, vedea încălţările celor doi bărbaţi, cizme scurte la bătrân, mocasini galbeni la Belmondo. Mai putea face ceva pentru ea Bernadette Soubirous?
— Le găsim?
— Acum, repetă ea.
Printre picioarele lor se uita cu încordare spre toaletă. Deodată recunoscu blugii destrămaţi ai lui Welcome. Ridică puţin capul şi-i întâlni privirea. Ochii lui de câine fidel, puţin trişti, se umpluseră de spaimă. Era incapabil să facă cel mai mic gest. Înţelegea, măcar, mesajul pe care i-l transmitea? Era pregătit? Oricum, nu avea altă soluţie. Se ridică brusc în picioare şi ţâşni înainte spre ieşire. Welcome o lăsă să treacă şi se aşeză apoi să bareze drumul, întârziind începerea urmăririi de către cei doi inspectori.
— Opriţi-o! strigă bătrânul. Poliţia!
Urmă un scandal pe cinste. Nişte bărbaţi se porniră să alerge, o femeie urlă; împingându-l pe Welcome, Belmondo mişcă o piramidă de sticluţe cu apă de toaletă care căzu cu un zgomot mare de sticlă spartă.
Fără să întoarcă măcar capul, Zoe ajunse la ieşire. Deja gâfâia. Încă câţiva metri şi se putea pierde în labirintul circulaţiei. Dar soarta se împotrivi din nou. Se poticni de o treaptă şi căzu pe burtă cât era de lungă, cu respiraţia tăiată, având parcă o

pânză pe ochi. „Gata, s-a sfârșit!”
— Ridică-te.
Era vocea lui Belmondo, în chip curios alterată, nenaturală…
Făcu un efort să se ridice, recăzu, se simţi apucată şi ridicată ca un pai. În jurul ei se strânsese lumea, zeci de ochi care o priveau fără bunăvoinţă. Cei doi inspectori o aşezară între ei şi o trăgeau spre o maşină a poliţiei, îndepărtându-i pe curioşi.
Da, se terminase, era sfârşitul. Ştia că moartea ei începea aici, pe acest trotuar al bulevardului Saint-Germain, şi îi cunoştea toate etapele. Revăzu fugar imaginea mamei ei, a lui *papa* Charles, a sorei Augusta, a domnişoarei Anicet… Nişte fantome, nimic altceva decât nişte fantome…
Belmondo se aşează la volan şi ea urcă în spate cu bătrânul. În momentul când maşina demara, văzu pe cineva care despica mulţimea de gură-cască. Era Welcome. Îşi pusese mâinile în dreptul gurii şi îi striga ceva ce nu auzea. Totuşi înţelese după mişcarea buzelor: „La şantier. La şantier”.
Comisarul Aboukir avea şaizeci de ani şi glasul lui curgea precum mierea. Era un bărbat bine făcut, cu obrazul rumen şi părul rar. Zoe era de părere că îi vorbeşte prea de aproape şi că avea mâna cam plimbăreaţă.
— Nu erai fericită la *Fauvettes?*
Ea săltă din umeri cu un aer obosit.
— Ce-ai făcut în aceste cinci zile? Unde ai stat ascunsă?
Ea îl revăzu pe Welcome trăgând-o în spatele

palisadei, în prima seară, Welcome strecurându-se lângă ea în sacul de iută, Welcome zicând: „Şi la mine e prima dată”, Welcome bătându-l pe Truelle, Welcome bolnav, Welcome tras la faţă; Welcome despicând mulţimea, strigând: „La şantier, la şantier…” Oare tipul ăsta gras avea nevoie să ştie toate astea?
— Doar a trebuit să mănânci în aceste zile?!
Se gândi la coşul cu provizii lăsat în drugstore; spera că Welcome îl recuperase.
— Ei bine, răspunde!
Ce-l interesa pe el dacă mâncase sau nu? Se mai apropiase puţin de ea şi-i pusese mâinile pe genunchi. Le simţea căldura prin stofa subţire a blugilor.
— Ascultă bine, Zoe: nu-ţi vreau răul. Nu-şi cer decât să-mi spui ce-ai făcut în timpul acestor cinci zile…
„Dacă îşi închipuie că am să-i vorbesc despre Welcome, se înşală… Ia-ţi de-aici labele murdare, porc bătrân!”
îşi împinse înadins scaunul înapoi. Neştiind ce să mai facă cu mâinile, comisarul se ridică şi se aşează artistic pe colţul biroului.
— Vrei, să luăm totul de la zero?… Bun, să ne întoarcem la ziua de miercuri, ziua în care ai fugit de la *Fauvettes.* În ziua aceea nimic deosebit. Nu ai vorbit nimănui despre planul tău, nici măcar celei mai bune prietene… Cum o cheamă?
Îi părea bine să afle că Cécile tăcuse; Cécile ştiuse întotdeauna să fie discretă.

— Bun, pe scurt, părăseşti *Fauvettes*, dar ce faci *după aceea?* Asta vreau să ştiu. Mai întâi cum ai ajuns la Paris? Ai făcut autostopul?
„Dă-i drumul, îmi stârneşti curiozitatea. Parcă eu te întreb dacă bunică-ta mergea pe bicicletă?”
— Haide, micuţo, nu trebuie să-ţi fie frică. N-am să te mănânc, să ştii!
„Ia încearcă, că o să-ţi rupi dinţii… care ţi-au mai rămas!”
— Fă un efort, Zoe. Nu-ți cer luna de pe cer
Telefonul îl întrerupse. Se ridică suspinând, dădu ocol biroului, se lăsă să cadă în fotoliul lui şi ridică receptorul.
— Da?… Foarte bine, să între.
Un zâmbet îi ridică uşor colţurile gurii.
— A venit mama ta…
Prin urmare *papa* Charles n-o masacrase! Avu un gând de recunoştinţă pentru Bernadette Soubirous. Când uşa se deschise, Aboukir era în picioare, pregătit să-şi primească vizitatoarea, dar Valérie Balévre nu avea ochi decât pentru Zoe.
— Iisuse Cristoase!
Comisarul, care întinsese mâna în mod imprudent, nu se alese cu nimic şi o vârî în buzunar. Valérie Balévre parcă împietrise în faţa fiicei sale, iar buzele ei admirabil rujate luaseră forma literei O.
— Cine ţi-a tăiat părul? izbucni ea în sfârşit.
Zoe rămase mută, cu privirea îndreptată înadins spre fereastră. Astea fuseseră singurele cuvinte de bun găsit pe care i le adresase! îşi înăbuşi cu mare greutate un hohot de plâns. Avea impresia că

pieptul i se va sparge, atât de mare era valul de lacrimi pe care îl împingea înapoi. „Taci, nu spune nimic; cât timp nu vei vorbi, nu vor putea vedea că plângi…”
— Şi îmbrăcămintea? De unde ai luat boarfele astea?
Comisarul crezu de cuviinţă că trebuie să intervină.
— De când am găsit-o, fiica dumneavoastră a refuzat în mod sistematic orice dialog; cred că se impune un control medical…
— Nu! strigă Zoe.
Era primul cuvânt pe care îl pronunţa de multă vreme. Gândul că un necunoscut putea s-o pipăie solemn ca să vadă că nu mai era virgină îi părea insuportabil.
— Te-ai hotărât deci să vorbeşti? întrebă Aboukir.
— Du-te la naiba! mormăi ea.
Mama ei fu gata să se sufoce.
— Scuzaţi-o, domnule comisar, nu mai ştie ce spune…
— Ar trebui s-o luaţi cu dumneavoastră; voi sta de vorbă cu ea mai târziu.
Când intră din nou în apartamentul tatălui ei vitreg din strada Marignan, luxul din jur o făcu pe Zoe să vadă limpede că trecuse dintr-o lume în alta. Se gândi la saltelele de hârtie pe care dormise cu Welcome, la sacul de iută ce le servise drept sac de dormit şi, brusc, nemaiputând să reziste, izbucni în hohote.
— Fă-mi plăcerea şi scoate-ţi boarfele astea, şi fă o baie, îi zise mama ei. Vreau să arăţi prezentabilă

când va veni *papa* Charles.
Niciodată nu fusese atât de tăioasă. Pierderea amantului o dezamăgise în aşa măsură încât nici măcar nu se gândise să-şi strângă fiica în braţe,
Zoe făcu baie, nu atât ca să-şi asculte mama, cât pentru faptul că îi plăcea totdeauna acest lucru. Până la venirea lui Charles Balévre, Zoe avu tot timpul să redevină – cel puţin în privinţa aspectului exterior – o fetiță model.
Din prima clipă fu frapată de faţa preocupată a tatălui ei vitreg. Dacă acest om crezuse că se va elibera omorându-l pe amantul nevestei sale, era foarte evident că se înşelase. Faţa trasă şi ridată părea de seu şi burtoiul îi căzuse spre coapse.
— Ce-ai făcut cu părul? o întrebă el.
Hotărât lucru, devenea un laitmotiv! Zoe lăsă ochii în jos. Nu avea ce să-i spună; oricum n-ar fi spus nimic.
— Ne vom ocupa de tine mai târziu, zise el şi se duse să-şi toarne un pahar plin de whisky.
Apoi adăugă, îndreptând spre nevasta lui o privire furibundă:
— Fiecare lucru la vremea lui…
Bău whisky sec, tot paharul dintr-o înghiţitură, şi-şi şterse gura, neelegant, cu dosul palmei.
Zoe observă că mama ei îşi pierduse culorile din obraji şi degetele ei se jucau nervos cu pandativul de ambră. Fetiş? Talisman? Cu siguranţă că avea nevoie de el.
— Vei mânca în camera ta, îi zise *papa* Charles.
Mama ta și cu mine avem de vorbit

Foarte mulţumită să scape de atmosfera apăsătoare care domnea în încăpere, Zoe nu aşteptă să i se spună de două ori. Ieşi cu demnitate, fără o vorbă, aparent insensibilă la toate ameninţările care planau, dar avu grijă să lase uşa întredeschisă. Când ajunse în camera ei, îşi scoase pantofii şi se întoarse tiptil pe acelaşi drum.

— Comisarul a venit din nou la mine, zicea Balévre.

— Aboukir?

— Nu mai pot eu de Aboukir! Eu vorbesc de Chaurand. M-a fiert aproape o oră…

— Ce voia?

— Mai întrebi? Pur şi simplu voia să mă prindă la-nghesuială. Spera să mă facă să spun că ştiam că Harkins era amantul tău. Corespondenta anonimă le-a spus la telefon că şi viaţa ta era ameninţată… Natural că habar n-ai cine putea să dea acest telefon?!

— Nu ştiu.

— În orice caz, trebuie să te aştepţi să vină din nou să te interogheze.

— Ce va trebui să-i spun?

— Ştii prea bine. Că nu am ştiut niciodată; că niciodată n-am bănuit nimic. E clar? Poziţia pe care o ocup nu-mi permite să fiu bănuit de omor.

— Şi dacă află de la faimoasa lui corespondentă că te anunţase?

— Ah, te rog, nu complica totul! Limitează-te deocamdată la asta, nu-ţi cer nimic altceva. Îmi datorezi asta, nu?… Când mă gândesc că Harkins a

fost atât de cretin încât să păstreze porcăria aia de fotografie la el în casă!
— Nu bănuia că va fi omorât!
— Ca să guvernezi, draga mea, trebuie să prevezi. Când te încurci cu o femeie măritată, te fereşti s-o compromiţi. Recunoaște că fără această fotografie eram perfect inatacabil. Era suficient să negi că fuseseşi amanta lui; Chaurand n-ar fi putut să dovedească niciodată contrariul. Corespondenta lui anonimă ar fi fost considerată o mitomană vulgară şi ne-ar fi lăsat în pace... în fapt, tu începi prin a nega şi, atunci, Chaurand găseşte dovada că minţi. Rezultatul: îşi bagă nasul, îmi caută mie ceartă cu lumânarea... Şi, culmea nenorocirii, totul se întâmplă când dispariţia fetei tale a făcut deja presa să vorbească despre tine...
— Asta nu are nicio legătură.
— Posibil, dar lumea te-a şi judecat; eşti o femeie divorţată care s-a debarasat de plodul ei, ducându-l la internat, ca să se poată remărita. Acum, aceeaşi lume va afla că te delectai cu un amant şi că, pe deasupra, acest amant a murit asasinat. Recunoaște că e cam mult, nu?
— Puţin îmi pasă mie de ce gândeşte lumea!
— Ţie, poate, dar Chaurand trage concluziile lui...
— Ştii foarte bine că tu ai vrut s-o ducem pe Zoe la internat.
— Iar tu nu te-ai opus, după câte ştiu! Recunoaşte că-ți convenea de minune...
Soneria de la intrare întrerupse conversaţia. De frică să nu fie surprinsă în spatele uşii, Zoe fugi cu

picioarele goale până în camera ei.
Ajunse deja acolo când auzi un murmur confuz de voci şi paşi în vestibul. Trebui să-şi încordeze auzul ca să prindă ce se spunea.
— Am o veste proastă pentru dumneavoastră, domnule Balévre…
Era o voce metalică, impersonală, vocea unui om hotărât.
— Mi-am permis în dimineaţa asta să vă iau în mod discret amprentele… Am regretul de a vă informa că aceleaşi amprente au fost găsite şi în apartamentul domnului Harkins.

13

„PĂI, ÎŞI ZISE ZOE, EXISTĂ o dreptate pe lumea asta!”
Tăcerea care urmă avea valoarea unei mărturisiri.
— Nu spuneţi nimic? ironiză Chaurand.
Zoe încercă să-şi imagineze scena: cei doi bărbaţi faţă în faţă şi *papa* Charles cu ochii în jos pentru prima dată în viaţa lui. Regreta că nu e şi ea de faţă; nu prea mai existau şanse pentru ca un asemenea eveniment să se mai poată repeta într-o zi.
— Voi fi un jucător cinstit, zise Balévre. V-am minţit. Este adevărat, îl cunoşteam pe domnul Harkins… Dar nu vă bucuraţi prea tare, comisare. Nu eu sunt asasinul lui.
— Ca să vă cred trebuie să-mi furnizaţi motivele, domnule Balévre. Trebuie să vă amintesc că aveaţi

un motiv excelent?
— Nu neg acest lucru, comisare, dar vă repet că nu eu l-am ucis... Valérie, spune-i şi tu.
— Va vorbi şi doamna Balévre imediat. Aş vrea însă mai întâi să vă aud pe dumneavoastră.
— Fie. Crima a avut loc duminică, nu? După cum mi-aţi precizat, între 9 şi 10. Ei bine, în dimineaţa aceea nu am plecat de-acasă decât la unsprezece şi jumătate. Soţia mea va confirma acest lucru.
— Cum vă explicaţi că amprentele dumneavoastră au fost descoperite acasă la domnul Harkins?
— Am fost la el în ajun, sâmbătă seara.
— Îl cunoaşteţi de multă vreme?
— L-am cunoscut în seara aceea... Trebuie să vă spun, comisare, că vineri am primit un telefon anonim care mă informa că Harkins era amantul soţiei mele.
— Ce fel de anonim, bărbat sau femeie?
— Femeie. Am toate motivele să cred că este vorba de informatoarea dumneavoastră. De altfel m-a sunat din nou duminică dimineaţă, exact înainte de a pleca de acasă. Voia cu orice preţ, să vorbească cu soţia mea. O smintită, o isterică. Mă acuza că îl omorâsem pe Harkins şi voia să se asigure că n-am ucis-o şi pe soţia mea.
— Şi i-aţi dat-o la telefon pe soţia dumneavoastră?
— Aş fi făcut-o bucuros ca să scap de ea. Dar Valérie era plecată după unele cumpărături. I-am şi spus asta, natural, dar nu m-a crezut, ceea ce explică faptul că a telefonat la poliţie.
— Trebuie deci să admitem că această femeie

misterioasă s-a dus acasă la domnul Harkins imediat după ce a fost omorât?
— Fără nicio îndoială.
— Şi ştiţi cine ar putea fi?
— Nu.
— Nici dumneavoastră, doamnă?
— Nici eu.
— Mă voi întoarce, domnule Balévre, la seara de sâmbătă... înainte de a merge acasă la domnul Harkins, aţi avut vreo explicaţie cu soţia dumneavoastră?
— Nu. Tocmai asta voiam să evit prin vizita mea la Harkins. Nu am făcut nicio aluzie în faţa soţiei mele, consider că astfel de probleme trebuie să se rezolve între bărbaţi.
— Bine. Ajungeţi deci acasă la domnul Harkins, şi ce se întâmplă?
— Mi-e nu-mi place să umblu cu ocolişuri, comisare. Am mers direct la tintă.
— S-ar fi putut ca informatoarea dumneavoastră să vă fi păcălit.
— Fără îndoială, dar ştiam că reacţia lui Harkins la atacul meu direct îmi va arăta adevărul mai bine decât prea multă vorbărie. A crezut că sunt sigur de afirmaţiile mele şi a recunoscut imediat. I-am spus că dacă va mai continua să se întâlnească cu Valérie am să-l rup în două. I-am cerut să sfârşească cu ea fără să-i pomenească nimic de vizita mea. Voiam ca Valérie să creadă că această ruptură se datorează lui, nu mie... Harkins era terorizat. Când am plecat de la el eram sigur că va

face tot ce i-am cerut. De unde să bănuiesc eu că a doua zi de dimineaţă…?
— Mă întorc acum la dumneavoastră, doamnă. Când l-aţi văzut pe domnul Harkins ultima dată?
— Joia trecută.
— Şi de joia trecută n-aţi mai fost în apartamentul de pe strada Saint-André-des-Arts?
— Întocmai, comisare.
— Ce aţi făcut ieri dimineaţă, între nouă şi zece?
— Ce-am făcut, păi… ca în toate duminicile, piaţa.
— V-aţi întâlnit deci cu vânzători, cu vecini…
— Ei bine, ăăă… da, natural.
— Aceste persoane ar putea să declare că v-au văzut?
— Presupun că da. Cum să fiu sigură?
— Vă amintiţi să fi întâlnit o persoană anume?
— Ştii şi dumneata cum e la cumpărături, comisare. Oamenii vin, pleacă, se înghesuie… Unii vânzători poate îşi vor aminti că m-au zărit, n-aş putea să bag mâna-n foc… Trebuie să trag concluzia că mă bănuiţi?
— Datoria mea, doamnă, este să-i bănuiesc pe toţi cei care aveau un mobil să-l omoare pe domnul Harkins. Sunt ipoteze pe care nu le pot da la o parte. De exemplu, aţi *fi putut* sa vă duceţi prin surprindere la amantul dumneavoastră, ieri dimineaţă, şi să-l omorâţi într-o criză de furie aflând că vrea să vă părăsească…
— Este monstruos!
— Neîndoielnic, doamnă. O crimă este totdeauna monstruoasă… Se înţelege de la sine că nu acuz pe

nimeni. Vă voi cere doar să nu părăsiţi Parisul; aş putea în orice clipă să am nevoie de dumneavoastră. Omagiile mele, doamnă; la revedere, domnule...
Zoe auzi un zgomot de paşi, o uşă deschizându-se şi închizându-se...
— Ei bine, stăm grozav! exclamă *papa* Charles.
Apoi se auzi o altă uşă închizându-se şi conversaţia deveni imposibil de auzit.
Zoe se cuibări în pat, încrucişându-şi cu înfrigurare braţele la piept ca în clipele cele mai rele din viaţa ei rătăcitoare. Mama ei o ucigaşă? îi răsărise întipărită în minte fraza comisarului Chaurand: „De exemplu, aţi fi putut să vă duceţi prin surprindere la amantul dumneavoastră, ieri dimineaţă, şi să-l omorâţi într-un moment de furie aflând că voia să vă părăsească..."
Era posibil? Nu, răspunse Zoe. Mama ei nu era femeia care să renunţe atât de uşor. Ar fi discutat, s-ar fi agăţat, ar fi făcut apel la toate comorile ei de seducţie; şi până la urmă ar fi reuşit să-şi convingă amantul.
Ca să ajungă să-l omoare i-ar fi trebuit un mobil mult *mai* puternic! De exemplu, faptul că apăruse o rivală în persoana propriei sale fiice... Dar asta nu se putea, nu-i aşa? Cine dracu' i-ar fi spus-o.
La urma urmelor, pentru Zoe avea puţină importanţă să ştie care dintre ei doi îl omorâse pe Harkins. Nu avea decât un singur gând: să fugă, să-l regăsească cât mai repede pe Welcome. Nu mai avea ce să caute în casa lui *papa* Charles, nici

la *Fauvettes.* Lumea aceea nu era a ei. Prefera luxului din jur, patul de hârtii de pe şantier; rochiei elegante, blugii și geaca subțire, căldurii dozate a radiatoarelor, frigul aspru al toamnei. Numai ca Welcome; să fie cu ea, să aibă nevoie de ea, să se simtă iubită.
Va fugi, jurase! încă nu ştia cum, dar va reuşi ea. Nu-i dăduse întâlnire Welcome?
Pe la orele 14, mama ei aduse o tavă cu mâncare. Salată, pui fript, mere, fructe coapte. Se gândi ce sărbătoare ar fi fost să împartă o asemenea masă cu Welcome, dar acolo, nu era în stare să înghită nimic. Era prea agitată, prea febrilă. De altfel, mâinile îi tremurau atât de rău încât n-ar fi reuşit să tină furculiţa.
— Mănâncă, o să se răcească.
Scutură din cap.
— Cum vrei, fata mea... De mâine te întorci la *Fauvettes.* Sora Augusta a fost anunţată.
Zoe căută privirea mamei ei, dar aceasta îi întorsese deja spatele. O urmări cu privirea până când trânti uşa în urma ei. Apartamentul redeveni tăcut. Zoe se apropie de fereastră, o deschise, se aplecă în afară. Patru etaje mai jos, maşinile lucind de ploaie formau un şarpe lung în strada Marignan. Pe acolo nu putea să fugă. Singura ieşire rămânea uşa apartamentului. Nu era deloc uşor. La noapte, poate, când toată lumea va dormi?
Zoe urmări multă vreme mişcările străzii. Niciodată nu avusese un asemenea sentiment de părăsire. Mama sa devenise pentru ea o străină. Nu mai

spera nimic de la această femeie, de la care aşteptase totul ani de zile. „Tu, numai tu contezi – o auzea spunându-i lui Harkins. Aş înnebuni dacă m-ai părăsi.”
Ea îl omorâse?
La lăsarea nopţii, Zoe tot nu mâncase nimic, iar apartamentul era la fel de calm. Găsea chiar ciudată această tăcere. De ce nu făcea mama ei niciun zgomot?
Intrigată, Zoe ieşi din cameră. Culoarul şi restul apartamentului erau în întuneric. Uşa de la camera mamei sale era închisă, dar nici un firicel de lumină nu străbătea pe sub ea.
„Probabil că a adormit... Cu siguranţă că a adormit...”
Zoe îşi simţi inima cum începe să se grăbească. Când ar mai fi găsit un moment mai favorabil? Merse pe culoar în vârful picioarelor până în vestibul. Impermeabilul mamei sale se afla în cuier, îl lua şi se îmbrăcă cu el. De ce să nu ia cu ea şi ceva bani, ceva de mâncare?
„Fugi, fugi mai înainte de a fi prea târziu!”, îi şoptea o voce.
Ezită o secundă şi până la urmă o şterse cu mâna goală. Nici în ascensor nu-i venea să creadă în atâta noroc. În mod paradoxal, în loc să se bucure, se simţea chinuită de o teamă inexplicabilă. Ieşi din cabină şi se repezi în stradă, unde începu imediat să alerge spre Champs-Elysées. Era o oră de vârf; mulţimea traversă trotuarele, la staţiile de taxiuri se formaseră cozi. Ploaia cădea peste o

mare de umbrele.
Zoe se refugiase la adăpost, într-o staţie de autobuz. Prinsă între o uniformă şi un colos cu barbă şi turban, începea să-şi revină după cursa de până atunci, când zări, ieşind dintr-un coş de hârtii, un exemplar din *FRANCE-SOIR.* Îl luă imediat.
Era un număr din prima ediţie. Recunoscu imediat titlurile mari de pe prima pagină:
STRADA SAINT-ANDRÉ-DES-ARTS. UN CETĂŢEAN ASASINAT CU SĂLBĂTICIE ÎN APARTAMENTUL SĂU.
Desfăcu ziarul şi începu să citească articolul. Se spunea acolo că, în dimineaţa zilei de duminică, poliţia fusese informată de o misterioasă corespondentă anonimă că domnul Philippe Harkins fusese omorât la domiciliul său, strada Saint-André-des-Arts. Ducându-se imediat la faţa locului, comisarul Chaurand şi echipa lui descoperiseră într-adevăr un spectacol oribil. Apartamentul fusese literalmente devastat şi victima zăcea într-o baltă de sânge în mijlocul unei dezordini de nedescris. O rapidă reconstituire părea să demonstreze că Philippe Harkins se dusese să deschidă uşa ucigaşului său în pijama. Atacat imediat – avea pe faţă o rană provocată de o armă albă – fusese probabil constrâns să se retragă până ia birou. Pete de sânge indicau drumul parcurs de Harkins. În sfârşit, asasinul dăduse curs liber nebuniei lui ucigaşe, înfigând coupe-papier-ul în pieptul victimei lui.
Informatoarea anonimă indicase un protagonist a cărui soţie ar fi fost amanta lui Harkins.

Deocamdată poliţia ia amprentele din apartament.
Articolul se termina cu aceste rânduri:
După toate aparenţele, ucigaşul a fugit pe scara de serviciu a imobilului. În fuga lui a pierdut un obiect care reţine toată atenţia comisarului Chaurand. Este vorba de o sticluţă de tetracoroidină. Acest medicament se foloseşte în anumite afecţiuni cardiace...
Şocul fu atât de violent încât Zoe nu mai putu să continue lectura. Citise *TETRACOROIDINĂ?* Literele ziarului îi jucau pe dinaintea ochilor. Welcome era ucigaşul lui Harkins?
Nu mai simțea frigul, nu mai auzea ploaia, nu mai vedea mulţimea din jurul ei. Noaptea o împresurase şi se închisese ca o glugă, izolând-o de restul lumii. În minte îi răsunau simultan zeci de întrebări. Welcome fusese deci înaintea ei la Harkins? Cum ar fi putut, de vreme ce era bolnav? Avusese timp să acţioneze, să răstoarne apartamentul cu susul în jos? De ce făcuse asta?
Zoe îşi amintea de atitudinea indiferentă a lui Welcome când îi mărturisise ce se petrecuse de două ori între ea şi Harkins. Se mirase văzându-l că nu-şi manifesta în niciun fel furia, indignarea. Se purtase de parcă totul se întâmplase altcuiva. Şi apoi spusese: „N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?” Cu o voce ciudată, din care nu străbătea nici ameninţarea, nici furia.
Da, avusese dreptate atunci când se întrebase dacă nu se rupsese în el ceva. În lumina evenimentelor, lucrul acesta sărea în ochi. Pe

ascuns, cu încăpăţânare, Welcome îşi rumegase răzbunarea. Probabil că se gândise la ea toată noaptea. Şi a doua zi dimineaţă, când Zoe insistase să facă ea aprovizionarea, hotărârea ei îl împinsese spre Harkins. Între 9 şi 10 şi un sfert, ora la care se dusese şi Zoe la apartamentul din strada Saint-André-des-Arts, avusese tot timpul să-şi ucidă victima şi să-i distrugă apartamentul.
Zoe îşi amintea şi de aerul lui rătăcit, de paloarea, de năucirea lui când se întorsese la şantier.
Ea însăşi se găsea atunci sub şocul celor descoperite acasă la Harkins, dar remarcase totuşi starea lui. Numai că pusese totul pe seama bolii; îşi zisese că nu-şi revenise, jurase că va avea grijă de el... Apoi mirarea ei când îi ceruse să facă dragoste. „Acum?” îl întrebase ea. „Acum” repetase el. Şi se iubiseră ca niciodată, fără să bănuiască măcar că, atât unul cât şi celălalt, aveau gravată în minte imaginea lui Harkins zăcând pe mocheta din biroul lui, înconjurat de conţinutul însângerat al sertarelor. Fără să bănuiască nici că, actul acela urmărea să le alunge acea imagine din conştiinţă şi să întărească integritatea redobândită a dragostei lor.
Zoe se simţi împinsă de mulţime şi văzu că un autobuz 73 tocmai oprise în staţie. Aproape fără să vrea se pomeni în maşină, atât de înghesuită încât nu mai putea să facă niciun gest, dar când autobuzul porni din loc, gândurile o năpădiră din nou.
Nu trebuie ca Welcome să fie prins; ea n-ar fi

suportat asta. Oare descoperirea de către poliţie a sticluţei de tetracoroidină era o ameninţare pentru el? Zoe era total neştiutoare în materie de anchetă criminală, dar un lucru îi părea sigur: ca să ajungă până la Welcome nu era suficient că sticluţa purta amprentele lui; mai era nevoie şi ca acestea să fie undeva în fișiere spre a putea fi comparat. Or, Welcome nu fusese niciodată condamnat cel puţin aşa ştie ea. Ar fi putut să-şi semneze crima înmuind degetele în sângele victimei lui şi n-ar fi riscat mai mult…

Parţial liniştită în această privinţă, Zoe începu să se gândească cât de mare se dezvăluia dragostea lui Welcome prin acest gest. Nu putuse să suporte gândul că ea se dăruise altcuiva decât lui. Şi totuşi, prima dată se întâmplase spre a se evita despărţirea lor; a doua oară, pentru a-i procura medicamentul care să-i salveze viaţa, în mei un moment nu-l trădase. Singura ei greşeala fusese că nu putuse să păstreze numai pentru ea un secret prea greu de purtat.

Autobuzul îşi lăsa pasagerii în faţa primăriei. Zoe începuse să alerge ca o nebună spre piaţa Saint-Michel. Îl vedea pe Welcome în faţa focului, aşteptând-o aşezat pe o scândură, cu trunchiul aplecat înainte peste braţele încrucişate, într-o atitudine familiară. Ploua mereu. Alerga zărindu-şi silueta în bălţoace. Trecând prin faţa catedralei Notre-Dame, alunecă pe asfaltul ud, puse un genunchi în pământ şi ridică ochii plini de lacrimi…

Era puţin trecut de ora 19 când zări palisada

şantierului. Un junghi o constrânse să facă ultimii treizeci de metri la pas, dar deja simţea mirosul focului de lemne.
Împinse poarta cu toată greutatea corpului. Auzind poarta, Welcome se întoarse brusc. Era în picioare când Zoe se repezi în braţele lui. Un lung moment rămaseră lipiţi unul de altul, incapabil să vorbească dând frâu liber lacrimilor. Focul trosnea uşor în apropierea lor. Recunoscând scândura pe care îi plăcea lui Welcome să se aşeze, ieşindul de beton ce-i apăra de ploaie, patul de hârtii, sacul de iută, Zoe îşi regăsea adevăratul decor, decorul care îi adusese căldura ce-i lipsea.
Îşi culcă încet capul pe umărul lui Welcome
— Ştiu, şopti ea, ştiu ce ai făcut pentru mine.
El o strânse mai tare în braţe.
— Poliţia a găsit sticluţa, adăugă ea, dar chiar dacă are amprentele tale, tot nu poate să facă nimic. N-ai fost niciodată la închisoare, nu-i aşa?
Nu, nu fusese niciodată închis, nici pentru mici găinării, dar era ceva şi mai rău.
— Truelle m-a turnat, zise el.
— Truelle?
— Mă urmărea. M-a văzut intrând la Harkins... Când ziarele i-au anunţat moartea, a făcut legătura şi s-a grăbit să-i anunţe pe curcani.
Ochii lui Zoe se umplură de spaimă.
— Truelle ţi-a spus asta?
— Mi-a strigat-o adineauri.
— Atunci trebuie să plecăm, Welcome. Nu trebuia să te întorci aici!

— Te aşteptam pe tine.
Ea îl apucase de mână şi-l trăgea deja spre stradă. Când ajunseră pe trotuar, văzură duba poliţiei oprită sub primul felinar. De o parte şi de alta a şantierului, poliţişti înarmaţi aşteptau să pună mâna pe ei de îndată ce aveau să iasă.
— Prea târziu, zise Welcome, ne-au prins.
Zoe se întoarse. Nu se resemna să se predea. El îi înţelesese imediat intenţia.
Începu să urce în urma ei treptele inegale ce duceau la etaje. În urma lor răsunară câteva fluierături, zgomote de paşi, frânturi de glasuri... Betonul gol ie aducea în urechi ecoul unei legiuni în mişcare.
— Repede, zise Zoe.
Welcome se poticni, se ridică şi porni iar înainte. Parcă aveau aripi, nu mai sfârşeau cu urcatul etajelor... Şi deodată deasupra lor apăru cerul, aerul tare, ploaia, rumoarea străzii rămasă undeva jos, ca o chemare de sirene.
— Cum e pentru un băiat?
— E mişto... dar pentru o fată?
— Nu pot să spun cum a fost. Parcă muream... Parcă muream împreună.
— Ai vrea să murim împreună?
Înaintară până la marginea terasei, ţinându-se de – mână. Când primul poliţist îşi făcu apariţia pe scară, se aruncară în gol.

SFÂRŞIT

...Se opriră pe trotuar să se sărute. Un trecător grăbit dădu peste ei și întoarse capul.

– Nu mai există copii în ziua de azi! bombăni el.

Dar pe ei îi durea în cot de bombănitori și de trecătorii grăbiți; ei aveau tot viitorul în față, erau singuri pe lume... Fără îndoială că asta era dragostea. Un alai de mizerii de care se agățaseră câteva secunde de eternitate.

EDITURA

Lei 1500